Bret Harte

Tre kompagnoner

eller

Det store kup på Heavy Tree Hill

Bibliotek 1800

Bret Harte

Tre kompagnoner

eller

Det store kup på Heavy Tree Hill

eBibliotek 1800

2026

Ophavsret og brugsbetingelser

Denne ebogsudgave af Bret Harte: *Tre kompagnoner* er baseret på originaler, som er public domain i hele verden.

Nærværende ortografisk opdaterede og redigerede udgave af teksten kan frit downloades og videreformidles under Creative Commons-licensen BY-NC-SA – Kreditering-IkkeKommerciel-DelPåSammeVilkår 4.0 International.

Generelt forbehold: *Vær opmærksom på, at denne ebog er baseret på en tekst, som stammer fra en længst svunden tid. Normer og udtryksmåder mm. var anderledes dengang, og der kan derfor forekomme indhold, som på nogle virker stødende. Bogen skal, ligesom alle andre kunstneriske værker fra andre tider, ses i sin kulturelle og tidsmæssige kontekst, og udgiveren kan og vil ikke påtage sig noget ansvar for forfatterens verdensbillede og udtryksmåder.*

Copyright and conditions of use

This ebook edition of Bret Harte: *Tre kompagnoner* is based upon sources in the public domain worldwide.

This orthographically updated and revised edition is free to download and reuse under Creative Commons BY-NC-SA Attribution-NonCommercial-ShareAlike 4.0 International.

Disclaimer: *Please note that this book is based on an original text dating from another era. Norms and language were different then, and some readers might find offensive content. We believe that any work of art from previous times should be viewed in its cultural and temporal context and not in the light of latter-day prejudices, and we can and will not accept any responsibility for the author's views or language.*

Prolog

Solen var ved at gå ned bag Black Spur Range. Dens sidste røde skær krøb langsomt hen ad bjergkammen, flammede frem gennem lysningerne i fyrreskoven og omrandede de åbninger, der fandtes hist og her, hvor en gren var brækket. Så svandt det langsomt bort for pludselig atter at glimte frem – som de sidste gnister i forkullet papir. Nu susede nattevinden ned ad bjergsiden og begyndte sin sædvanlige kamp mod skyggerne, der sneg sig op fra dalen, men den trak det korteste strå og opslugtes snart af det altbeherskende mørke; fyrretræerne på Heavy Tree Hills lange skråning stod endnu i nogen tid og mumlede og svingede deres lange arme som i protest, men efterhånden som skyggerne krøb opad, og hytte efter hytte indhylledes i mørket, forstummede også de, og snart herskede der dyb stilhed. Kun himlen vedblev at være synlig – et vældigt hulspejl af mat stål, hvori man syntes at se – ikke stjernerne selv – men kun et genskin af dem.

Døren til en af hytterne på toppen af Heavy Tree Hill var blevet stående åben, så at vinden og mørket uhindret strømmede ind. Så blev den langsomt lukket af en skikkelse, som mørket skjulte, men som snart kom til syne i skæret fra et bål, han gav sig til at kradse op i. I begyndelsen så man kun denne ene mand, som sad hensunken i tanker foran kaminen, men da ilden blussede op, kunne man skelne to andre, der ligeledes sad ubevægelige foran bålet. Da døren blev lukket, skiftede de uvilkårligt stilling; den mand, som havde rejst sig for at lukke den, indtog atter sin plads, men de syntes alle at

være optaget af at gruble over noget, og dette "noget" var åbenbart fælles for dem alle, for de lod til at respektere hinandens tavshed. Omsider brødes stilheden af en frisk, drengeagtig latter, der kom fra den yngste af de tilstedeværende. De to andre så spørgende på ham.

"Jeg tænkte på," forklarede han i en undskyldende tone, "at det egentlig er underligt, at vi nu har gået her og slidt og slæbt som bæster uden spor af chance for at gøre et kup, og at vi har siddet her aften efter aften og bygget luftkasteller og spekuleret ud, hvad vi ville gøre, når vi engang havde held med os. Og nu! Du godeste Gud! Nu, da vi har gjort et kup og ligefrem vader i guld, nu sidder vi her så gnavne og tavse, som om vi netop for alvor havde været uheldige. Åh, jeg kan huske en aften – det er såmænd slet ikke så længe siden –, at I to sad og skændtes om, hvilket af de fine hoteller i Frisco I skulle bo på, og om I skulle rejse direkte til London og Paris og Rom, eller I skulle tage til Kina og Japan først og derfra omkring Indien og gennem det røde hav til Europa."

"Nej, vi skændtes slet ikke," sagde en af de andre mildt, "vi havde bare en lille disput."

"Nå-å, I skændtes nu alligevel," sagde den unge skalkagtigt, "og du sagde til Stacy, at vi hellere måtte se at lære verden lidt bedre at kende, før vi tænkte på at købe den, og at vi skulle se at få halmen af håret og mudderet af støvlerne, før vi blandede os i det fine selskab."

"Nå ja, det kan jo være lige meget nu," sagde den anden godmodigt, "men vi skændtes nu ikke – det forbyde Gud!" tilføjede han alvorligt.

Der var noget i den talendes stemme, der syntes at anslå en fælles streng hos dem alle, og det var Barker, der først fandt ord for den følelse, der havde grebet dem.

"Ved I hvad, kammerater!" sagde han højtideligt, "vi burde egentlig sværge, at vi altid vil holde sammen i gode som i onde tider. Enhver af os burde love altid at komme, hvis en af de andre trænger til ham og sender bud efter ham. Vi burde have et slags signal eller feltråb, som vi altid kan kende hinanden på."

"Bliv nu bare ikke højtravende, lille Barker," mumlede Stacy uden at vende blikket fra liden, men Demorest betragtede den unge mand med et overbærende smil.

"Ja, men hør nu her, Stacy," vedblev Barker, "sådanne gode kammerater, som vi har været i den strenge tid, skulle vi ikke holde sammen også nu, da vi har haft lykken med os?"

"Jo, der er en hel del i det, du siger, min dreng," sagde Demorest, "skønt det nu ikke så meget kommer an på feltråb og den slags ting. Men din mening er god nok. Hold du bare fast ved den."

"Hvad jeg godt kan lide hos Barker," sagde Stacy, "det er hans sans for det praktiske. Han er den eneste af os, hvis fremtid allerede er nogenlunde afgjort; han har fundet den pige, som han vil gifte sig med og sætte bo sammen med; og jeg gad nok vide, hvad Kitty Carter, når hun er blevet mrs. Barker, ville sige til det, hvis der pludselig blev signaliseret til hendes mand fra Asien eller Afrika. Jeg tror ikke, hun ville lystre ethvert signal eller feltråb. Hun sørger nok for, at Barker lidt efter lidt glemmer sine gamle kammerater."

"Det er netop det, du tager fejl i," sagde Barker rødmende, "hun er den sødeste pige i hele verden, og hun vil godt kunne

forstå vore følelser. Det var jo netop hende, som fik mig til at købe den lod, hvor vi fandt guldet. Jeg holdt igen og ville ikke høre noget om det, så hvis hun ikke havde været, havde vi ikke fået den."

"Det gjorde hun jo kun, fordi hun holdt af dig," sagde Stacy gabende, "og nu, da du har fået din part, antager jeg ikke, at hun nærer nogen overvældende interesse for os. Og jeg ser for resten hellere, at du minder os om, at vi skylder hende vort held, end at hun engang skal lade dig det høre."

"Hvad mener du med det?" spurgte Barker hastigt. Men nu rejste Demorest sig langsomt; hans skikkelse kastede en kæmpemæssig skygge på væggen, som han stod dér med ryggen til ilden. "Han mener," sagde han, "at du vrøvler, og at han selv gør det samme. Men da dit vrøvl kommer fra hjertet og hans fra hovedet, foretrækker jeg alligevel dit. Men nu er jeg træt af at høre på jer. Lad os få noget at drikke."

Det kunne ikke falde nogen af dem ind ligefrem at sige Demorest imod, men alligevel vovede Barker at indvende: "Jamen er det ikke bedre at vi ser lyst på sagerne. Det er jo dog ingen forbrydelse at have gjort et godt kup. Jeg synes i grunden, at det er den reelleste måde at komme til penge på. Vor rigdom har ikke gjort noget andet menneske fattigere. Guldet ligger dér i jorden, og hvem som helst kan tage det, og nu er det tilfældigvis os, der har fundet det. Det er aldrig før blevet berørt af nogen menneskehånd. Jeg ved ikke, hvad I mener, drenge, men mig forekommer det, at det netop er sendt os som en gave fra Gud – enten vi så har fortjent det eller ej."

De to andre sendte den talende et hastigt blik, og han rødmede og smilede lidt forlegent, som om han skammede sig

over sin egen begejstring. Men Demorest smilede ikke, og Stacys øjne funklede i skæret fra ilden, da han sagde: "Ja, jeg har nu aldrig betragtet sagen fra et religiøst synspunkt, men det kan såmænd gerne være, at du har ret, min dreng. Lad os så få noget at drikke."

Han blev imidlertid roligt siddende, og det samme gjorde de andre. Ilden flammede op og belyste hyttens råt tilhugne bjælker og lægter og hele spartanske udstyr; dens beboere, som stadig sad foran bålet, så ud som kæmper i det lave rum.

"Hvem har lukket døren?" spurgte Demorest efter en pause.

"Det har jeg," svarede Barker, "jeg syntes, det var ved at blive koldt."

"Det er bedst at åbne den igen, nu da ilden blusser op; hvis en eller anden dernede fra skulle få lyst at komme herop, så lyser den dog lidt for ham."

Stacy så på sin kammerat. "Jeg troede, vi var enige om, at vi giver den store middag i Boomville i morgen for at få lov til at have den sidste aften for os selv."

"Ja, men hvis der nu alligevel skulle komme nogen, ville det dog være temmelig uforskammet at lukke dem ude."

"Ja, jeg tror, jeg har det ligesom du," sagde Stacy. "Al denne velstand er næsten for meget at bære for os tre alene. Jeg ved da med mig selv," vedblev han og kastede et blik hen imod guldet, som lå i et hjørne af hytten, dækket af et tæppe, "at jeg føler mig helt trykket af det – man skulle næsten tro, at det skyldtes dets store vægtfylde, og jeg får en slags krampe i benene, ligesom jeg trængte til at fare op og foretage mig et eller andet – men det derhenne holder mig fast. Jeg tvivler imidlertid om, at der kommer nogen i aften – hvis de kommer, skulle det da være af

nysgerrighed. Vort held har vel sagtens nok gjort dem lidt misundelige dernede, selv om de skal med til vor middag i morgen."

"Sådan er nu engang den menneskelige natur," sagde Demorest.

"Men," sagde Barker, "hvad kan nu det betyde? I eftermiddags, da jeg gik forbi Old Kentucky skakten, hvor disse Marshalls nu har slidt i det i fire år uden at finde det allermindste, så skammede jeg mig ligefrem ved at se på dem; og da de nikkede til mig, så luskede jeg forbi, som om jeg havde tilføjet dem en uret. Jeg forstår det ikke."

"Nej, det stemmer jo ikke rigtigt med dine idéer om, at guldet er en gave fra Gud," sagde Stacy. "Men lad os så lukke døren op og lyse for dem."

Han åbnede døren, og den kolde nattevind, som strømmede ind, gjorde deres åndedræt lettere. Black Spur kantedes ikke mere af solnedgangens rødmende skær, men tegnede sig som en mægtig sort silhuet mod himlen. Denne var blevet lysere, men stjernerne syntes stadig kun at være genskin af de mange bittesmå lyspletter i dalen dernede. Den sunde harpiksduft fra fyrretræerne, som endnu var dampende hede efter dagens brændende sol, blandede sig med den kølige rene bjergluft. Der herskede dyb stilhed. De tre mænd havde rejst sig, og stod nu i døråbningen, og som drevet af en fælles indskydelse vendte de alle ansigtet mod øst. Det er den stilling, guldgraveren som oftest indtager, når hans tanker drages mod hjemmet. For fjernt ovre bag de fyrrekransede tinder, kun synlig mod den dunkle aftenhimmel, lå en tynd, hvid sky. Altid lå den dér, så uendelig lys og bleg – det var snelinjen på bjergene.

De tre mænd vendte sig bort og satte sig ned, alle optaget af den samme tanke. Her var noget, som de ikke kunne tage med sig derfra, noget som de måtte lade blive tilbage, og som ikke kunne erstattes. De måtte lade det bag sig ligesom det sunde, frie liv, de havde ført her, den frejdige arbejdslyst, den urokkelige håbefuldhed, som fostredes af denne livsførelse. Og det, som de tog med sig, kunne det virkelig opveje det andet? Ingen af dem vovede at klæde denne tanke i ord. Selv Barker sad tavs; måske han også tænkte på Kitty.

Pludselig dukkede to skikkelser frem i døråbningen. De tre venner blev næsten forskrækkede; de havde i øjeblikket helt glemt, at den smalle lysstrime, som flød ud fra den åbne dør, gjorde mørket på begge sider endnu mere uigennemtrængeligt. Den ene af de indtrædende var dem bekendt nok. Det var egnens drukkenbolt, Dick Hall, eller "Whisky Dick", som han også kaldtes, eller "Alkey Hall", som de allervittigste hoveder havde døbt ham.

Alle kendte dette tykke, oppustede, men godmodige ansigt, den stramme lugt, der strømmede ud fra hans vældige røde skæg, som altid var fugtigt af spiritus, og den komiske værdighed og påtagne bestemthed, han søgte at dække over følgerne af sine udskejelser med. Men meget få kendte – eller skøttede om at kende – det udtryk af håbløshed og isnende rædsel, som undertiden lyste ud af hans blodskudte øjne.

Han blev åbenbart også forskrækket ved synet af de tre tavse skikkelser foran ilden, og han blev stående et øjeblik og stirrede på dem, som om han tvivlede om, at de var helt virkelige. Han vovede ikke engang at se på sin ledsager for at forvisse sig om, at denne også så dem, men nøjedes med at smile fjollet.

"Godaften," sagde Demorest venligt.

Det lysnede i Whisky Dicks ansigt. "G'aften, g'aften, drenge," sagde han, "m-må jeg pri-præsentere min gamle ven, William J. Steptoe fra Red Gulch. mr. Stepshoe – Steptoe bo-bor," her holdt han inde, hikkede, slog højtideligt ud med hånden og fortsatte med stor værdighed: "opholder sig for tiden nede på bar [Note 1)]'en; vi kommer for at frembære vore lykønskninger og gratu-gratu-", her standsede han atter, lænede sig op mod dørkammen og tilføjede med eftertryk: "*-lationer.*"

Hans ledsager lo råt, skubbede ham til side og trådte ind i hytten. Han var en lille, tætbygget mand med kort, kruset hår og skæg, der lå så tæt om hans runde hoved som mos eller lav om en sten. Han kastede et stjålent blik rundt i hytten og sagde på en stødende familiær måde: "Nå, I er altså de heldige fyre, som har gjort det store kup? Jeg tænkte, jeg ville stavre herop sammen med Alkey, den gamle drukkendidrik, og kikke indenfor. Ja, nu kan I nok sidde og være fandens store på det og blæse det hele et stykke."

"Vis mr. Steptoe, hvor whiskyen står," sagde Demorest til Stacy, hvorefter han gav sig til at tale med Dick og ignorerede Steptoe lige så fuldstændigt, som denne havde ignoreret sin stakkels ledsager.

"I gjorde os ligefrem forskrækkede," sagde Demorest, "vi så jer ikke komme."

"Nej, vi kom op ad stien her bagved; Steptoe ville helst gå bagom hytten," sagde Dick og betragtede med fremhyklet ligegyldighed whiskyen, som Stacy rakte den fremmede.

"Hvad pokker er det, du vrøvler om?" råbte Steptoe brutalt og vendte sig imod Dick. "Du ved jo meget godt, at det var dine

ben, der slog sludder, så vi ikke kunne komme lige op ad stien, men måtte gøre en svingning. Hvis du ikke havde kunnet lugte whiskyen, havde du såmænd aldrig fundet vej herop."

"Nå, det glæder mig, at du fandt vejen, Dick," sagde Demorest, "og jeg håber, whiskyen er så god, at du finder den ulejligheden værd." Barker stirrede forbavset på Demorest. Denne overstrømmende venlighed overfor drukkenbolten var noget ganske nyt hos ham. Men på et vink af Demorest rakte han Dick dunken og et tinbæger, som stod på et bord i hjørnet. Og i næste øjeblik havde Dick glemt sin ledsagers grovheder.

Demorest blev stående ved døren og stirrede ud i mørket.

"Nå," sagde Steptoe og satte det tømte bæger fra sig. "Frem med gevinsten! Vi får vel ikke ondt i øjnene af at se på den." Stacy trak tæppet til side, og en dyb udvaskningspande, fyldt med store kvartsklumper, kom til syne. I begyndelsen lagde man mest mærke til de marmorhvide kvarts og de glitrende mica-krystaller, som gennemårede det, men så man nærmere til, opdagede man det matgule guld, der fyldte de forvitrede dele af blokkene, som var det endnu varmt og flydende. Det lignede næsten honning i en vokstavle.

De tilstedeværendes øjne strålede om kap med det blanke mica, selv Stacys og Barkers, der så ofte havde betragtet skatten.

"Hvilken klump er den værdifuldeste?" spurgte Steptoe med tyk stemme.

Stacy pegede på én af blokkene.

"Men den er jo mindre end de andre."

"Prøv blot på at løfte den," sagde Barker med drengeagtig stolthed.

Steptoes korte, tykke fingre greb begærligt om klumpen, musklerne i hans arm svulmede, og han blev purpurrød i ansigtet, men han kunne ikke løfte den.

"Det puds plejede de også at spille folk på mønten i Frisco," sagde Dick, som spiritussen havde gjort veltalende. "Når der kom damer derind, så sagde de til dem, at hvis de kunne løfte en af de små kasser, som indeholdt 5000 dollars i guld, så måtte de have pengene. Kasserne var ikke større end en af disse klumper. Å, herrejemini! I skulle bare have set pigebørnene nok så rask tage fat i dem for at løfte dem – men det måtte de jo snart opgive. Ser I, de vidste jo ikke besked med gi-gu-", han holdt inde og tilføjede med pinlig præcision: "- med guldets store vægtfylde."

"Å, hold mund!" sagde Steptoe råt. Så vendte han sig til Stacy og spurgte kort: "Hvor er resten? I har da mere end det?"

"Vi sendte det til Boomville i morges. Vi har nemlig solgt grunden her til et selskab, som overtager den i morgen, og som vil bygge mølle og sætte stamper op. Grunden tilhører i virkeligheden selskabet allerede nu, og dets folk er kommet hertil."

"Og hvad har I så fået for den? Det er da et ærligt spørgsmål," sagde Steptoe med et tvungent smil.

Stacy smilede også. "De spørger vel ikke i forretningsøjemed?" sagde han.

"Fem hundrede tusinde dollars," sagde Demorest pludselig henne fra døren, "og tredobbelt rente."

De to mænds øjne mødtes. Steptoes lyste af misundelse, men Demorest gengældte hans blik med en vis kølig nysgerrighed og vendte sig atter bort, da der i det samme lød stemmer udenfor.

"Fem hundrede tusinde er en køn slump penge," sagde Steptoe med en hæs latter. "Det er intet under, at I er så pokkers store på det. Men jeg havde vel lov at spørge."

Nu opstod uheldigvis den tanke i Dicks omtågede hjerne, at hans ven ikke blev behandlet med tilbørlig høflighed, og han glemte helt, hvordan Steptoe havde opført sig overfor ham selv. Han lænede sig op mod væggen og slog værdigt ude med hånden. "Jeg er o-overbevist om, at min ga-gamle ven kun spurgte af intre-interesse for fro-for-forretningen." Her standsede han, rettede sig og tilføjede højt og tydeligt: "Må jeg med det samme gøre opmærksom på, at min ven ejer en meget værdifuld lod i Red Gulch og har haft flere favorable tilbud."

Stacy og Barker, som vidste, at grundene i Red Gulch var så godt som værdiløse, brast i latter, og dette forøgede Steptoes gnavenhed. Han sendte den uheldige Dick et ildevarslende blik, hvorefter han selv deltog i latteren. "Og hvad vil I nu gøre med det dér?" spurgte han og pegede på skatten.

"Å, det tager vi med os. Der er en klump til os hver til minde om den tid, vi har arbejdet sammen. Vi trak lod om den største, og Barker vandt den – det var den, De ikke kunne løfte."

"Hvad kunne jeg ikke!" sagde Steptoe. "I vil dog vist ikke gøre mig det samme tilbud, som de gjorde damerne i mønten i Frisco – hvad?"

Skønt dette spørgsmål ledsagedes af hans sædvanlige rå latter, var der i hans blik et betydningsfuldt glimt, som ikke undgik Stacys opmærksomhed. Han ville have svaret, men i det samme trådte Demorest atter ind i hytten, ledsaget af et halvt dusin guldgravere nede fra bar'en. Skønt temmelig unge af år var de fleste af dem forholdsvis gamle dér på egnen. Gennem

lange tiders ensomhed og utaknemmeligt arbejde havde de erhvervet sig en vis barnlig enfold i tankegang og væsen, der var halvt komisk, halvt rørende. De havde aldrig før besøgt de tre kammerater på Heavy Tree Hill. Det var kun barnlig nysgerrighed og en slags undselig taknemmelighed, fordi de var bedt med til gildet næste dag, samt naturligvis udsigten til gratis spiritus og dermed følgende lyksalighed og glemsel, der havde ført dem herop.

Iblandt dem – skønt han egentlig ikke syntes at høre hjemme dér – var en ung mand, som, skønt han talte engelsk uden fremmed accent, øjensynlig tilhørte en anden nation. Dette i forening med hans lapsede klædedragt og indsmigrende væsen havde skaffet ham tilnavnet "Greven" eller "Franske", skønt han i virkeligheden var af flamsk afstamning. Han var i kraft af sine sprogkundskaber blevet Union Ditch-kompagniets agent dér på pladsen.

Barker blev helt fornøjet ved synet af ham. Han, der var naturligheden selv, havde altid næret en hemmelig beundring for den elegante fremmede med det åleglatte væsen. Men da han havde en svag mistanke om, at hverken Stacy eller Demorest delte hans sympati, havde han ikke dyrket hans bekendtskab i nogen særlig grad. Ikke desto mindre følte han sig højlig smigret, da Paul Van Loo nu trådte ind med et buk så dybt, som var det en salon og ikke en hytte, han beærede med sin nærværelse.

Den smule forlegenhed, som opstod ved de nye gæsters indtræden, forsvandt snart, da dækket atter blev taget af panden, som indeholdt skatten. Mærkelig nok ulmede den samme feberagtige glød i alles øjne ved synet af guldet; selv den

velopdragne Paul skubbede sig brutalt frem mellem de andre, skønt hans høflige "pardon" ganske vist forekom Barker at være tilstrækkelig undskyldning for hans hensynsløshed. Men det var endnu mere lærerigt at iagttage de ældre guldgravere, mens de betragtede den skat, som de trods al deres møje og trods års tålmodig venten endnu ikke havde haft held til at finde, og som nu var faldet i hænderne på disse amatører i faget. Dog, da de vendte deres blikke, der næsten blændedes af guldet, mod de tre kammerater, stod der hverken misundelse eller nag at læse deri. Der var snarere en næsten rørende fortrøstning til at lykken også engang ville tilsmile dem. Der var dog altså guld i jorden på Heavy Tree Hill, de havde blot ikke fundet det endnu. Men turen kom nok til dem også. Ved tanken om dette lysnede det i deres ansigter, så at det for en tilfældig tilskuer godt kunne se ud, som om det var dem, der var de heldige. De øvrige tilstedeværende lagde mærke til det. Det rørte den letbevægelige Barker, foruroligede Stacy, gjorde Demorest endnu mere alvorlig og vakte Steptoes inderligste foragt. Kun Whisky Dick forblev uberørt. Han gjorde et fortvivlet forsøg på at tage sig sammen, og det lykkedes ham omsider. Han entrede endda op på en stol, løftede tinbægeret i sin rystende hånd og råbte:

"Stille, mine herrer! Lad os drikke en skål på – –"

"På at andre også snart må gøre et godt kup!" råbte Barker, idet han sprang op på en anden stol og smilede til de gamle guldgravere. "Og gid det må blive dem, som længe har fortjent det!"

Hans uskrømtede hjertelighed syntes at bryde isen, og der blev udbragt flere skåler. Barker gav sig i snak med Van Loo og

fortalte ham i et anfald af fortrolighed, at han var forlovet med Kitty Carter. Van Loo lyttede høfligt nok til hans fortælling og ønskede ham formelt til lykke, men hans blik vandrede stadig frem og tilbage mellem Stacy og guldet derhenne i krogen. Barker var ikke fri for at føle sig en smule krænket. Måske hans fortrolige meddelelser kedede denne overlegne kavaler. Han vendte sig bort med en følelse af i sin uerfarenhed at være gået for vidt, og Van Loo benyttede lejligheden til at nærme sig Stacy.

"Hvad er det, jeg hører? Er Barker blevet forlovet med Kitty Carter?" sagde han med et overlegent smil. "Er det virkelig sandt?"

"Ja, hvorfor skulle det ikke være sandt?" spurgte Stacy kort.

Van Loo skyndte sig at smile undskyldende. "Ih nej, naturligvis," sagde han, "men kommer det ikke temmelig pludseligt?"

"De har kendt hinanden, lige siden han kom til Heavy Tree Hill," svarede Stacy.

"Ja-a, jo, vist så," sagde Van Loo, "men nu – –"

"Ja, nu har han råd til at gifte sig – og så gør han det."

"Men er han ikke temmelig ung?" indvendte Van Loo. "Og hun har jo ikke noget. Hun går og varter op i sin faders hotel i Boomville – ikke sandt?"

"Jo. Men hvad så? Det er jo noget, vi alle sammen ved."

"Ja, naturligvis, det er jo et udmærket parti, hun gør – og det bliver en stor hjælp for hendes fader. Han får en rig svigersøn. Barkers part er vel ca. 200.000 dollars, ikke sandt? Gamle Carter er sikkert henrykt."

Stacy havde selv tænkt noget lignende, men han holdt ikke af at få det at høre af denne fremmede laps. "Jeg antager ikke, Barker har noget imod, at hans svigerfader er glad for ham," sagde han, og vendte sig bort. Men det irriterede ham, at en af de tre kompagnoner fra Heavy Tree Hill blev anset for et tossehoved.

Pludselig gik samtalen i stå, og latteren forstummede. Alle vendte sig imod døren; for nede fra bjergskråningens mørke lød en vidunderlig smuk tenor op til dem.

"When on some future day
I shalle be far away
thout wilt be weeping
thy lone watch keeping."

Mændene så på hinanden. "Det er Jack Hamlin," sagde de. "Hvad mon han bestiller her?"

"Ulvene flokkes altid om det friske kød," sagde Steptoe med en rå latter og et sideblik til guldet. "Vidste I ikke, at han kom hertil i går fra Red Dog?"

"Ja, hvis I giver Jack Hamlin en tjans, så er han mand for at vinde det hele fra jer før solopgang," sagde en af de gamle guldgravere.

"Og tabe det igen i morgen," tilføjede en anden.

"Ja, og alt sammen uden at fortrække en mine," sagde en tredje. "Du godeste Gud! Jeg har hørt ham synge som nu, både når han forlod spillebordet med 5000 dollars i lommen, og når han havde tabt sin sidste cent."

Van Loo, som havde lyttet til samtalen med et besynderligt smil, sagde nu på sin mest indsmigrende måde: "Ja, men har de herrer nogen sinde tænkt på, hvilken indflydelse en mand som

Hamlin har på grubearbejderne, som må slide så hårdt i det; de er altid parate til at spille deres ugeløn bort til ham. Ja, I mærker det måske ikke, men jeg ved, hvor vanskeligt det er at få dem til at betale deres afdrag til mit selskab, når Jack Hamlin har været i lejren."

Han så sig med selvfølelse om i kredsen, men hans udtalelser modtoges med højrøstet latter. "Å sludder, Franske," sagde en af guldgraverne. "Det siger du jo bare, fordi din lille broder ville spille med Hamlin ligesom et voksent menneske, og da Jack kommanderede ham væk fra spillebordet, og drengen så gjorde sig ud til bens, satte Jack ham ganske roligt uden for døren."

Van Loo rødmede af vrede og var nær ved at glemme sin værdighed, men nu blandede Demorest sig i samtalen. "Jeg kan egentlig ikke indse," sagde han, "at der er stor forskel på at spille hasard ved at anbringe sine penge i et hul i jorden i håb om gevinst og at sætte dem på et kort i samme håb."

Nu forstummede den vidunderlige stemme, og der hørtes en lige så melodisk fløjten som afslutning på melodien. I næste øjeblik viste Jack Hamlin sig i døren.

Hvorledes end hans nuværende økonomiske stilling var, så svarede han i retning af sindsligevægt og indtagende munterhed ganske til den beskrivelse, der var givet af ham. Han var så appetitlig og frisk at se på som et *madrono*-træ i skoven. Der stod om ham en duft af parfumeret sæbe og nystrøget linned, der var ikke en fold på hans hvide vest, ikke et stænk på hans lakerede sko. Man skulle næsten tro, at han havde været til stede under den foregående konversation, for han syntes øjeblikkelig at forstå situationen. Hans panamahat sad måske en smule mere på snur end sædvanlig, og der var et skalkagtigt

glimt i hans øjne, der muligvis kunne opfattes som svar på den kritik, han nylig havde været genstand for.

"*When I, his truth to prove, would trifle with my love,*" nynnede han i fortsættelse af sangen. Så sagde han muntert: "Nå, drenge, jeg kommer for at hilse på den lille nyfødte og håber, at familien efter omstændighederne befinder sig vel. Nå, der er den, Gud velsigne den!" vedblev han og gik hen imod skatten, "det er oven i købet trillinger, og de er tykke og fede. Har I fået dem vejet?"

Man var oprigtige mod hinanden på Heavy Tree Hill. "Vi talte netop om, Jack," sagde en af guldgraverne, "at hvis du fik en tjans, så skulle du nok vinde hele bunken før daggry."

"Og jeg tænker netop på," sagde Jack muntert, "at der er folk til stede her, som gerne stak af med den uden først at have vundet den i ærligt spil." Hans brune øjne hvilede et øjeblik på Steptoe, så vendte han sig pludselig mod Van Loo og rakte hånden frem. Den unge mand blev lidt forbløffet, men da han ville tage den fremstrakte hånd, tog Jack den pludselig til sig og stak den i lommen. "Jeg tænkte, det kunne more Dem at vide, hvad Deres lille broder foretager sig," sagde han – henvendt til Van Loo, skønt han så på Steptoe. "Jeg så ham flakke om herude på skrænten døddrukken."

"Jeg har gentagne gange advaret ham –" begyndte Van Loo.

"Imod dårligt selskab – ja, det ved jeg," indskød Jack ironisk, "men ikke desto mindre har han vistnok fået spiritussen af Steptoe."

"Det faldt mig ikke ind, at det lille fjols kunne blive fuld, fordi jeg for spøg gav ham en whisky," sagde Steptoe gnavent, skønt han snarere så ud til at være bekymret end vred.

"Det er det gale ved Steptoe," sagde Jack, idet han spændte begge hænder om sin smækre midje og tankefuldt betragtede sine sko, "at han har en vis forkærlighed for at spille forsyn for svagere personer, han skal altid tage en eller anden under sin beskyttelse, enten det nu er Whisky Dick, som har en streg på, eller en sølle neger, som har gjort et godt kup, eller Van Loos vildfarne lam, som har drukket sig fuld. Men I tager fejl med hensyn til mig, drenge. Jeg spiller ikke i aften. Det er en af mine friaftener, da jeg kun beskæftiger mig med stille betragtninger og sang. Men," fortsatte han, idet han vendte sig mod de tre kammerater med sit mest vindende smil, "jeg kunne ikke modstå fristelsen til at komme herop og se jeres skat, skønt jeg slet ikke kendte jer og måske aldrig træffer jer igen. Jeg tror på lykken, og den kommer oftere, end man aner det; men den kommer ikke altid for at blive. Så jeg råder jer til at holde øjnene åbne og hænge godt fast ved den, mens I har den. På gensyn!"

Han afslog bestemt indbydelsen til at blive, og idet han steg ned ad skrænten, lød hans prægtige stemme atter op til dem.

De tre venner var ganske betaget af den charme, der udstrømmede fra ham, og det samme var åbenbart tilfældet med deres gæster, for de skyndte sig at tage afsked og følge efter ham, alt imens de sang med, så godt de kunne. Et øjeblik efter var de tre kammerater alene. Og da stemmerne døde bort, blev der atter stille og ensomt på bjerget.

De tre venner begyndte at gøre forberedelser til deres afrejse den næste morgen. De havde besluttet at tilbringe den følgende dag og nat i Boomville på *Carters Hotel*, hvor de skulle give deres afskedsmiddag.

De talte ikke synderlig sammen. Efter at Van Loo havde behandlet Barkers fortrolige meddelelser med ligegyldighed, var denne blevet stille og tankefuld; og Stacy, som tænkte på Van Loos udtalelser angående Kitty, afholdt sig mod sædvane fra at drille Barker. Mærkelig nok talte de mest om Jack Hamlin – som de hidtil ikke havde kendt personlig, men kun af omtale – og selv den kritiske Demorest udtalte ønsket om, at de havde lært ham at kende på et tidligere tidspunkt. "Men man kender aldrig en tings virkelige værdi, før man skal af med den," sluttede han belærende.

Barker og Stacy stirrede forbavset på ham. Det lignede ikke Demorest at udtrykke sin beklagelse over noget, allermindst en så ringe ting som et bekendtskab, han var gået glip af.

"Hvis du havde kendt Jack Hamlin længere og i hans egenskab af professionel spiller, så var du vist kommet af med mange ting af værdi," sagde Stacy.

"Lad være med at bringe den slags sladder videre; den kommer fra dem, som har spillet med Jack og tabt," svarede Demorest. "Jeg har mere tillid til ham end" – her holdt han inde, betragtede den tankefulde Barker og sluttede derpå kort: "end til hele det slæng, som rakker ham ned."

De havde indtaget deres gamle pladser og sad tavse nogle minutter. Så sagde Stacy omsider med et dybt suk: "Jeg ville ønske, at vi havde sendt det guld af sted i morges sammen med det andet."

"Hvorfor?" spurgte Demorest hastigt.

"Hvorfor? Jo, for pokker! Det tynger mig. Det er, ligesom alle de fire klumper lå her på mit bryst," svarede Stacy i en spøgende tone, "det er vel sagtens den meget omtalte store vægtfylde, der

er skyld i det. Jeg holder ikke af at sove i et rum, hvor der ligger så meget guld. Vi tre burde ikke være alene med det."

"Du mener da ikke, at nogen skulle forsøge –" sagde Demorest.

Stacy fortrak munden til et hånligt smil. "Nej, jeg mener ikke det," sagde han, "jeg ville næsten ønske, at det var det, jeg mente. Nej, det er, ligesom disse velsignede blokke af det røde guld helt har fået krammet på os og holder os fast – med eller mod vor vilje."

"Jeg ved godt, hvad Stacy mener," sagde Barker ivrigt og spilede sine grå øjne op, så de blev helt runde. "Jeg har også følt det på samme måde. Men kunne vi ikke f.eks. begrave det uden for hytten i nat. Det ville være ligesom at give det tilbage til jorden igen for en tid. Måske det ville synes godt om det."

De to andre lo. "Det ville ikke være videre høfligt mod Forsynet, lille Barker," sagde Stacy, "at give dets gave tilbage så hurtigt. Desuden kunne der jo let komme nogen og grave det op; og det ville jo ifølge lovene her tilhøre den, der fandt det."

Barker blev så forbløffet over dette materielle syn på sagen, at han slet ikke kunne svare, og Demorest rejste sig. "Og jeg tror, at I hellere må gå i seng," sagde han, "for vi skal tidligt op i morgen." Han gik hen til hjørnet og lagde tæppet over skatten. "Se så, nu tror jeg ikke, det kan give dig mareridt," sagde han, idet han lukkede døren.

Klokken var endnu ikke ti, men Stacy og Barker begyndte ikke desto mindre at klæde sig af, mens de af og til gabte eller vekslede et par ord, og snart lå de i deres respektive senge.

"Hallo, skal du ikke i seng?" spurgte Stacy pludselig og stak hovedet frem af tæpperne.

"Ikke endnu," svarede Demorest, som havde sat sig foran ilden. "Det er jo sidste nat her i det gamle skur, jeg tror næsten, jeg bliver oppe."

"Ja, det har du ret i!" råbte den impulsive Barker og arbejdede for at komme ud af sit tæppe. "Ved I hvad, vi burde egentlig alle sammen våge i nat – i det mindste til klokken tolv – vi burde gøre en rigtig højtidelighed ud af det. Nu står jeg op." Men i det samme rejste Demorest sig, fik fat i Barkers ene fod, som allerede var kommet ud af sengen, og stak den atter ind under tæppet.

"Bed du bare din aftenbøn, min dreng, og læg dig til at sove. Du vil dog gerne være frisk og sund, når du skal vise dig for Kitty i morgen. Og så kan du holde højtid sammen med hende. Godnat!"

Barker protesterede svagt, men gav omsider efter og faldt hurtigt i søvn, og fra Stacys seng lød allerede en langtrukken snorken. Så blev alt stille. Demorest kradsede op i ilden og kastede en vældig brændeknude på den. Så lænede han sig tilbage i stolen og sad med halvtlukkede øjne og drømte.

Det var en drøm, som han i de forløbne år havde drømt hver eneste dag og hver eneste nat – en drøm om fortiden. Men så virkelig forekom den ham, at han undertiden syntes, at det var nutiden, der kun var en drøm, som han snart måtte vågne af.

Det var ikke underligt, at drømmen også kom til ham i denne nat i skikkelse af en ung pige, som sad i en af de tomme stole foran ham. Han så altid for sig det samme yndige, barnlige ansigt med det halvt forundrede, halvt forskræmte udtryk – den samme slanke, yndefulde skikkelse, strålende i silke og diamanter eller i kniplinger og perler – i skærende kontrast

med de tarvelige omgivelser, han levede sit liv i. Han så hende sidde dér tavs med let åben mund, indtil nattevinden omsider også vakte erindringen om hendes stemme, så at han syntes at høre den. I sådanne øjeblikke syntes også han selv at tale, skønt kun hun hørte eller måtte høre det.

"Du kender jo hele historien," sagde han. "Du ved jo, at jeg endelig har nået det, jeg arbejdede for og bad til Gud om; alt det, der skulle gøre os to lykkelige her på jorden, alt det, der kunne have forenet os, har jeg fået nu, da det er for sent."

"For sent," gentog hendes stemme.

"Husker du," vedblev han, "den sidste dag, vi var sammen? Husker du, at dine venner og slægtninge søgte at bevæge dig til at opgive mig, fordi jeg var fattig? Husker du, at de lod dig høre for min fattigdom og fortalte dig, at jeg kun brød mig om dig for dine penges skyld? Så besluttede jeg at tage bort og ikke vende tilbage, før jeg kunne rense mig for denne beskyldning. Du husker vist også, hvordan du klyngede dig til mig og bønfaldt mig om at blive, at flygte med dig, om det så skulle være, blot ikke lade dig blive ene tilbage hos dem. Du havde den samme dragt på den dag, som du bærer nu, dine øjne havde det samme barnlige, forskrækkede udtryk, dine juveler funklede og glitrede, da du skælvende klyngede dig til mig – og jeg afslog at blive. Jeg rejste, og mit hjerte blev knust her i ensomheden mellem klipperne, men alligevel voksede jeg mig stærk. Og du, min elskede, du som blev skærmet og bevogtet af mennesker, som holdt af dig, du – – –" Han holdt inde og begravede ansigtet i sine hænder. Nattevinden susede ned gennem skorstenen og syntes at hviske: "Jeg døde."

"Og så," vedblev han, "så var jeg ligeglad med det hele. Undertiden vaktes min medfølelse for min unge kammerat, der nærede en så trofast kærlighed til en pige, som han, trods hendes beskedne stilling i samfundet, ikke kunne gøre sig håb om at vinde. Jeg havde ondt af ham – og af mig selv. Jeg brød mig ikke længere om hjem, formue eller venner – jeg havde glemt det alt sammen. Og nu, da jeg kan få det alt sammen igen, indser jeg, hvor hult og forlorent det er. Nu, den sidste nat i landflygtigheden, ser jeg kun for mig al den slethed og misundelse og gemenhed, der venter mig. For sent! For sent!"

De store, forundrede øjne, som havde stirret ind i hans, lyste af ømhed, og nattevinden syntes at hviske: "For sent, min elskede? Ja, for *mig*, men ikke for *dig* … *Jeg* døde, men kærligheden lever endnu. Bliv lykkelig, Philip! Og i din lykke vil jeg leve på ny."

Han fo'r sammen. Stolen overfor ham stod tom, belyst af ildens flakkende skær. Et koldt vindpust strømmede ind i hytten, og der mærkedes en lugt som af frisk jord. En nervøs skælven gennemfo'r ham … Så rettede han sig. Ja, der var ingen fejltagelse mulig. Dette var virkelighed. Et svagt pust af fugtig luft strømmede ind og svøbte sig om hans fødder. Han var ved at rejse sig, men betænkte sig igen og blev siddende ubevægelig.

Han hørte nu ganske tydeligt en besynderlig lyd. Det var, som om nogen børstede eller fejede på en blød masse; det lød, som når en kost føres hen over løst sand, eller en kjole rasler svagt. Men hans skarpe øren, som kendte hver lyd i skov og på bjerg, hørte straks, at det hverken var egernets gnaven eller vildkattens kradsen. Han kunne ikke afgøre, om lyden kom fra

hyttens indre eller ude fra. Pludselig faldt hans blik på bunken henne i hjørnet. Tæppet, som dækkede den, bevægede sig. Han rejste sig hurtigt, men lydløst. Drømmeren, den mand, som havde lidt så meget, og som nærede filosoffens foragt for rigdommen, var pludselig forsvundet. Tæppet lå atter stille, og atter hørtes den bløde, hvislende lyd. Han trak en blinkende bowiekniv frem af sit støvleskaft, og i tre lange lydløse skridt nåede han bunken. Dér så han kun, hvad han havde ventet at se: en smal, vandret åbning mellem hyttens bjælkevæg og lergulvet – en åbning, der blev gjort større og større af usynlige hænder udenfor. Den hvislende lyd hørte atter op, så blev fire fingre forsigtigt stukket ind under den nederste bjælke. Demorests bowiekniv slog hurtig som lynet ned på disse fingre.

Der lød intet skrig, og Demorest kunne ikke lade være at beundre den usynlige person derude for hans selvbeherskelse. Hånden blev hurtigt trukket tilbage, og lige så hurtigt sprang Demorest til døren og styrtede ud i mørket.

I første øjeblik var han ikke i stand til at skelne noget, men efter kort tids forløb fik han øje på en skikkelse, som løb forbi ham, dukkede sig og søgte at undgå ham. Han fo'r løs på den, og ved sammenstødet faldt de begge to, men Demorest kendte i det samme Whisky Dick på hans forpjuskede skæg og spiritusstinkende ånde, og han mærkede tillige, at hænderne, som Dick strakte frem for sig, hverken bar spor af blod eller jord. Med en ed slyngede han drukkenbolten fra sig og fo'r om til bagsiden af hytten. Men det var for sent. Dér fandt han kun den opkradsede jord og åbningen under væggen, men intet andet.

Han gik tilbage til Whisky Dick, men den sølle fyr havde trods sin skræk fået rejst sig op og spillede nu den forurettede. Hvad skulle det betyde, at Demorest overfaldt en sagesløs mand på stien uden for hytten? For han var *uden for* hytten, det turde han bande på.

"Hvad bestiller du her midt om natten?" spurgte Demorest.

Hvad han bestilte? Ja, hvad bestilte vel andre mennesker? Han var ikke noget pattebarn, som gik i seng klokken ti! Hvad han bestilte? Nå ja, sandt at sige, han var ikke vant til at blive smidt ud så tidlig på aftenen. Han var ikke sådan en årsunge som Barker, der måtte have Demorest til goldamme.

"Der var også andre herude!" sagde Demorest og så skarpt på ham. Men i det samme kom der et glimt af den dybeste rædsel i drukkenboltens blik – et udtryk så uhyggeligt, at Demorest ikke kunne udholde synet deraf. Men det varede kun et øjeblik, så antog Dicks ansigt sit sædvanlige udtryk, og han spillede atter den forurettedes rolle. Der var ingen derude. Ikke en sjæl. Hvis hans venner havde været der, havde de sandelig ikke tilladt, at Demorest sådan fornærmede ham.

Demorest vendte sig bort og gik atter ind i hytten, mens Dick bandende vaklede ned ad stien. Nu da ophidselsen og spændingen var overstået, følte Demorest en usigelig væmmelse ved hele historien. Der var blevet gjort et nedrigt forsøg på at røve deres skat, og han havde forsvaret den på en måde, der næsten var lige så nedrig og ækel. Guldet var allerede besmittet med blod. Til sin forbavselse og lettelse fandt han sine kammerater sovende trygt i lykkelig uvidenhed om det skete. Skulle han vække dem? Nej, så ville han også vække deres mistænksomhed og hævntørst. Der var sikkert ingen fare for et

nyt angreb; den skyldige skulle nok vogte sig for at røbe sig, og i morgen var de jo langt borte herfra.

Han rullede en lille tønde hen for åbningen, jævnede den opkradsede jord og satte panden til rette igen. Han stolede på, at de andre i morgendagens travlhed ikke ville lægge mærke til noget. Foran Stacys leje blev han stående og betragtede den sovende. Han lå på ryggen, men åndede tungt, og hans hænder bevægede sig famlende op mod brystet, som om han virkelig pintes af et mareridt. Demorest var ved at vække ham, men i det samme drog den sovende et lettelsens suk og vendte sig om på siden. Barker var mere tiltalende at se på; hans fugtige krøller lå tæt om hans glatte barnepande, og hans læber under den brune, silkebløde moustache åbnede sig til et smil. Det så ud, som om han i drømme glædede sig over noget og anstrengte sig for at tale. Demorest bøjede sig over ham og ventede at høre ham udtale den elskedes navn, men han mumlede blot: "Tre – hundrede – tusinde – dollars!" – Demorest vendte sig alvorlig bort. Guldet øvede sin almægtige indflydelse over dem alle.

Han stillede en stol foran døren, således at ingen kunne komme ind uden at gøre støj; derpå kastede han sig påklædt på sin seng med ansigtet vendt mod hyttens eneste vindue. Han frygtede ikke, at der ville blive forsøgt et nyt røveri, han afventede simpelthen dagens frembrud. Det varede nogen tid, før han skimtede det svage opalskær, som forkyndte, at den blege snelinje var ved at forsvinde og vige pladsen for den gryende dag. Så kvidrede en fugl oppe på taget. Luften blev køligere, og han trak tæppet tættere om sig. Han lukkede øjnene – kun et øjeblik, forekom det ham – men da han atter

åbnede dem, var det højlys dag, og døren stod åben. Han sprang forskrækket op, men i næste øjeblik så han, at Stacy var gået ud, og denne vendte i det samme tilbage, fuldt påklædt, med vand til kaffekedlen. Stacys ansigt var imidlertid så alvorligt, at Demorest, som huskede hans urolige søvn, leende spurgte, om guldet så havde skaffet ham mareridt. Men til hans forbavselse satte Stacy kedlen fra sig, kastede et hurtigt blik på den sovende Barker og sagde med dæmpet stemme:

"Jeg vil bede dig gøre mig en tjeneste uden at spørge hvorfor. Jeg skal senere forklare dig det."

Demorest så skarpt på ham. "Hvad er det?" spurgte han.

"Pakæslerne kommer om få minutter. Du skal ikke blive her og pakke ind og rydde op, men lægge guldet i saddelposerne og straks tage af sted til Boomville sammen med Barker. Jeg vil indhente jer senere."

"Er der ikke tid til at diskutere dette nærmere?" spurgte Demorest.

"Nej," sagde Stacy kort. "Kald mig en pjalt og en kryster, om du vil, men se at komme af sted med det guld og tag Barker med dig; jeg er ikke mig selv mægtig, så længe det er her i huset."

Demorest vidste, at Stacy var stridbar, men praktisk. Hvis han ikke havde set ham sove så trygt, ville han have troet, at han vidste besked med nattens begivenheder. Men hvis han havde opdaget den løse jord ved bagsiden af huset, ville han sikkert have afæsket ham en forklaring. Demorest betænkte sig et øjeblik, før han svarede: "Ja, ja, så skal jeg tage af sted."

"Det er godt; nu vækker jeg Barker, men sig ikke noget til ham om mine anfægtelser."

Barker blev vækket på den måde, at Stacy løftede ham ud af sengen og stillede ham i den åbne dør. Han var vant til denne behandling, og efter at have stået lidt og svajet frem og tilbage med lukkede øjne som en mumie, der lige er kommet ud af sit svøb, satte han sig ganske roligt ned i døråbningen og gav sig til at klæde sig på. Han gjorde først indvendinger, da han hørte at de ikke skulle tage af sted alle på én gang – det var ikke kammeratligt. Men han blev efterhånden overtalt og kom samtidig i klæderne. Barker havde også haft sine syner om natten. Han havde drømt om, at de skulle bygge en smuk villa på den gamle hyttes grund og højtideligt love hinanden hvert år at tilbringe en uge dér sammen.

"Jeg tænkte først på," sagde han, mens han kravlede om på gulvet og ledte efter sine forskellige klædningsstykker, "at vi kunne bygge den i Boomville, fordi det er nemmere at komme dertil, men så syntes jeg alligevel, der var bedst her. Den skulle bare ligge lidt højere oppe på skrænten, så at den kunne ses over hele Black Spur Range. Når vi ikke selv boede der, kunne huset jo bruges som tilflugtssted for uheldige guldgravere eller trætte rejsende, I ved, ligesom disse hersens hospitaler i alperne, og så måtte vi jo holde en mand til at passe på det. Det har jeg også tænkt på, og Van Loo er netop den rette til det, for han har jo sådan et pænt væsen og taler flere forskellige sprog. Så hvis en stakkels fattig tysker eller franskmand kom hertil, så kunne han jo snakke med ham på hans eget sprog. Ser I, man må jo tænke på alle disse enkeltheder. Jeg tænkte, man kunne kalde huset '*Tre Venner*' eller '*Venners Hvile*' eller noget i den retning."

"Å, hold mund," sagde Stacy, "og drik din kaffe."

"Jeg har allerede gjort tegning til det; jeg har det hele i hovedet," vedblev den entusiastiske Barker uforstyrret, "jeg vil lige løbe ud og se på grunden, det skal ligge lige her bag ved hytten –" men netop som han skulle til at smutte ud af døren med kun en støvle på, greb Stacy fat i hans dinglende livrem, anbragte ham på en stol og stak et tinbæger med kaffe i hånden på ham.

"Behold idéerne for dig selv, lille Barker," sagde Demorest, "for der kommer pakæslerne." Dette var tilstrækkeligt til at få Barker til at glemme sine planer. Han skyndte sig at fuldende sin påklædning, og i det samme travede et mulæsel, bærende en stor saddel og to vældige saddelposer, op for døren, trukket af en æseldriver, der red på en lille hest. Ved forenede anstrengelser lykkedes det dem hurtigt at få anbragt guldet i saddelposerne. Skyggende for øjnene med den ene hånd stod Stacy i døren og rakte Demorest to rifler. Demorest tøvede. "Må du ikke hellere beholde den ene?" sagde han og så spørgende sin ven ind i øjnene, men Stacy så helt fornøjet ud, da han svarede: "Nej, aldeles ikke. Og du må hellere tage min revolver også. Jeg har det lidt bedre nu," vedblev han med et blik på saddelposerne, "men det er alligevel ikke værd at betro mig den slags våben. Når det andet æsel kommer og er blevet læsset, skal jeg indhente jer til hest."

Til en vis grad beroliget, men stadig forundret og uforstående, tog Demorest sin riffel på skulderen, gav Barker den anden; og de fulgte nu begge efter mulæslet og dets fører ned ad stien.

Demorest skammede sig næsten over at være med til ved fuldt dagslys at holde vagt over skatten med våben i hånd, men

heldigvis blev de ikke set af nogen, da der på den tid af dagen ikke var nogen videre færdsel på stien. Da de nåede det sted, hvor bjergstien skar landevejen, så de imidlertid Steptoe og Whisky Dick komme ud fra krattet, tilsyneladende fordybet i alvorlig samtale. Demorest følte sin væmmelse og mistanke vende tilbage; han ville imidlertid ikke lade sig mærke med noget i Barkers nærværelse, men på den anden side ønskede han ikke, at den unge mand skulle være aldeles uforberedt, hvis der skulle blive slagsmål. Han råbte derfor til Barker, at han skulle følge efter, og løb selv hen foran mulæslet; til sin beroligelse så han, at hans ven allerede havde spændt hanen på sin riffel. Da Steptoe og Whisky Dick opdagede dem, så de ud til at blive forbavsede, men de lod ikke til at have noget ondt i sinde. Pludselig hviskede Steptoe noget til Dick, hvorpå de begge strakte hænderne i vejret og blev stående således midt på stien. Steptoe udstødte en kort latter.

"Vi troede sågu', I var landevejsrøvere," sagde han, "men nu ser vi, at I bare passer på jeres skat. Er jeres optræden nu alligevel ikke lidt for dramatisk for Heavy Tree Hill? Det må stå dårligt til med sikkerheden heroppe, siden I sådan må rende om med skydevåben."

Demorest betragtede undersøgende de to par hænder, som blev rakt i vejret, og som åbenbart hverken var sårede eller lemlæstede. Han var så optaget af det, at han næppe lagde mærke til Steptoes fornærmelige bemærkninger – og han var overbevist om, at de to mænds optræden var beregnet på at vise ham, at den mistanke, han muligvis nærede til dem, var ugrundet.

"Det glæder mig, at I, skønt I ikke bærer våben, dog har bevaret jeres førlighed, og er i stand til at håndtere dem," sagde Demorest roligt, idet han gik dem forbi og atter indtog sin plads bagved æseldriveren.

Men Barker fandt situationen meget komisk og lo højt ad Whisky Dick. "Jeg troede ikke, Steptoe kunne finde på den slags løjer," sagde han, "vi så vel også nok lidt for drabelige ud med disse hersens bøsser. Men da du råbte til mig, troede jeg virkelig, at vi var ved at komme i klammeri med dem. Whisky Dick spillede ellers sin rolle lige så naturligt, som om vi virkelig havde råbt 'Hænderne op'. Jeg forstår ikke, hvordan han bar sig ad, men det så virkelig ud, som om benene rystede under ham af skræk."

Demorest havde lagt mærke til det samme, men svarede ikke. Det var ikke godt at vide, hvor meget eller hvor lidt den stakkels drukkenbolt havde haft med nattens begivenheder at gøre, men han følte en vis uvilje mod at beskæftige sig med dette spørgsmål nu, da han var i begreb med at forlade denne egn for bestandig.

Barker lagde mærke til, at hans ven var forstemt og blev også selv alvorlig. De følte det begge som en lettelse, da der lød hestetrampen bag ved dem; det var Stacy, som indhentede dem. "Jeg sendte det andet muldyr og det sidste læs af sted, straks efter at I var gået," sagde han, "og jeg er lige redet udenom dem. Jeg mente, det var bedst, at jeg red sammen med jer og lod det sidste læs komme bagefter. Det er der vist ingen, der prøver på at rende med."

"Er du nu tilfreds?" spurgte Demorest og så ham stift i øjnene.

"Ja, det kan du stole på. Se der!"

Han vendte sig i sadlen og pegede på bjergkammen, hvorfra de netop var kommet ned. Over fyrretræernes kroner steg en tæt, sort røgsøjle lodret opad i den stille luft.

"Det er det gamle skur, der forsvinder," sagde Stacy roligt. "Der er vist ikke meget tilbage af det, når vi kommer til Boomville."

Demorest og Barker stirrede på ham. "Satte du virkelig ild på?" spurgte Barker, skælvende af ophidselse.

"Ja," sagde Stacy, "jeg kunne ikke nænne, at den gamle kragerede skulle tjene som tilflugtssted for coyoter og vildkatte; så futtede jeg den af, før jeg tog af sted."

"Men –" sagde Barker.

"Men," gentog Stacy roligt. "Hvordan var det med din plan om at bygge en villa deroppe? Du har vel ikke brug både for den og hytten?"

"Og du gjorde dette, hellere end at overlade den kære, gamle hytte til fremmede?" sagde Barker med lysende øjne. "Å, Stacy! Jeg troede ikke, du havde så meget poesi i dig."

"Der er masser af den slags i mig, som du ikke kender noget til, lille Barker, og som jeg næppe nok selv forstår."

"Men," sagde Barker ivrigt, "vi burde have været til stede alle sammen. Vi burde have lavet en lille højtidelighed – det skulle have været et slags offerbål, og vi burde have stænket vievand eller sådan noget på jorden."

"Nå, jeg stænkede nu med lidt petroleum," sagde Stacy, "for at få det til at blusse bedre. Men hvis du gerne vil se bålet, lille Barker, så behøver du bare at løbe tilbage til omdrejningen af vejen; der er en storartet udsigt."

Barker skyndte sig at forsvinde, og de to andre så på hinanden. "Nå, hvad skal så alt dette betyde?" spurgte Demorest alvorligt.

"Det skal betyde," svarede Stacy hastigt, "at hvis vi ikke havde held med os, så ville både du og Barker og jeg være gået op i røg for to timer siden." Han holdt inde og tilføjede med dæmpet, alvorlig stemme: "Hør nu her, Phil! Da jeg gik ud for at hente vand i morges, mærkede jeg en underlig lugt. Jeg gik om til bagsiden af huset og så da, at der var gravet et hul ind under gulvet, og at der op imod væggen stod en favnfuld kviste og en dunk petroleum. Noget af petroleummen var allerede hældt ud over brændet; det var lige til at stikke ild i, men da jeg kom ud en time tidligere end sædvanlig, stak slynglerne selvfølgelig af. Planen gik ud på at sætte ild på hytten, kvæle os i osen fra petroleummen, som skulle hældes i hullet, og derpå styrte ind og tage guldet. Det var en vel tilrettelagt plan."

"Nej," sagde Demorest roligt.

"Siger du nej?" udbrød Stacy, "men jeg siger dig jo, at jeg så det hele og selv tog petroleumsdunken væk, og efter at I var taget af sted, brugte jeg dens indhold, da jeg satte ild på hytten; det gjorde jeg for at se, om de mennesker, jeg mistænkte, ville komme derop for at betragte deres værk."

"Deres *første* plan var helt anderledes," sagde Demorest. "Den gik kun ud på at bestjæle os. Hør nu blot." Og han fortalte den forbavsede Stacy, hvad der var foregået om natten. "Nej det med at sætte ild på, var noget, de fandt på bagefter for at hævne sig," tilføjede han bestemt.

"Men du siger, at du sårede forbryderen i hånden. Så vil det da være let nok at identificere ham."

"Jeg sårede kun *en hånd*," sagde Demorest. "Men *hovedet*, der hørte til, så jeg ikke." Han fortalte derpå Stacy om sin mistanke og om, hvorledes Steptoe og Whisky Dick demonstrativt havde vist ham, at den var ugrundet.

"Nå, det var altså grunden til, at de ikke kom op for at se på ildebranden," sagde Stacy hastigt.

"Nå sådan," sagde Demorest, "du nærede altså nogen mistanke til dem."

Stacy betænkte sig lidt. Så svarede han kort: "Ja."

Demorest tav et øjeblik. "Hvorfor fortalte du mig det ikke i morges?" spurgte han mildt.

Stacy pegede på Barker. "Jeg ville ikke have, at du skulle fortælle ham det. Og jeg mente, det var bedre, at én af os skulle have en hemmelighed for de to andre, end at to skulle have en hemmelighed for den ene. Hvorfor fortalte du mig ikke, hvad der skete i nat?"

"Jeg er bange for, at det var af samme grund," svarede Demorest med et svagt smil. "Jeg tænker undertiden på, Jim, at vi vist egentlig burde være lige så åbenhjertige som Barker. I vor frygt for, at han skulle smittes af vort eget kendskab til verdens dårligdom, har vi bevirket, at han nu ikke er videre godt skikket til at klare sig i denne dårlige verden, trods sine 300.000 dollars."

"Jeg tror næsten, du har ret," sagde Stacy kort. "Lad os give hinanden hånden på det."

De to mænd trykkede hinandens hænder.

"Men han er nu ikke noget fæ," vedblev Demorest. "Da vi før mødte Steptoe på vejen, kom han af sig selv hen på siden af mig og holdt sin riffel parat."

Trods deres beslutning tav de begge, da genstanden for deres betragtninger kom springende ned ad stien. Han havde set bålet. Det var så sørgeligt, men så dejligt – der var noget stort i det! Hvem skulle have troet, at Stacy var så poetisk anlagt? Men nu ville *han* fortælle dem noget andet, som også var forfærdelig kønt.

"Hvad er det?" sagde Demorest.

"Ja," svarede Barker, "nu må I ikke le af mig. Men I ved nok, denne Jack Hamlin – han har kredset om os på sin mustang hele tiden og holdt øje med vort pakæsel. Snart er han på stien til højre og snart til venstre, men stadig i samme afstand. Jeg kunne ikke lide at fortælle jer det, fordi jeg troede, I ville gøre nar ad mig, men jeg tror, at han har fattet godhed for os siden i går aftes; og jeg tænker næsten, han rider omkring her for at se, hvordan det går os. Jeg ville have gjort jer opmærksom på ham for længe siden, men jeg var bange for, at du og Stacy skulle sige, han fulgte med for at slå penge af os."

"Det ville i alt fald have været meget forkert af os, lille Barker," sagde Stacy med overbevisning, "for jeg tror virkelig, du har ret."

"Dér er han," sagde Barker, som følte sig højlig smigret, fordi hans kammerater for en gangs skyld var enige med ham, "dér, lige foran os. Han forlod Heavy Tree Hill lige efter os, og med den hest kunne han med lethed have været i Boomville nu. Det er af lutter venlighed, han følger med os."

Han pegede på en kastanjelund, hvorfra Jack Hamlin netop var kommet frem. Skønt han øjensynlig måtte holde igen på sin sprælske mustang, sad han ganske skødesløst i sadlen. Han syntes slet ikke at være vidende om de andre rejsendes nærhed.

Hans smukke hoved var kastet lidt tilbage, og det så ud, som om han sang, men tonerne kunne ikke nå over til dem; det var afstanden for stor til; og han kunne på sin side heller ikke høre Barkers kalden. Pludselig slappede han de stramme tøjler, hesten sprang fremad; dens hovedtøj og Jacks sølvsporer blinkede i solen, og han forsvandt. Men da den vej, han fulgte, krydsede deres en mils vej længere fremme, var det muligt, at de kunne få ham at se igen.

De var nu et godt stykke inde i Boomville-dalen og gik netop ind i en snæver *arroyo*, kantet af piletræer, som fuldstændig borttog udsigten til begge sider. Denne lavning var egentlig en bjergstrøms leje; men floden, der om vinteren rislede ned ad bjergsiden netop dér, hvor stien nu gik, var i øjeblikket udtørret. Flodsengen begrænsedes af stejle skrænter fra to til fem fod høje. Æseldriveren var allerede nået et godt stykke ind i det snævre pas, da han pludselig kastede et hurtigt blik tilbage og udbrød: "*Madre de Dios!*" og trak sit æsel med dets værdifulde fragt tæt ind til skrænten. Lyden af hestetrampen på stien bagved havde nået hans skarpe øren, og da de tre venner vendte sig om, så de tre ryttere komme sprængende ned ad bjergskråningen. Det var øjensynlig mexicanske *vaqueros* af den sædvanlige sortsmudsede type, og deres ansigter gjordes endnu mørkere af det sorte silketørklæde, de havde bundet om hovedet under deres stive *sombreros*. Måske var de ude af stand til pludselig at standse deres heste, eller måske ville de ikke; det så i alt fald ud til, at et sammenstød var uundgåeligt i det snævre pas. Men netop som de nåede dettes munding, bøjede de til side, sprængte bandende og skældende af sted langs den venstre skrænt og forsvandt mellem piletræerne. Halvt lettede

ved at have undgået sammenstødet og halvt indignerede over disse *vaqueros*' vilde fremfærd, fortsatte medlemmerne af den lille karavane deres vej, da Barker pludselig udstødte et råb, som atter fik dem til at standse. Han havde fået øje på en rytter, som holdt stille midt i arroyoen, og som åbenbart var blevet set af mexicanerne. Han var øjensynlig sprunget fra skrænten ned i flodlejet for at se, hvad der ville ske. Da *vaquero*erne forsvandt i det fjerne, lod han atter sin hest springe op på skrænten og red videre. Men de tre venner havde genkendt Jack Hamlin. Barker havde haft ret. Han holdt sig virkelig i nærheden af dem på hele rejsen.

Men nu nærmede de sig dens mål. Da de kom ud fra *arroyo*en, var de i nærheden af Boomville og slog ind på den brede landevej. Diligencens seks heste travede netop møjsommeligt op ad skråningen, og de tre venner blev uvilkårligt stående, mens det tunge køretøj svinglende og knirkende rullede forbi. Nogle af de rejsende betragtede nysgerrigt de tre mænd, som stod der arbejdsklædte, solbrændte, dækkede med støv og bevæbnede med rifler. Barker følte sig lidt såret af de nysgerrige blikke, og selv Demorest og Stacy var ubehageligt berørte. De følte en vis tilfredsstillelse, da Barker sagde: "De ville vist spile øjnene endnu højere op, hvis de vidste, hvad der var i disse sadelposer." Og alligevel bebrejdede de ham, hvad de kaldte hans snobberi.

Efterhånden som vejen blev mere befærdet, gik de hurtigere til, som om de længtes efter at nå civilisationen og få nogle ordentlige klæder på.

Kun Demorest holdt sig tilbage. Dette møde med postvognen havde atter bragt ham ansigt til ansigt med fortiden, og han

følte sine gamle drømme få nyt liv.

Hans venner, som kendte hans anfald af tungsind, var gået i forvejen, da han pludselig hørte hovslag bagved sig og følte Jack Hamlins hånd på sin skulder. Jacks hest dampede af sved, men han selv så lige så frisk og soigneret ud som altid. Med påtaget, men klædelig generthed begyndte han at bearbejde sideknapperne på sine fløjls *vaquero*-benklæder med snerten af sin *riata*. "Jeg syntes, jeg ville snakke et par ord med Dem, før De tog afsted," sagde han med nedslagne øjne, "men jeg er nu så genert af mig, at jeg bedst kan tale med folk på tomandshånd. Derfor mente jeg, at jeg ville benytte lejligheden nu, da De er alene."

"Vi har set Dem et par gange nu til morgen," sagde Demorest elskværdigt, "og vi var helt kede af, at De ikke sluttede Dem til os."

"Det ville jeg også have gjort," svarede Jack muntert, "hvis min hest havde kunnet blive enig med sig selv om, hvorvidt den var en fugl eller et egern. Det er slet ingen dårlig hest af en mexicaner at være, den skal bare se alt, hvad der sker omkring den. Men jeg havde nu besluttet, at jeg ville se, hvordan I kom til Boomville med jeres skat. Når jeg træffer tre mænd som jer, der er regulære helt igennem, så holder jeg fast ved dem, skønt jeg jo ikke selv er så regulær, som jeg kunne være. Jeg har for resten noget at give Dem."

Fra en fold i sit skarlagenrøde skærf fremtog han en lille pakke i hvidt papir, lige så rent og pletfrit som han selv. Mens han holdt pakken mellem fingrene, vedblev han: "Jeg var tilfældigvis på Heavy Tree Hill i morges før solopgang. I mørket løb jeg imod jeres hytte – og imod en mand. Først troede jeg,

det var en af jer, som lå og bad morgenbøn bagved hytten; men den måde, han forsvandt på, gav mig en mistanke om, at det ikke netop var bøn og faste, han hengav sig til. Da jeg undersøgte sagen nærmere, kom jeg til det resultat, at det var en af jeres venner, som havde bragt jer pindebrænde til frokosten. Men det tilfredsstillede mig ikke; så knælede jeg ned, ligesom han havde gjort, og jeg så – ja, mr. Demorest, jeg tænker, jeg så *det samme, som De selv har set*! Men der var mere endnu. Denne mand har ligget og famlet på jorden, som om han søgte efter noget, derfor gav jeg mig også til at søge – og jeg fandt det. Jeg har det her. Jeg vil give Dem det, for De kan måske engang få brug for det. Men De skal ikke tage det ud af papiret, før jeg er borte. Nu rider jeg hen og siger farvel til Deres kammerater."

Han trykkede Demorests hånd, rakte ham den lille pakke og galoperede af sted hen imod Stacy og Barker. Med et fornøjet og dog lidt bekymret smil blev Demorest stående med pakken i hånden, mens han betragtede Jack, som trykkede Stacys hånd til afsked, klappede den henrykte Barker kammeratligt på ryggen og derpå galoperede videre. Hans sølvknapper og knaldende røde skærf strålede og funklede i solen, da han sprængte af sted.

Da han var forsvundet, begyndte Demorest langsomt at gå videre, åbnede derpå pakken og blev pludselig stående. Den indeholdt en indtørret og blodløs pegefinger, hugget af ved det yderste led. Et øjeblik holdt han den ud fra sig i arms længde, som om han ville kaste den bort. Så lagde han den atter i papiret, stak den i lommen og gik langsomt bagefter sine to kammerater.

1

Den skarpe sydvestvind piskede mod vinduerne i "*Stacy's Bank*" i San Francisco og bredte et slør af regn mellem de blanke mahognipulte og de velklædte assistenter derinde og fodgængerne udenfor. Stacys nye bankbygning var efter indvielsen blevet beskrevet som "paladslignende" af en velvillig presse, som endnu var under indflydelse af en overdådig lunch i direktørens privatbolig. Der fortaltes, at en skikkelig mand fra One Horse Gulch var blevet så imponeret af dens pragt, at modet svigtede ham, hvorfor han fremmumlede en undskyldning til den elegante assistent og flygtede med sin skindpose fuld af guldstøv for at deponere den i den gamle mønt henne om hjørnet. Måske vaktes der noget af den samme følelse hos den fremmede unge mand, som på denne regnfulde morgen trådte ind i banken og rakte sit kort til en neger, der fungerede som dørvogter.

Kortet blev båret gennem lydløst glidende svingdøre og tæppebelagte korridorer, indtil det nåede mr. James Stacys privatkontor og ærbødigt blev lagt foran ham. Han var ikke alene. Ved siden af ham stod en elegant ung herre, for hvem Stacy skrev et memorandum. Den unge mand betragtede kortet med en fræk nysgerrighed, der ikke stod rigtig i samklang med den velopdragenhed, han bar til skue, men Stacy så ikke på det, før han var færdig med sit memorandum.

"Så," sagde han i en forretningsmæssig tone, "nu kan De hilse Deres chefer og sige, at hvis vi skal tage selskabets nye aktier, må vi gøre fordring på en større margen. Ditch-papirer er ikke,

hvad de var for tre år siden, da guldgraverne endnu var villige til at smide penge ud til afdrag til jer. De spekulerer ikke på den måde mere, og det burde Deres selskab vide, så at det også selv holdt op at spekulere i den forretning." Han rakte papiret til den fremmede, som bukkede overdrevent høfligt og gik baglæns henimod døren. Stacy tog visitkortet, læste navnet og sagde til buddet: "Vis den herre herind," hvorpå han atter vendte sig til sin gæst: "Hør engang, Van Loo, det er George Barker. Ham kender De jo?"

"Ja," sagde Van Loo og blev høfligt stående ved døren. "Han var – æh – han arbejdede vist hos Dem på Heavy Tree Hill."

"Sludder," sagde Stacy," han var min kompagnon. Og De må jo også have truffet ham senere i Boomville – hvad? Han købte fornylig fyrretyve Ditch-aktier gennem Dem til kurs 110, skønt de ikke var mere end 80 værd. En eller anden må have tjent så meget ved den forretning, at han burde kunne huske George Barker."

"Jeg troede, at De talte om mit private bekendtskab med ham," svarede Van Loo med et undskyldende smil. "De ved, han giftede sig med en ung pige – hotelværtens datter – hun vartede op ved bordet i hotellet – og efter at min moder og søster var kommet til Boomville for at holde hus for mig, kunne jeg jo ikke godt omgås ham, da han aldrig gik ud uden sin hustru."

"Ja," sagde Stacy tørt, "jeg ved nok, at De ikke syntes om hans giftermål. Men det glæder mig, at Deres utilbøjelighed til at træffe ham ikke skyldes den historie med aktierne."

"Ih nej," sagde Van Loo. "Farvel."

Uheldigvis løb han i korridoren lige i armene på Barker, som hilste ham med et glædesudbrud. Van Loo anstillede sig yderst henrykt over mødet, men beklagede dybt, at han havde meget travlt. "Men Deres gamle kompagnon," tilføjede han smilende, "venter på Dem. Han har lige fået Deres kort, så jeg vil ikke opholde Dem længere. Det har glædet mig at træffe Dem. De ser så rask ud. Farvel, farvel!"

Barker skyndte sig af sted og styrtede med sin gamle voldsomhed lige ind i sin vens kontor. Stacy sad med ryggen til døren og var atter optaget af forretninger. Først da Barker slog armene om hans hals, så han op, halvvejs forbavset, halvvejs irriteret. Men da hans blik mødte Barkers leende grå øjne, gengældte han hastigt hans omfavnelse, rejste sig, lukkede døren til det indre kontor og skubbede Barker ned i en lænestol på samme faderlige måde, som han havde anvendt overfor ham i gamle dage. Jo, det var den samme Stacy, skønt han nu var iført et mørkt sæt tøj af moderne snit og bar brunt fuldskæg, der krusede sig tæt om den beslutsomme mund og gav ham et vist værdigt udseende.

"Lille Barker," begyndte han med det gamle muntre glimt i øjet, "i kontortiden må man opføre sig fornuftigt her. Du må huske, at vi ikke længere er på Heavy Tree Hill, men i San Francisco. Hvor bor du?" Han tog en blyant og holdt den afventende over en memorandum-blok.

"I Brook House. Det er –"

"Vent lidt! Brook House," gentog Stacy, idet han kradsede adressen ned. "Og hvor længe bliver du her?"

"Kun en dags tid eller to. For Kitty –"

Stacy standsede ham ved en bevægelse med blyanten og skrev: "En dag eller to." – "Er din kone med?"

"Ja, og vor lille dreng, Stacy! Å!" vedblev han leende og slog blyanten til side, "nu må du høre efter. Han er den sødeste og morsomste lille fyr, der er til. Ved du, hvad han skal hedde? Han skal døbes Stacy Demorest Barker; det er da tre gode navne, skulle jeg mene! Og så er det et minde om vort venskab."

Stacy tog atter blyanten og skrev: "Hustru og barn S. D. B.", og lænede sig derpå tilbage i stolen. "Så, Barker," sagde han kort, "jeg kommer og spiser hos dig i aften kl. 7.30 præcis. Så skal vi tale om Heavy Tree Hill, kone og barn S. D. B. Men her er jeg kun forretningsmanden. Har du forretninger med mig?"

Barker havde moret sig stille over Stacys memorandum; nu rettede han sig, så tillidsfuldt på sin ven og sagde: "Ja vist, det er netop det, jeg har. Jeg er jo også forretningsmand. Jeg er med i alt muligt; og jeg bruger din bank, skønt du måske ikke ved det. Det er din filial i Marysville. Jeg har ikke villet sige det til dig før, men du kan da nok tænke, at så længe du har en bank, gør jeg udelukkende forretninger med den; alt hvad jeg har med at gøre, går igennem den: checks, dividender, og hvad det alt sammen hedder. Men denne gang er jeg ikke kommet for at tale med bankieren eller banken, men med min gamle ven, Jim Stacy."

"Barker," sagde Stacy kort. "Hvor mange penge mangler du?"

Ved dette direkte spørgsmål rødmede Barker, men han svarede smilende: "Jeg ved ikke af, at jeg overhovedet mangler penge."

"Men det ved jeg."

"Men Jim dog, jeg er jo ligefrem overlæsset med aktier og fonds," sagde Barker smilende.

"Men du kunne ikke sælge et eneste af dine papirer uden tab, Barker. For tre år siden havde du tre hundrede tusinde dollars i San Francisco Bank."

"Ja," sagde Barker leende, "og jeg kan huske, at jeg havde mest lyst til at hæve dem alle sammen for at se, hvordan det ville se ud."

"Ja, og nu har du i løbet af tre år hævet dem alle sammen, og det ser pokkers skidt ud."

"Hvor ved du det fra?" spurgte Barker og så beundrende på sin ven.

"Hvor jeg ved det fra?" sagde Stacy, "jeg kender dig, og jeg kender de mennesker, som har solgt til dig."

"Hør nu, Stacy," sagde Barker, "jeg har jo bare købt aktier og obligationer for mine penge ligesom alle andre mennesker, og jeg har rådført mig med ansete mænd som f.eks. Van Loo – han som var her for et øjeblik siden. Han er jo nu administrerende direktør for Empire Ditch Company. Jeg har også rådført mig med Carter, min egen Kittys fader. Og da man tilbød mig for 50.000 dollars West Extension aktier, og jeg betænkte mig på at tage dem, så fortalte Van Loo mig, at *du* også var engageret dér – og så købte jeg selvfølgelig."

"Ja, men *vi* købte ikke til hans kurs."

"Nej," sagde Barker ivrigt, "men I solgte til hans kurs. For da jeg opdagede, at du var interesseret i dem, købte jeg selvfølgelig gennem din bank og fik dem til kurs 110; og du ville jo ikke have solgt til den notering, hvis de ikke var det værd; og hverken du eller jeg kan gøre ved, at de ugen efter faldt til 60."

Stacys blik blev strengere, da han så forskende ind i sin tidligere kompagnons klare, grå øjne, men der var ingen ironi at spore i Barkers blik. Han havde talt i fuldt alvor, og han så næsten lidt sørgmodig ud, da han sagde: "Nej, jeg tror ikke, at jeg nogen sinde har været dumdristig eller har fulgt mit eget hoved, undtagen én gang, men jeg indrømmer, at jeg handlede overilet i det tilfælde. Det var den gang, jeg absolut ville bygge et asyl for fattige og uheldige guldgravere, som ventede på at gøre et kup. Jeg satte tyve tusinde dollars til på den bygning, og jeg havde måske tabt mere endnu, hvis ikke Carter – Kittys fader – havde overtalt mig til at lave den om til en slags filial af hans hotel i Boomville; det var meningen, at vi skulle drive den som hotel, men lade fattige stakler bo der for halv eller kvart betaling, ganske privat for ikke at såre deres stolthed. Det var da en smuk idé – ikke sandt?"

"Nå, og så?" spurgte Stacy, da Barker tav.

"Ja, der kom ingen," sagde Barker, "men," tilføjede han ivrigt, "det beviser jo kun, at der ikke er så megen fattigdom, som jeg troede. Men de rigtige gæster kom ganske vist heller ikke."

"Og du tabte dine tyve tusinde dollars?"

"Halvtredsindstyve tusinde," sagde Barker, "for efter den nye plan måtte hotellet jo bygges større. Og jeg tror ikke, at gamle Carter ville have haft noget med det at gøre, hvis det ikke var for at redde mine penge."

"Men alligevel sørgede han for, at du tabte halvtredsindstyve tusinde i stedet for tyve tusinde! For *han* satte vel ingen penge i foretagendet?"

"Han gav sin tid og sin erfaring," sagde Barker troskyldigt.

"Jeg tror ikke, den indsats er tredive tusinde dollars værd," sagde Stacy tørt. "Men med alt dette fik jeg ikke at vide, hvad du egentlig vil mig i dag."

"Nej," sagde Barker livligt, "men det er forretninger, ser du, noget i lighed med gamle dage; det er derfor, jeg kommer til *dig* personlig, Jim, og ikke til 'bankieren'. Det kommer alt sammen af noget, Demorest engang sagde; så du ser, at vi er med i det alle tre. Du ved vel, at Excelsior Ditch Company har opgivet bar'en og Heavy Tree Hill; det betalte sig ikke."

"Ja, og selskabet udbetaler ingen dividende til aktionærerne. Det burde du jo vide, som har aktier for ti tusinde dollars."

Barker lo. "Hør nu blot. Jeg har opdaget, at jeg kan købe hele deres materiel og alle udgravningerne langs Black Spur Range for ti tusinde dollars."

"Du godeste Gud! Du tænker da vel ikke på at fortsætte deres forretning?" sagde Stacy forfærdet.

Barker lo endnu hjerteligere end før. "Nej, ikke deres forretning. Men jeg kan huske, at Demorest engang i de gode gamle dage fortalte mig, at det kostede omtrent lige så meget at grave en grøft som at anlægge en jernbane; du ved med alt dette her med opmåling og ingeniørvæsen. Og her er jo materiale til en jernbane, kan du ikke indse det?"

"Men en jernbane fra Black Spur til Heavy Tree Hill; hvad nytte er den til?"

"Jo, Black Spur ligger jo således, at den skæres af den nye "Divide" jernbane, som der er forslag fremme om i den lovgivende forsamling."

"Det er et skammeligt og fuldstændig vildt forslag, som aldrig går igennem," sagde Stacy bestemt.

"Man siger, at det netop vil gå igennem, *fordi* det er så vildt," sagde Barker troskyldigt. "Man siger, at Watson's Bank står bagved og nok skal få ført det igennem. Og da den bank er en konkurrent til din, så tænkte jeg, at hvis vi kunne få en god forretning ud af det – og kunne gavne Black Spur – så ville det være storartet."

"Var det den forretning, du ville rådføre dig med mig om?" spurgte Stacy kort.

"Nej," sagde Barker, "det er desværre for sent for mig at rådføre mig med nogen. Jeg har givet mit ord på at købe det og kan ikke tage det tilbage. Men jeg har ikke de ti tusinde dollars. Derfor kom jeg til dig."

Stacy lænede sig langsomt tilbage i stolen og stak hænderne i lommerne. "Ikke en cent, Barker. Ikke en cent."

"Jeg beder ikke *banken* om det," sagde Barker smilende, "men Jim Stacy, min gamle kompagnon."

"Og jeg svarer dig, Barker, som din gamle kompagnon, men også som kompagnon med hundreder af andre mennesker, der har endnu større ret til at bede mig om noget. Og mit svar er – ikke en cent!"

Barker stirrede på ham med den dybeste forbavselse malet i sit blege ansigt og halvt åbne mund. Så rejste Stacy sig, stak hænderne dybere ned i lommerne og vedblev:

"Hør nu engang. Det er på tiden, at du forstår mig – og dig selv. For tre år siden, da vort kompagniskab blev opløst ved en tilfældighed, eller lad os sige: ved fælles overenskomst, da begyndte vi på ny, hver på sin egen bov. Ved dumhed og gennem slette rådgivere har du i disse tre år rodet dig selv ind i mange ting, som du kunne have undgået, hvis du havde

vedblevet at være i kompagni med mig. Og dog kommer du nu og beder mig og mine nye kompagnoner om at hjælpe dig ud af en forlegenhed, som de ingen skyld eller del har i."

"Dine nye kompagnoner?" stammede Barker.

"Ja, for enhver, som har en konto eller en aktie i denne bank, er også min kompagnon – også du, som gør forretninger med filialen. Man kan næsten sige, at jeg i dette tilfælde beskytter dig imod dig selv."

"Men du har penge. Du har privatformue."

"Ja, men jeg spekulerer ikke med den på den måde, du foreslår – det ville give et dårligt eksempel. Jeg er en maskine, som vogter den kapital, der er betroet til mig og mit klare hoved, men sandelig ikke til mit hjerte og mine følelser. Og mit svar er stadig: ikke en cent."

Der var foregået en forandring i Barkers ansigt. Han så ældre ud end før, skønt rødmen var vendt tilbage i hans kinder. Men snart smilede han atter sit strålende smil og betragtede Stacy med et udtryk af kærlig overbærenhed, som denne ikke rigtig forstod.

"Jeg tror, du har ret, gamle ven," sagde han og rakte bankieren sin hånd. "Jeg ville ønske, jeg havde talt med dig om det tidligere. Men nu er det for sent. Jeg har givet mit ord."

"*Dit ord!*" udbrød Stacy. "Har I ingen kontrakt?"

"Nej, de var tilfredse med mit ord," svarede Barker rødmende.

"Men det er jo ikke lovligt. Du har ikke engang nogen fordring på selskabet, hvis det skulle søge at trække sig tilbage."

"Det tror jeg nu ikke, at det gør," sagde Barker naivt. "Men ser du, det var egentlig ikke til selskabet, jeg gav mit ord. Jeg købte

det hele gennem min kones fætter, mægleren Henry Spring, og han får jo sin provision; så hvis jeg brød mit ord, ville det gå ud over ham. Hvad var det, du sagde?"

Stacy havde udstødt en lyd, der nærmest lignede en sagte stønnen. "Ingenting," sagde han kort. "Men som jeg sagde før, jeg kommer og spiser hos dig i aften. Og nu taler vi ikke om forretninger mere. Der sidder mennesker og venter på mig."

Barker rejste sig og lagde hånden kærtegnende på Stacys skulder. "Hvor det ligner dig, at spilde din kostbare tid på mig og mine dumheder og at være så åben og ærlig imod mig! Jeg ved nok, det må være hårdt for dig at være en blot og bar maskine og ikke Jim Stacy. Men du skal ikke bryde dig om mig. Jeg kan jo sælge nogle af mine Wide West Extension aktier; så klarer jeg mig nok. Det skal nok gå, men det gør mig ondt for dig, gamle ven." Han kastede et blik rundt i værelset og betragtede væggene og de rigt dekorerede paneler. "Det er vel den pris, du må betale for alt dette?" tilføjede han.

Før Stacy kunne svare, blev en ventende gæst meldt for anden gang, og Barker trykkede endnu engang sin gamle kompagnons hånd, smilede opmuntrende til ham og gik. Stacy var ikke videre imødekommende mod sin nye gæst, mens denne på sin side var en smule irriteret over at have måttet vente så længe. "Jeg synes ikke, De følger med," sagde han til Stacy efter at have forklaret ham sine genvordigheder. "Kan De ikke foreslå noget?"

"Hvorfor taler De ikke hellere med en af Deres selskabs direktører?" sagde Stacy. "Der er jo f.eks. kaptajn Drummond. De og han var jo kammerater under den mexicanske krig."

"Ja, gid pokker havde det kammeratskab!" udbrød den anden bittert. "Hans interesser går lige i modsat retning af mine. Og i

en sag som denne, ville en mand såmænd ofre sin egen broder, om det skulle være. Giv mig dog et godt råd! Jeg havde mindst ventet, at De ville holde mig hen med den slags snak. Hvis det er, fordi Deres og Deres banks interesser også går i modsat retning, hvorfor siger De det så ikke rent ud?" Til trods for Stacys hastige benægtelse forlod den anden ham dog, overbevist om, at bankierens ligegyldighed for sagen skyldtes påvirkning udefra. Andre besøgende blev ligeledes afskediget temmelig kort, og efter en times forløb var Stacy alene.

Han så ikke videre tilfreds ud. Efter i nogle øjeblikke ganske mekanisk at have siddet og skrevet på et memorandum, rejste han sig, åbnede en lille skuffe i en sekretær og tog et brev frem. Konvolutten bar et udenlandsk poststempel. Han løb hastigt brevet igennem, indtil han nåede slutningsparagraffen. "Jeg håber," stod der, "at du selv midt i din forretningstravlhed vil holde øje med Barker. Ikke fordi jeg tror, at den kære gamle dreng vil komme på gale veje – men jeg er bange for, at vi i gamle dage bar lidt for meget over med hans vidunderlige troskyldighed og hans tilbøjelighed til at tro det bedste om alle mennesker. Det kunne måske nu komme til at gå ud over ham. Jeg husker nok, at du ikke syntes om hans giftermål, men mente, at han var faldet som offer for en beregnende fader og en pige, der var ham langt underlegen, – men tror du, at han ville være blevet lykkeligere under andre omstændigheder? Hvis han skrev poesi i stedet for at leve efter dens lære, ville alle finde ham vidunderlig, men jeg tror ikke, vi sætter tilstrækkelig pris på hans gode og smukke egenskaber." Stacy smilede og skrev med blyant på et memorandum: "Han ønsker at sælge til et beløb af 10.000 dollars." – "Men lov mig," fortsatte

brevskriveren, "at du vil tage dig af ham for hans, din egen og min skyld. – *Phil Demorest*."

Stacy lagde brevet i konvolutten, kastede det til side og fortsatte sine beregninger. Så lagde han det tilbage i skuffen og ringede på en klokke. "Send mr. North herind," sagde han til negeren.

Et øjeblik efter viste hans første-bogholder sig i døren.

"Slå op i filialens hovedbog og bring mig en opgørelse af mr. Barkers konto."

"Han var her jo for et øjeblik siden," sagde mr. North og sendte sin chef et fortroligt blik.

"Det ved jeg," sagde Stacy roligt uden at se op.

"Han har indladt sig på en hel del tvivlsomme forretninger i den sidste tid," vedblev North.

"Jeg bad om hans konto og ikke om Deres mening om ham," sagde Stacy kort.

Bogholderen gik sin vej, lidt skamfuld, men stadig nysgerrig, og vendte snart efter tilbage med en hovedbog, som han lagde foran sin chef. Stacy gennemløb listen over Barkers papirer, og det forekom ham, at alle de allervildeste projekter fra det forløbne år stirrede ham i møde. Hans finger standsede, da han nåede til Wide West Extension. "mr. Barker ønsker at sælge nogle af sine aktier. Hvad er kursen nu?"

"Tres."

"Men jeg ser helst, at mr. Barker ikke kaster dem ud på markedet lige i øjeblikket. Giv ham halvfjerds for dem – privat. De må altså kreditere ham ti tusinde dollars. Send meddelelse om det til filialen, men tal ikke til nogen om det."

"Javel," svarede bogholderen og gik hen imod døren. Han standsede imidlertid atter og sagde i en fortrolig tone: "Jeg har nu også altid troet, at Wide West ville stige igen."

Stacy, som ikke var helt utilfreds med bogholderens opfattelse af sagen, så på ham og sagde tørt: "Så råder jeg Dem til også at beholde den mening for Dem selv." Han havde imidlertid trods sin skarpsindighed ikke forudset følgerne af denne samtale. Skønt mr. North var en trofast tjener i banken, var han ikke mere end et menneske. Da han kom ud i det ydre kontor, vinkede han ad en af de ventende mæglere og hviskede: "Jeg vil købe to aktier i Wide West, hvis De kan få dem billigt."

Mægleren så interesseret på ham. "Javel, er der noget på færde?"

"Jeg kan ikke røbe bankens forretningshemmeligheder," sagde mr. North afvisende. "De må selv om, hvorvidt De vil tage imod ordren eller ej."

Efter således at have tilfredsstillet sin sårede forfængelighed ved at lade den tilrettevisning, han havde fået af sin chef, gå videre til en underordnet, satte mr. North sig i bevægelse for at udføre bankierens ordrer; men han følte sig stadig overbevist om, at han havde gættet den virkelige grund til sin herres mærkelige opførsel. Da han vendte tilbage til privatkontoret i håb om at få noget mere at vide, var Stacy imidlertid optaget af at tale med en anden stor finansmand og tænkte åbenbart ikke mere på den historie.

2

Da Barker vendte tilbage til de ydre kontorer med deres skranker, messinggelændere og ståltrådsskærme, bag hvilke de elegante assistenter tronede i ophøjet majestæt, fik han atter et stærkt indtryk af sin vens position, og han blev et øjeblik stående og overvejede, om han skulle gå tilbage igen. Det var ikke hans hensigt at forny sin bøn til sin gamle kammerat, men – hvad der ville have været utænkeligt hos ethvert andet menneske end ham – han havde en følelse af, at det var ham, der havde været uretfærdig og egenkærlig i sin optræden overfor denne mand, der så at sige var tvunget til at sidde derinde gemt bag al denne pragt – han følte ligefrem trang til at udtrykke sin deltagelse for ham. Han betænkte sig imidlertid, gik igennem mahogni-svingdøren og trådte ud på gaden. Blæsten og regnen virkede oplivende på ham, banken og dens afslag var snart glemt, og han smilede ved tanken om, hvorledes Stacy havde været i gamle dage. Han tænkte på, hvordan han havde brændt den gamle hytte, for at den ikke skulle falde i hænderne på fremmede – han, den samme Stacy, som nu var fordømt til altid at underkue sine følelser og være en blot og bar maskine. Han havde aldrig erfaret Stacys virkelige motiv til ildspåsættelsen, og denne handling forekom ham derfor stadig at være et bevis på hans poetiske natur. Han tænkte på, hvorledes Stacy, skønt han egentlig ikke syntes om hans giftermål, havde givet Van Loo en ordentlig overhaling, fordi denne var kommet med en overlegen bemærkning om hans ungdommelighed. Han bebrejdede heller ikke Stacy hans

antipati mod Kittys familie, for Stacy kendte den jo ikke så godt som han selv gjorde. Barker, der i sin tidligste barndom var blevet forældreløs, havde med rørende tillid sluttet sig til sin hustrus slægtninge.

Endelig nåede han hotellet, der var ganske nyt og udstyret med overdådig – omend ikke altid lige smagfuld – elegance. Det var *Stacy's Bank*, der havde finansieret det.

For at skyde genvej til sine værelser, gik Barker gennem en lille salon, der havde fået navnet "Koketteri-Lejren", og hvor en halv snes par sædvanligvis holdt til, halvt skjulte i vinduesnicherne bag de tykke gardiner. De mennesker, som traf hinanden her, var dog ikke ugifte damer og pebersvende, men som oftest unge fruer, der boede på hotellet, og som her modtog ægtemænd, hvis koner var "ovre i Staterne", eller byens indflydelsesrige midaldrende borgere. Barker havde aldrig lyttet til den sladder, der gik om disse mennesker; han havde den dybe respekt for andre menneskers hemmeligheder, som man kun finder hos meget naive og hos meget kultiverede mennesker, og han kastede næppe et blik på de forskellige par, da han gik gennem værelset. Han lagde ikke engang mærke til en påfaldende smuk kvinde, som sad derinde, omgivet af to-tre tilbedere, og som så op på ham, øjensynlig i forventning om, at han skulle gengælde hendes blik. Han gik roligt videre og standsede først, da han så sin hustru sidde ved et af vinduerne.

"Å, er det *dig*?" udbrød mrs. Barker med en halvt nervøs, halvt utålmodig latter. "Jeg troede rigtignok, at du ville tilbringe hele eftermiddagen sammen med din gamle kompagnon, i betragtning af, at I ikke har set hinanden i tre år."

Der var ingen tvivl om, at hun *havde* troet, at han ville blive længere borte. Der var heller ingen tvivl om, at den konversation, hun havde ført med den herre, der sad ved siden af hende – en ganske køn, lidt svær forretningsmand – var blevet lidt pludseligt afbrudt. Men Barker lagde ikke mærke til det. "Kaptajn Heath – min mand," fortsatte hun, idet hun rejste sig og gav sig til at glatte på sin kjole. Kaptajnen havde ligeledes rejst sig og bukkede let, men Barker rakte han hånden.

"Stacy havde så travlt," sagde han til sin kone, "men han kommer og spiser sammen med os i aften."

"Hvis De mener bankieren Jim Stacy," sagde kaptajn Heath, som nu begyndte at føle sig lidt bedre tilpas, "så er han den mest optagne mand i hele Californien. Jeg har set folk stå i kø uden for hans dør ligesom i gamle dage på postkontoret, og han kan i reglen kun ofre fem minutter på hver enkelt. Så De har været hans kompagnon?" Han så nysgerrigt på den ungdommelige Barker.

Men det var mrs. Barker, der svarede: "Ih ja, og de var altid så gode venner. Jeg var såmænd helt skinsyg på ham." Så gav hun sig til at se sig om i værelset, som om hun ville overlade konversationen til de to herrer. Muligvis begyndte hun at føle, at kaptajn Heaths nærværelse nu var lige så overflødig, som hendes mands havde været for et øjeblik siden. Som hun stod dér og fulgte mønstret i gulvtæppet med spidsen af sin sko, var hun smukkere, end hun havde været som Kitty Carter. Den påtagne utilnærmelighed og jomfruelige knibskhed, hun havde båret til skue, da hun vartede op i hotellet i Boomville, havde veget pladsen for en vis selvsikkerhed og bevidsthed om sin evne til at behage. Hendes blik var friere, men mindre

frimodigt end i gamle dage; hendes dragt var elegantere og mere stilfuld; og dog tænkte Barker ofte med længsel på sirtseskjolen, det kokette lille forklæde med flæserne og den snehvide krave med tilhørende manchetter, som hun i sin tid havde båret, når hun rødmende serverede kaffe for ham.

Kaptajn Heath havde takt nok til at trække sig tilbage, skønt han virkelig havde fattet interesse for denne ungdommelige ægtemand. Men mrs. Barker bad ham ikke om at blive. Da han var borte, vendte hun sig imod sin mand og sagde med et sideblink til gruppen ved det andet vindue: "Det rædsomme fruentimmer har siddet og stirret på mig hele tiden. Jeg begriber ikke, hvad du ser i hende, men du hører jo til hendes beundrere."

Stakkels Barkers beundring havde kun givet sig udslag i nogle få høflige bemærkninger, han havde vekslet med hende, når de tilfældigvis mødtes i hotellet; men han var i øjeblikket for optaget af sin samtale med Stacy til at svare; og måske han heller ikke rigtig forstod sin hustru. Der var så mange ting hos Kitty, han ikke forstod; han mente ganske bestemt, at det var hos ham, fejlen lå og bebrejdede derfor ikke hende noget. Men mrs. Barker ventede ikke på svar; i næste øjeblik sagde hun utålmodigt: "Nå, du fortæller mig ikke noget om, hvad Stacy sagde. Fik du så pengene?"

Jeg må med sorg bekende, at denne åbne og ærlige sjæl løj for sin hustru. Måske troede han, at han kun løj for sig selv, noget han undertiden var tilbøjelig til. "Det var ikke nødvendigt, min ven," sagde han, "han rådede mig til at sælge nogle af mine papirer; du kan ikke tænke dig, hvor travlt han har!"

mrs. Parker fortrak sin smukke mund til et hånligt smil. "Det tager da ikke lang tid at låne en mand ti tusinde dollars!" sagde hun. "Men det er det, jeg altid har sagt. Du har gjort mig helt syg med dine lovtaler over dine vidunderlige kompagnoner, og nu, da du beder én af dem om en ringe tjeneste, så råder han dig til at sælge af dine papirer. Og du ved, at de næsten ingenting er værd."

"Men du forstår ikke, min ven –" begyndte Barker.

"Jeg forstår da så meget, at du har givet stakkels Harry dit ord," sagde mrs. Barker med klædelig indignation, "og at han er ansvarlig for handlen."

"Jeg skal også nok holde mit ord. Det gør jeg altid," sagde Barker ganske roligt og med det samme kærligt overbærende udtryk i blikket, som havde forbavset Stacy. Men mrs. Barker, som muligvis kendte sin mand bedre, sagde med forandret stemme:

"Men *hvordan* vil du bære dig ad med det?"

"Hvis jeg kommer til at mangle en tusind dollars eller to, vil jeg bede din fader om dem."

mrs. Barker tav. "Fader har så meget andet om ørene, George," sagde hun omsider. "Hvorfor opgiver du ikke simpelthen den plan?"

"Men jeg har givet din fætter Henry mit ord."

"Ja, men kun dit *ord*. I har jo ingen kontrakt. Du har heller ikke engang nogen fordring på ham."

Barker spilede forbavset øjnene op. Talte hun virkelig sådan om sin egen fætter! Og det var Stacys ord om igen!

"Desuden," sagde mrs. Barker, "kunne han jo sælge det til andre. Han havde et andet tilbud – dit var ganske vist bedre –

men lad nu endelig være med at gøre dumheder."

De havde nu nået deres værelser, og Barker skyndte sig at lade dette emne falde; han gik ind i soveværelset og bøjede sig smilende over en lille seng, som stod i hjørnet. "Men han er her jo ikke!" udbrød han skuffet.

"Nej," sagde mrs. Barker lidt utålmodigt, "du ville vel ikke have, at jeg skulle slæbe ham med ned i salonen, når jeg havde gæster. Jeg sendte ham ned i vestibulen med barnepigen, for at han kunne lege med de andre børn."

Barkers ansigt formørkedes et øjeblik. Han glædede sig altid sådan til at se barnet, når han kom hjem. Han troede fuldt og fast, at det lille væsen forstod ham, og han nærede en faders mistro til alle andre folks børn. "Jeg vil gå ned og hente ham," sagde han.

"Du har slet ikke fortalt mig noget om, hvad Stacy sagde til dig," sagde mrs. Barker og lod sig dovent synke ned i en stol. "Men når du absolut skal fare af sted efter den unge, så kunne jeg jo godt have bedt kaptajn Heath om at blive lidt længere."

"Nå, hvad Stacy angår," sagde Barker, idet han satte sig ved siden af hende og tog hendes hånd, "så havde han ganske forfærdelig travlt og sad indelukket i det allerinderste kontor ligesom agaten i disse hersens japanesiske æsker. Men," vedblev han muntert, "han var den samme gode gamle Jim som på Heavy Tree Hill, hvor jeg lærte dig at kende. Jeg kom til at tænke på det alt sammen. Kan du huske den dag, da jeg friede til dig i den tro, at jeg var rig og endda købte en lod til mig og kammeraterne, og da jeg kom tilbage til dem, havde de gjort et ordentligt kup på den selv samme lod. Å Gud! Jeg kan huske, at

jeg var så bange for at fortælle dem om dig – men de gættede det, og allerførst den kære, rare Stacy."

"Ja," sagde mrs. Barker," og jeg håber, at din ven Stacy erindrer, at hvis *jeg* ikke havde været, så havde du opgivet at købe grunden, da du opdagede, at du ikke var rig, og at jeg endog narrede min egen fader for at få dig til at beholde den. Jeg har ofte gjort mig selv bebrejdelser for det, George," sagde hun eftertænksomt og drejede på sit diamant-armbånd, "men jeg har ikke talt om det til dig."

"Men søde Kitty," sagde Barker og greb atter sin hustrus hånd, "jeg gav jo en anvisning på købesummen, og du sagde selv, at jeg hellere måtte vente med at opgive grunden, til anvisningen forfaldt, og jeg så, at jeg ikke kunne betale. Det var vældig godt fundet på af dig, og det sagde de andre også; men du førte ikke din fader bag lyset, for jeg ville have fortalt ham det hele."

"Ja, selvfølgelig, når du ser på det på den måde," sagde mrs. Barker lidt krænket, "men jeg synes blot, at man burde tænke på det, når folk går og siger, at papa har ruineret dig med sine hotelprojekter."

"Hvem vover at sige det?" udbrød Barker.

"Nå ja, selv om de ikke *siger* det, så kan man da se på dem, at de tænker det," sagde mrs. Barker og slog med nakken, "og jeg tror, at det er den virkelige grund til Stacys afslag."

"Men han talte ikke et ord om det, Kitty," sagde Barker rødmende.

"Så, bliv nu bare ikke hidsig, George," sagde mrs. Barker resigneret, "men gå ned og hent drengen. Du længes jo efter

ham, og det er for resten også på tiden, at Norah kommer op med ham."

På ethvert andet tidspunkt ville Barker være kommet med forklaringer, men en følelse af, at der forelå en eller anden misforståelse, fik ham til at gøre en ende på denne ægteskabelige tvist. Han rejste sig, trykkede sin kones hånd og gik. Han var dog ikke helt tilfreds med sig selv, fordi han forlod hende. "Det er vel nok ikke helt rigtigt af mig, sådan at stikke af igen, ligesom jeg er kommet hjem," mumlede han bebrejdende til sig selv, "men jeg tror, at hun længes lige så meget efter drengen som jeg; hun vil bare ikke lade sig mærke med det."

Han var imidlertid kommet ned i vestibulen; denne var et yndet opholdssted for barnepigerne, der i reglen samledes ved et stort vindue, som vendte ud mod Montgomery Street. Men Norah, den irske barnepige, var der ikke. Han gik gennem forskellige korridorer for at søge efter hende og barnet, men fandt dem ikke. Til sidst blev han ængstelig og ville atter gå op på værelserne. Han kom igen gennem den lange salon, hvor han tidligere på dagen havde truffet sin hustru. Den var nu øde og forladt; den sidste gæst var borte – selv flirt har sin begrænsning. Til sin forbavselse hørte han pludselig en sagte mumlen henne fra en vinduesfordybning. Det var en kvindes stemme, blid og kærtegnende og fuld af den mest rørende ømhed; og med den blandede sig et barns fornøjede pludren.

Barker gik straks efter lyden. Med et skridt nåede han gardinet og et uventet syn mødte hans blik.

På en divan sad det "rædsomme fruentimmer" og holdt et barn, selveste Kittys barn, i sit letsindige skød! Drengen strakte hænderne ud efter en juvelbesat halskæde, som hun med en

tynd, hvid, ringsmykket finger holdt op for ham. Hans øjne strålede af glæde, som om han søgte at gengælde den dybe ømhed, der lyste ud af det smukke ansigt, som bøjedes over ham.

Da Barker kom til syne, så hun op; hun rødmede let, men mistede ikke sin selvbeherskelse.

"De må endelig ikke skænde på barnepigen," sagde hun, "eller sige noget om det til mrs. Barker. Det er alt sammen min skyld. Jeg syntes, barnepigen og barnet så ud, som om de kedede hinanden ganske forskrækkeligt, og så lånte jeg den lille fyr lidt og søgte at bringe ham i godt humør. Jeg har i alt fald ikke fået ham til at græde, vel, min søde dreng?" De sidste ord var selvfølgelig henvendt til det lille væsen på hendes skød. "Der ser De," vedblev hun, idet hun blidt tog halskæden ud af de små, buttede fingre, "at det ikke alene er det svage køn, der lader sig friste af juveler og flitter."

Barker tøvede. Det moderligt ømme udtryk var forsvundet fra hendes ansigt. Nu så han kun en smuk dame, som smilende betragtede ham; ikke desto mindre var han dybt rørt. "Har De – nogen sinde – haft et barn – mrs. Horncastle?" spurgte han – så vidt han huskede, gik hun for at være enke, og han betragtede i sin enfold alle kvinder enten som hellige jomfruer eller gifte helgeninder.

"Nej," svarede hun kort, og hun tilføjede: "Så ville jeg måske ikke holde så meget af dem; det er muligvis den samme følelse, som ungkarle nærer for andre folks koner. Men De længes vist efter at tage drengen fra mig. Tag De ham blot; De skal ikke skamme Dem ved selv at bære ham, fordi jeg er til stede."

Barker bøjede sig over hendes silkeskød, hvor barnet lå lunt og godt som i en rede, og mens han stod således, havde han en svag anelse om, at mrs. Horncastle åndede en stille latter ind i hans krøller. Barker løftede stolt sin førstefødte op; men dette fremmelige barn vidste åbenbart nok, hvor det helst ville være, for det strittede imod af alle kræfter. Med den ene lille buttede næve greb drengen fat i sin faders krøller og med den anden i mrs. Horncastles brune fletninger og trak deres hoveder tæt hen til hinanden. Og i det samme trådte barnepigen Norah ind.

"Det er i orden, Norah," sagde mrs. Horncastle, idet hun løsnede barnets greb. "mr. Barker kom for at hente drengen, og han har lovet at tilgive dig og ikke sige noget til mrs. Barker." Norah tænkte ved sig selv, at det skulle han vist nok vogte sig for. – "Så," vedblev mrs. Horncastle, idet hun smilende unddrog sig barnets tilnærmelser, "gå nu med papa og vær en sød dreng. mr. Barker vil selv bære ham op, Norah."

"Men," sagde Barker, som stadig håbede at kunne kalde det moderlige udtryk i hendes ansigt frem igen, "De holder da meget af børn, og De synes også, at han er en rask lille fyr af sin alder, ikke sandt?"

"Jo," sagde mrs. Horncastle og ordnede den løsnede fletning, "han er så tyk og trind og blød. Og så elsker han smykker. De skulle virkelig forære mrs. Barker en halskæde mage til min. Det ville glæde både hende og drengen." Hun gik langsomt ud, og Norah og Barker var næppe i stand til ved forenede anstrengelser at afholde drengen fra at løbe efter hende, da hun vendte sig om i døren for at sende ham et fingerkys.

Da Barker kom tilbage til sine værelser, tænkte Kitty tilsyneladende ikke mere på Stacy, undtagen forsåvidt hun gav

Norah ordre til at lægge hendes eleganteste kjole frem. "Hvorfor gør du dig dog al den ulejlighed?" spurgte hendes troskyldige ægtemand, "vi skal jo spise i et værelse for os selv, så at vi kan snakke om gamle dage, og det er såmænd ham lige meget, hvad du har på. Å, min søde pige, hvis du bare kunne trække i den kønne, lilla kjole, du plejede at have på i Boomville, så ville det være storartet – det ville minde om gamle dage. Jeg har selv lagt den ned i en af kufferterne; jeg nænnede ikke at lade den blive tilbage. Jeg ved bestemt, hvor den ligger; jeg vil – –" Men et foragteligt udråb fra mrs. Barker holdt ham tilbage.

"George Barker, hvis du tror, jeg vil finde mig i at sidde og spise sammen med mr. Stacy i et privat værelse for lukkede døre, så tager du meget fejl. Jeg ved, hvad vi skylder – ikke din gamle kompagnon, men den store finansmand, mr. Stacy; og jeg ved, *hvad han skylder os*. Nej, vi spiser i den store spisesal, og om muligt skal vi sidde i nærheden af disse vigtige Peterburys og deres venner fra Østen, blandt hvilke det rædsomme fruentimmer er – så er du måske tilfreds. Så kan I tale så meget og så højt, I vil, om gamle dage – og jo mere og jo højere desto bedre – men jeg tror ikke, han vil synes om det."

"Men drengen," indvendte Barker, "Stacy er helt vild efter at se ham, og vi kan jo ikke tage ham med ned til bordet – skønt det kunne vi måske nok alligevel," tilføjede han.

"Efter middagen," sagde mrs. Barker myndigt, "går vi sammen gennem de store saloner, og så kan mr. Stacy komme op og se drengen ligge i sin seng, men ikke før. Og så, George, ville jeg ønske, at du i aften for en gangs skyld ville lade være med at tage en nedfaldende flip på, og at du ville gå hen til en barber og lade ham klippe dit hår og glatte krøllerne ud. Og lad

ham for Guds skyld komme noget voks eller pomade i dit overskæg og sno det opad ligesom kaptajn Heaths, for det hænger jo helt ned over munden på dig. Det er såmænd galt nok, at folk taler om din uerfarenhed, men det er heller ikke morsomt for mig, at du ser sådan ud, så de må tro, at det er en køn skoledreng, jeg er løbet bort med; og i betragtning af barnets størrelse er det ligefrem til at skamme sig over. Og en ting til, George! Når jeg taler med nogen, så lad være med at sidde og stirre på mig med åben mund. Og lad være med at hyle af latter, hvis jeg tilfældigvis kommer til at sige noget morsomt. Og lad være med at lave øjne til mig, når der er fremmede til stede, sådan som du gjorde før, da kaptajn Heath var her; det er ligefrem latterligt."

Barker modtog disse instrukser med en godmodig latter og lovede oprigtigt at gøre sit bedste. Alligevel var han ikke rigtig glad, da han senere sad og anstillede betragtninger over sine egne ufuldkommenheder. Han sad ved vinduet og holdt sit sovende barns hånd i sin. Han kunne se gennem den øde Montgomery Street helt op til Telegraph Hill, og den forekom ham mere ensom end Heavy Tree Hills milelange skråning. Han havde aldrig følt sig alene dér. Han blev enig med sig selv om, at Kitty havde ret i at protestere mod resultaterne af hans ungdommelighed og optimisme; men der findes et gran af egenkærlighed selv i den troskyldigste sjæl; og skønt Barker var villig til at tro på andre folks metoder, tabte han aldrig sit eget mål af sigte. Han handlede rigtigt i at elske Kitty, som han gjorde, han vidste, at hun var bedre, end hun selv ville være ved, men han tvivlede ikke om, at det var hende imod, at han bar sin kærlighed alt for stærkt til skue, når der var fremmede til stede.

Og den stakkels, kære Kitty, som i alle disse år havde gået og troet, at hun havde ført sin fader bag lyset! Og hun havde lidt, fordi nogle dumme mennesker sagde, at hendes fader havde draget ham ind i mislige spekulationer. Som om han ikke nok selv skulle have opdaget det, hvis det havde været tilfældet – som om nogen anden var ansvarlig for hans handlinger. Ikke desto mindre var Barker usædvanlig alvorlig, og da barnet til sidst vågnede og skubbede hans kærtegnende hånd til side, følte han sig mere ensom end nogen sinde. Det var med en følelse af ydmygelse, at han så drengen strække armene ud mod barnepigen Norah, som aldrig havde vist ham nogen særlig ømhed – selv den letsindige mrs. Horncastle havde sikkert mere til overs for barnet end hun. Senere, da hans hustru kom ind, iført et pragtfuldt toilette, blev han atter et bytte for de samme modstridende følelser. Han vidste jo nok, at de for længst var ude over den tid, da hun pyntede sig for at glæde ham, og at hun rettede sig mere efter moden end efter hans smag. Men han blev dog lidt forbavset, da han så, at hendes dragt var kopieret efter et af mrs. Horncastles originaleste toiletter, og at den ikke rigtig klædte hende.

Men Barker glemte alt dette, da Stacy – reserveret og noget højtidelig at se til i selskabsdragt – ankom med forretningsmæssig punktlighed. Det forekom ham, at hans gamle ven modtog meddelelsen om, at de skulle spise i den store spisesal, med nogen forbavselse, og han så ham kaste et skarpt blik på Kitty og hendes elegante dragt, som om han gættede, at det var hende, der ønskede det, og forstod hendes grunde til det. Den unge ægtemand var lidt nervøs ved tanken om, hvorledes Stacy nu ville synes om Kitty. Hun lignede

hverken i ydre eller i optræden den Kitty, Stacy tidligere havde kendt; det faldt ikke hans ærlige hjerte ind, at Stacy måske ikke havde sat pris på hende den gang, og at hendes nuværende apparition muligvis stod bedre i samklang med hans erfaring og mere forfinede smag. Det var derfor med henrykkelse, at han så Stacy tilsyneladende gå ind på hendes tankegang; og han morede sig stille, da han opdagede, at hans ven syntes ikke alene at sympatisere med hende, men også at finde behag i den halvt drillende, halvt beskyttende tone, hvori hun stadig hentydede til hans (Barkers) naivitet og mangel på erfaring. Han var glad ved, at hun var blevet så gode venner med Stacy – selv på denne måde. Stacy ville nok, ligesom han selv, lære at sætte pris på hendes klædelige egensindighed, og hun ville forstå, hvilken oprigtig ven, Stacy var.

Han så med uskrømtet glæde, at hun lænede sig på deres gæsts arm og pludrede fortroligt med ham. Han var kun lidt urolig, fordi hendes væsen forekom ham en smule forceret.

Det lille selskabs indtræden vakte stor opmærksomhed i spisesalen. Der lød hvisken fra bord til bord, og alle ansigter vendtes mod den store finansmand som mod en magnet. mrs. Barker så sød og nydelig ud, men var lidt nervøs, Stacy påtog sig en reserveret holdning, Barker var den eneste, der var helt sig selv …

Efter som måltidet skred frem, gik det op for Barker, at her kun var ringe lejlighed for ham til at tale med sin gamle kompagnon om fortiden. Han fik imidlertid at vide, at Stacy havde fået brev fra Demorest, og at denne stod i begreb med at vende hjem fra Europa. De var begge enige om, at hans breve stadig var præget af det samme tungsind, som han havde lidt

under i gamle dage. Og mens de talte om ham, så Stacy atter på Barker med det samme forskende blik, som denne kendte så godt fra Heavy Tree Hill.

"Tror du, at det er den samme gamle historie, der piner ham?" spurgte Barker i en deltagende tone.

"Jeg tror det," svarede Stacy lige så alvorligt. mrs. Barker spidsede øren. Hun var vant til, at hendes mand nærede deltagelse for alle mulige mennesker, men hun blev højligt forbavset over, at den kolde og praktiske Stacy kunne blive rørt.

"Og du tror ikke, at han er kommet over det?" vedblev Barker.

"Han havde en chance for at kunne glemme det, men han lod den gå fra sig," sagde Stacy ivrigt, "i stedet for at rejse til Europa og ruge over sin sorg i ensomheden skulle han være trådt ind i min forretning, så havde han været en anden mand nu."

"Men han ville ikke have været den gamle Demorest," sagde Barker hastigt.

"Hvad er det dog for en grufuld hemmelighed, denne Demorest gemmer på?" spurgte mrs. Barker overgivent. "Er han syg?"

De to mænd tav instinktivt. Omsider sagde Stacy: "Nej", på en måde, der afskar al videre diskussion.

mrs. Barker havde med henrykkelse set, at selskabet ved bordet ved siden af lagde mærke til dem, og at selv mrs. Horncastle af og til sendte Stacy et blik; men hun var ikke forberedt på, at mrs. Horncastle skulle gøre indtryk på ham. Der kom et blødere og varmere udtryk i hans hårde ansigt, mens han betragtede hende, og han spurgte om hendes navn. mrs. Barker skyndte sig at forklare, hvad hun hed, og hvad hun var for en.

"Ja, jeg kender hele historien," sagde Stacy kort, "hendes mand var en slyngel af den værste slags, og efter først at have pint og plaget hende og gjort hende livet uudholdeligt, forlod han hende. Hun kunne med lethed blive skilt fra ham, men hun vil ikke."

"Det er måske derfor, at alle mænd føler sig så stærkt tiltrukket af hende," sagde mrs. Barker ironisk.

"Jeg har aldrig set hende før, skønt jeg sammen med to andre mænd er hendes værge og har reddet hendes formue ud af kløerne på hendes mand. Jeg havde nok hørt, at hun skulle være meget smuk – og det er hun unægtelig."

Barker, der glædede sig over dette bevis på, at heller ikke Stacy var mere end et menneske, sendte sin hustru et fortroligt blik, men hun så hårdnakket til den anden side, og hans øjne mødte mrs. Horncastles. Hun rødmede og vendte hastigt ansigtet bort. Hvorefter den sangvinske Barker, fuldt og fast overbevist om, at hun gengældte Stacys beundring, hensank i drømme om fremtiden og i ånden så Stacy lykkeligt forenet med hende. Han vendte ikke tilbage til virkeligheden, før måltidet var forbi. Så spadserede Stacy pligtskyldigst gennem den store salon med mrs. Barker under armen, aflagde besøg i ægteparrets værelser for at se barnet og tog derpå afsked. Men da han sagde farvel, trykkede han Barkers hånd på den gamle hjertelige måde og sagde: "Kom og spis lunch sammen med mig i banken en af dagene, så skal vi tale om Phil Demorest;" og Barker følte sig så lykkelig, som om dette betød opfyldelsen af den bøn, som Stacy om morgenen havde afslået. mrs. Barker stillede sig imidlertid mere skeptisk til sagen.

"Tror du virkelig, han indbyder dig, for at I kan tale om denne Demorest og hans fjollede hemmelighed?" sagde hun spottende.

"Måske ikke om det alene," sagde Barker, glad ved, at hun i det mindste ikke forlangte at få hemmeligheden at vide.

"Pyt!" vedblev mrs. Barker, "han kunne såmænd lige så godt komme her til lunch og tale om *hende* – og se på hende med det samme."

Imidlertid var Stacy gået hen i sin klub, som kun lå nogle få gader derfra. Hans tilsynekomst her vakte lige så stor opmærksomhed som på hotellet.

"Har De hørt nyheden?" spurgte et dusin stemmer.

Nej, det havde Stacy ikke.

"Det forbandede svindelforslag om *Divide*-jernbanen er gået igennem i Forsamlingen."

Stacy erindrede i det samme Barkers latterlige tro på det og hans grunde til at nære denne tro. Han smilede og sagde ligegyldigt: "Er De ganske sikker på, at det er svindel?"

Der blev tavshed, da de andre hørte, at denne mand, der havde været forslagets ivrigste modstander, nu tog sagen så roligt.

"Men," sagde en stemme lidt tøvende, "De ved jo dog, at den jernbane fører ingen steder hen og er til ingen nytte."

"Men det forhindrer ikke, at den kan komme til at gå et hvilket som helst sted hen og bringes til at gøre megen nytte," sagde Stacy og vendte sig bort. Han trådte roligt ind i læseværelset, men vendte pludselig om og gik ad en anden trappe ned i vestibulen. Han trak i en fart sin overfrakke på, smuttede ud og trådte et øjeblik efter ind i hotellet. Her sendte

han hastigt bud efter Barker, som kom ned, hed og rød i kinderne af forventning. Idet Stacy lagde hånden på Barkers arm på sin gamle faderlige måde, sagde han:

"Se at få ordnet den kontrakt om købet af Ditch-selskabets materiel. Opsæt det ikke en time."

Barker smilede. "Men det er i orden. Jeg fik kontrakten i eftermiddag."

"Så ved du det altså?" udbrød Stacy forbavset.

"Jeg ved kun," svarede Barker rødmende, "at du sagde, jeg kunne trække mig ud af det, når jeg ikke havde underskrevet nogen kontrakt, og det samme sagde Kitty. Og jeg syntes, at det ville være forfærdelig tarveligt af mig at gøre forretning på den måde. Og så – ja, du må ikke blive vred, gamle dreng – så mente jeg, det var bedre at få sort på hvidt for det." Han tav, leende og rødmende. "Du synes da vel ikke, at jeg er et fæhoved?" spurgte han troskyldigt.

Stacy smilede. "Jeg tror, lille Barker, at hvis du henvender dig i bankens filial, vil du ikke have nogen vanskelighed ved at betale Ditch-selskabet. Godnat!"

Få øjeblikke senere var han atter tilbage i klubben, før nogen anede, at han havde forladt huset. Da han atter trådte ind i rygeværelset, diskuterede medlemmerne stadig ivrigt den nye jernbane. En af dem sagde: "Hvis man kunne forlænge den og føre linjen over Heavy Tree Hill til Boomville, så ville der da være mening i det."

"Det er jeg ganske enig med Dem i," sagde Stacy.

3

Den slingrende, knirkende Boomville-diligence havde omsider nået jævn grund, og sank med et lettelsens suk ned på sine fjedre, mens det røde støv, der havde hængt i tætte skyer omkring den, langsomt spredtes. Hele vognen, både udvendig og indvendig, var dækket af dette fine pulver; det var strømmet ind gennem vinduerne, som stod vidt åbne på grund af den ulidelige varme; det lå tæt og tykt på den roman, som en af passagererne var fordybet i; det fyldte alle folder og rynker i den gule silkestøvfrakke, der bares af den smukke dame på bagsædet, og da hun prøvede på at ryste det af, indhyllede det hende i en rødlig sky. Det dannede pletter og skjolder på andre passagerers lommetørklæder, og når de søgte at tørre det bort fra panden, efterlod det striber, som gav dem et skrækindjagende udseende. Men mens vognen langsomt arbejdede sig op til toppen af bakken, sank solen bag Black Spur Range, og med dens forsvinden fulgte en velgørende kølighed. Passagererne åndede atter op, den læsende herre lukkede sin bog, damen løftede kanten af sit slør og tørrede sin smukke pande, over hvilken der lå nogle fugtige lokker. Selv den fornemt udseende herre, der ubevægelig og utilnærmelig som en statue havde siddet på et af de forreste sæder, drejede sit tankefulde ansigt om mod vinduet. Hans brune kinder og skarptskårne træk gav ham en vis lighed med en bronzefigur. Og dog var det Demorest – kun hans hudfarve var forandret. Nu som for fem år siden havde hans tænksomme ansigt et udtryk, som fik fremmede til at afholde sig fra at tiltale ham.

Men i det almindelige røre henvendte den romanlæsende herre sig alligevel til ham.

"Nå, nu er vi da ikke så svært langt fra Boomville, og det er ned ad bakke resten af vejen. De længes vel ligesom vi andre efter at stikke hovedet i et vandfad og få skyllet støvet af?"

"Jeg er bange for, at jeg ikke får lejlighed til det så snart," svarede Demorest med et svagt smil, "for jeg står af ved korsvejen til Heavy Tree Hill."

"Heavy Tree Hill!" gentog den anden forbavset. "De skal da vel ikke til Heavy Tree Hill? De kunne jo være taget lige dertil med jernbanen, så havde De været der for fire timer siden. De ved, der er en sidelinje til "Divide"-jernbanen, som går lige til hotellet i Hymettus."

"Hvorhen?" spurgte Demorest med et forvirret smil.

"Til Hymettus. Det er sådant et opdigtet navn, de har givet kurstedet deroppe på skrænten. Men De er måske fremmed her?"

"Jeg har ikke været her i fem år," svarede Demorest. "Jeg tror nok, jeg har hørt tale om jernbanen, men jeg foretrækker alligevel at komme til Heavy Tree Hill på denne måde. Og jeg har aldrig hørt, at her også var et kursted."

"Ih jo, det er forfærdelig stort med det. Folk, som er trætte af tågen i Frisco og heden i Sacramento, de rejser alle sammen derop. Det ligger fire tusinde fod over havfladen, og der er et hotel ligesom i Saratoga, og der bliver danset til orkestermusik hver aften. Det er alt sammen kommet af "*Divide*"-jernbanen, og det var en halvtosset original, som hedder George Barker, der fandt på det. Han købte noget af Ditch-kompagniets gamle materiel og førte en jernbanelinje gennem dets udgravninger,

så at den stødte til "*Divide*"-jernbanen. Man kan komme hele vejen fra Frisco og Sacramento med toget. Det er et storslået foretagende."

"Og dog," sagde Demorest rolig, "dog kalder De den mand, som lagde grunden til alt dette, for en halvfjollet original. Jeg ville snarere kalde ham et geni."

Den anden rystede på hovedet. "Det var alt sammen det rene svineheld. Han købte Ditch-materiellet, før der var gnist af sandsynlighed for, at "*Divide*"-jernbanen ville komme. Det var den rene skære dumhed. Han ventede sig heller ikke noget videre af det, for han havde ikke engang skriftlig kontrakt med selskabet og havde ikke betalt materiellet, da forslaget om "*Divide*"-banen gik igennem i den lovgivende forsamling – hvad det aldrig burde have gjort. For det mærkeligste ved det hele var, at dette hersens "*Divide*"-projekt var den rene svindel, og bare var opfundet for at forskrække Pacific-banens folk og få dem til at opkøbe det. Der var ingen, der ventede, at der nogen sinde ville blive lagt så meget som en skinne på den jernbanelinje, men så snart folk hørte, at Ditch-materiellet var blevet opkøbt, blev der taget fat på den, for man troede, at der lå en storartet plan bagved. Selve hotellet var til at begynde med et slags finere fattighus, som denne hersens Barker havde bygget for ruinerede guldgravere."

"Ikke desto mindre," sagde Demorest smilende, "indrømmer De dog, at det er blevet et storslået foretagende?"

"Ja," sagde den anden, lidt irriteret af Demorests rolige smil. "Men det er da ikke hans skyld. Idioterne har idéerne, men de kloge tager profitten; og det hotel har Jim Stacys bank i ryggen, ja, det er i virkeligheden en slags filial af Brook House hotellet i

Frisco. Barker har vist ikke noget med det at gøre nu. Han kunne såmænd ikke engang drive et hotel, skønt hans kone – som nu giver partiet og spiller fin dame i Frisco – har været med til at varte op i sin faders hotel i Boomville. Nej, den dumrian har ikke forstået at benytte sig af sit held – han har lige fået en mundsmag og har så overladt resten til andre."

"Jeg antager, at han er tilfreds med sit," svarede Demorest, stadig lige alvorlig. Men dette svar irriterede kun den anden endnu mere, især da han opdagede, at den smukke dame på bagsædet syntes at nære interesse for samtalen og at sympatisere med Demorest. "Ovre i det østlige sætter I måske pris på mænd af den kaliber," sagde han kort, "men jeg vil sige jer, at i Californien går det ikke til på den maner – nej – nej!" Hans nysgerrighed vandt imidlertid snart overhånd over hans gnavenhed, og da vognen holdt ved korsvejen, hvor Demorest skulle stige ud, smilede han atter elskværdigt.

"De snakkede noget om, at De havde været borte herfra i fem år," sagde han, "med forlov at spørge, hvor på lag har De været?"

"I Europa," svarede Demorest forekommende.

"Ja, se det kunne jeg jo næsten regne ud," sagde den anden og smilede betydningsfuldt til sine medpassagerer, "men hvor på lag?"

"Å, mange steder," sagde Demorest, ligeledes smilende.

"Men hvor har De da sidst været?"

"Ja," sagde Demorest, idet han steg ned ad trinnene og blev stående et øjeblik med hånden på vogndøren, "nu, da De minder mig om det, kommer jeg i tanker om, at det var – i Hymettus."

Han lukkede døren, og vognen rullede videre. Den anden blev rød; så sendte han et rasende blik efter Demorest og så mistænksomt på de andre passagerer. Den smukke dame sad og smilede svagt.

"Han kunne da gerne have givet mig et høfligt svar," mumlede han og tog atter fat på sin roman.

Da vognen rullede op for Barkers hotel, steg damen ud, og til hendes medpassagerers store tilfredsstillelse erfarede de af fremmedbogen, at hendes navn var Horncastle.

Hun blev vist ind i en lille privat dagligstue, tilfældigvis den samme, som mrs. Barker havde beboet i sine ungpigedage. Der hang endnu nogle blyantstegninger, som hun havde udført i skolen, samt et næsten ukendeligt portræt af hende, som en omvandrende kunstner havde malet og brugt til at betale sin regning med. Alt dette vidste mrs. Horncastle imidlertid ikke noget om; hun havde øjensynlig andet at tænke på; efter at have afført sig sin støvfrakke, trådte hun ind i værelset, kastede et blik på uret over kaminen og satte sig derpå i en lænestol. Hun var iført en tarvelig, men yderst smagfuld rejsedragt, og hendes bleghed, der måske skyldtes rejsetræthed, måske hendes lidet lystelige tanker, fremhævede kun hendes sjældne skønhed. Hun så atter på uret, og i det samme blev der banket på døren.

"Kom ind."

Døren åbnedes, og en kinesisk tjener trådte ind med en lap papir, hvorpå der var skrevet et navn.

mrs. Horncastle tog den, læste navnet, og rakte ham derpå papiret tilbage.

"Det må være en fejltagelse," sagde hun, "jeg kender ikke mr. Steptoe."

"Nej, men du kender alligevel mig," sagde en stemme henne fra døren, og en mand trådte ind, tog uden videre kineseren i skuldrene, skubbede ham ud i korridoren og lukkede døren efter ham.

"Steptoe og Horncastle er den samme mand. Jeg foretrækker blot at kalde mig Steptoe *her*. Men jeg ser, at du har skrevet dig som Horncastle. Det er jo meget tappert af dig; det er for resten slet ikke noget dårligt navn; du kan være glad ved, at jeg har overladt dig det. Og da jeg kalder mig Steptoe, kan dine fornemme venner og bekendte jo ikke opdage, at det er din *mand*, du har truffet her."

Det halvt foragtende, halvt resignerede blik, hun betragtede ham med, vidnede om, at hun meget godt kendte ham, og at det var ham, hun havde ventet på. Han havde kun forandret sig lidt i de fem år, der var forløbet, siden han hin aften trådte ind i hytten på Heavy Tree Hill. Hans korte hår og skæg sad endnu tæt om hans hoved lig kruset mos eller astrakan; han var bedre klædt end den gang, men gjorde stadig det samme indtryk af brutal styrke. Hun lyttede temmelig ligegyldig til hans bemærkninger og sagde roligt:

"Hvad er det nu, du har for?"

"Ikke noget særligt," svarede han, "men for fem år siden boede jeg på bar'en ved Heavy Tree Hill under navnet Steptoe, og folk her omkring kunne jo muligvis kende mig igen. Jeg var her, den gang din specielle ven, Jim Stacy, der kun kender mig som Steptoe og ikke som din ægtemand Horncastle – endskønt han har frarøvet mig min ejendom til fordel for dig – den gang han gjorde det store kup sammen med sine to kompagnoner. Jeg var i hans hytte den selv samme aften og drak hans whisky.

Å jo, jeg er god nok her! Men det er heldigst, at han ikke får at vide, at jeg er Horncastle. Og da drengen tilfældigvis også var her den gang – –"

Han holdt inde og sendte hende et betydningsfuldt blik.

Der viste sig et udtryk af angst og bekymring i hendes ansigt, skønt hun stadig bevarede sin overlegne holdning. "Drengen?" sagde hun med forandret stemme. "Hvad er der med ham? Du lovede at fortælle mig alt om ham."

"Ja, hvor er pengene?" spurgte han. "Jeg ved nok, man siger, at mand og hustru er ét," vedblev han med en rå latter, "men i den slags affærer stoler jeg ikke engang på mig selv."

Fra en rejsetaske, som stod ved siden af hende, fremtog hun en rulle banknoter og en pose med guldpenge og lagde begge dele på bordet foran ham.

"Det er godt," sagde han. "Jeg ser, du har sørget for, at anvisningerne lyder på ihændehaveren. Din forstand er god nok, Conny; det er skam, at dig og mig ikke kan enes."

"Jeg gik over i banken, så snart jeg kom hertil," sagde hun roligt. "Jeg forklarede, at jeg havde i sinde at tage over til Hymettus og muligvis fik brug for penge."

Han satte sig i en stol foran hende med de brede hænder hvilende på sine knæ og betragtede hende med et triumferende blik. Han følte en vis stolthed ved tanken om, at han trods alt endnu havde magten over hende.

"Og du tager naturligvis til Hymettus og spiller din sædvanlige rolle: Den smukke mrs. Horncastle – det hjælpeløse offer for en elendig, udsvævende, vanæret spillefugl af en mand. Å, det er så sørgeligt og så interessant! Hun kunne sagtens blive skilt fra dette uhyre, men hendes religiøse

anskuelser forbyder hende det! Og mens uhyret spiller og svindler og synker dybere og dybere i skam og smuds og med nød og næppe undgår et revolverskud eller en lynchning hist og her, måske en to-tre hundrede mil borte, så farter du rundt på fine hoteller og kursteder og spiller den forurettede og bliver efterstræbt af en flok mandfolk, som er villige til at indtage min plads ved din side og måske tage noget af mit rygte med i købet."

"Ti stille!" udbrød hun pludselig med en stemme, der fik lysekronens prismer til at klirre. Han havde rejst sig og kastede et uroligt blik hen imod døren; men hun genvandt hurtigt sin selvbeherskelse, og idet hun atter lod sig synke ned i sin stol, sagde hun i sin tidligere overlegne tone: "Gå bare videre; du ved jo godt selv, at du lyver."

Han satte sig ned og betragtede hende forskende. "Ja, hvad min beskrivelse af dig angår, så lyver jeg. Jeg ved nok, hvordan du spiller din rolle, men jeg ved også, hvorfor du gør det. Du ved meget godt, at jeg ville dræbe både dig selv og den første mand, jeg fattede mistanke til, og der findes ikke en dommer eller jury i hele Californien, som ikke ville frikende mig, ja, endog lade alt det andet være glemt på den konto."

"Jeg ved udmærket godt, hvad I mænd kalder: Jeres værdighed," sagde hun koldt, "men jeg er ikke kommet hertil for at købe oplysninger om dét. Fortæl mig nu om barnet!"

"Nå ja – vort barn – eller rettere sagt mit barn," begyndte han, "nu skal jeg fortælle dig det hele. Men jeg ønsker ikke, at du kalder det at *købe* oplysninger af mig. Når jeg ikke før har fortalt dig noget om ham, var det, fordi jeg anså det for bedst, at du intet vidste. Når jeg ikke betroede barnet til dig, var det, fordi

jeg mente, at du ikke godt kunne trække rundt med et barn, som allerede var tre år gammelt, dengang jeg" – han tav og tørrede sig om munden med bagsiden af hånden – "da jeg gjorde dig til en hæderlig kvinde igen ved at gifte mig med dig – er det ikke sådan, man plejer at kalde det?"

"Men," sagde hun ivrigt uden at ænse hans fornærmelige bemærkninger, "jeg kunne have skjult drengen, kunne have sendt ham i skole og besøgt ham som en slægtning."

"Ja," sagde han kort, "ligesom alle andre kvinder, der er kommet galt af sted, og så en skønne dag ville du plapre ud med historien og ødelægge det hele for alvor."

"Men," udbrød hun fortvivlet, "hvis jeg nu havde været villig til at bære skammen. Jeg har båret det, der var værre."

"Men jeg ville ikke have det," sagde han kort.

"Du er meget omhyggelig for mit gode navn og rygte," sagde hun hånligt.

"Nej, for fanden!" udbrød han heftigt, "men jeg værner om *hans* rygte. Jeg vil ikke have, at nogen skal kalde ham en bastard."

Skønt hans råhed gjorde hende endnu hårdere, kunne hun ikke undgå at lægge mærke til et udtryk i hans blik, som hun aldrig før havde set, og en klang i hans brutale stemme, som hun aldrig før havde hørt. Var det muligt, at han på bunden af sin tarvelige natur havde sine egne æresbegreber? "Nej," sagde han pludselig med hæs stemme, "han har lidt ondt nok allerede."

"Hvad mener du med det?" spurgte hun bønligt. "Lyver du nu igen? Du sagde for fire år siden, at der var 'tilstødt ham noget'.

Det brugte du som en undskyldning, fordi du holdt ham borte fra mig. Eller var det også usandhed?"

Hans væsen forandredes pludselig og blev mildere, ikke fordi han havde medlidenhed med hende, men snarere, fordi der foregik en forandring i hans egne følelser. "Å, *det*!" sagde han med en kort latter. "Det var kun, hvad der kan tilstøde enhver forvoven knægt; og det kommer ikke dig ved. Det onde, der tilstødte ham, vedkommer kun mig! Du vil have at vide, hvad jeg gjorde med ham, hvorledes der er blevet sørget for ham, og hvor han er. Du vil have noget for dine penge; og det er ikke mere end billigt. Men først vil jeg sige dig, skønt du måske ikke tror mig, at hver en cent, du har givet mig i aften, kommer ham til gode. Og glem det nu ikke."

Der var noget i hans væsen, som sagde hende, at han nu talte sandhed.

"Nå," begyndte han igen og satte sig til rette i stolen. "Jeg fortalte dig, at jeg bragte ham til Heavy Tree Hill. Efter at jeg forlod dig, ville jeg ikke sende ham til nogen skole. Han kunne allerede nok. Men da jeg forlod de egne, hvor ingen kendte dig, og kom nærmere til Frisco, hvor jeg kunne træffe folk, som kendte os begge, anså jeg det ikke for rigtigt at rejse rundt med den store dreng som hans *fader*. Derfor fik jeg en ung fyr her til at udgive ham for sin lille broder og tage sig af ham, og jeg betalte ham godt for det, kan du stole på. Man skulle ikke tro, at han, som nu spiller den fine mand her, engang tog imod penge af en usselryg som mig. Men det gjorde han; hans navn var Van Loo, og han var kontorist i Ditch-selskabet."

"Van Loo!" udbrød hun med en bevægelse, der udtrykte den dybeste afsky – "var det virkelig *ham*?"

"Hvad kan du indvende mod Van Loo?" spurgte han med en rå latter. "Han kan tale både fransk og spansk; du skulle bare høre knægten plapre løs på de sprog, han har lært ham. Han har også et fint væsen og forstår at klæde sig, og du kan tro, at drengen har lært at føre sig og bukke og skrabe, så det er en lyst. Nå, Van Loo var nu ellers ikke netop af mine folk, men jeg kunne bruge ham i det tilfælde."

"Og denne mand kender – –?" sagde hun gysende.

"Han kender Steptoe og drengen, men han kender hverken Horncastle eller dig, og han længes vist ikke efter at se mig og knægten igen, – han tør såmænd ikke være ved, at han kender os. Jeg gad nok vide, hvad det storsnudede asen ville sige, hvis mig og Eddy en skønne eftermiddag kom og besøgte ham og hans fornemme moder og søster." Han kastede hovedet tilbage og lo højt ved tanken.

"Og hvor er han nu?" spurgte hun.

"Han er i en skole. *Hvor* fortæller jeg dig ikke. Du ved selv hvorfor. Det er mig, der sørger for ham – og jeg sørger pokkers godt for ham!"

Hun tøvede lidt; så sagde hun langsomt. "Og hans moder? Taler du nogen sinde med ham om *hende*? Taler – taler han nogen sinde om mig?"

"Ja, hvad tror du?" spurgte han, idet han bøjede sig frem og søgte at læse udtrykket i hendes ansigt. "Hvad tror du? – *Nej! Nej!* Forstår du! Han er *min* ven – *min*! Han har fulgt mig gennem tykt og tyndt – han er løbet i hælene på mig, når alle andre flygtede for mig. Han har ligget ude i krattet sammen med mig og med sin hånd i min, når sheriffens folk jagede mig. Han har bidt tænderne sammen og tiet, når han, hvis han havde

skreget, ville være blevet kaldt et nyt offer for skurken Horncastle og ville være blevet forkælet og beklaget ligesom du."

Det ville have været vanskeligt for enhver anden end denne kvinde, som kendte ham så godt, at skelne hans lyst til at pine hende fra en anden følelse, som hun aldrig havde troet ham i stand til at nære – en voldsom og oprigtig stolthed over sin kærlighed til sit barn. Det var ikke en øjeblikkelig sentimental stemning; det var faderinstinktet i dets mest primitive form. Og det forekom hende frygteligt, at det eneste, der var blevet resultatet af hendes egen unge, heftige lidenskab for denne mand, var hans kærlighed til det barn, som var kød af hendes kød; og mens han talte, blev hun sig mere og mere bevidst, at hendes egen længsel efter barnet i virkeligheden var et lige så primitivt moderinstinkt. De var atter kommet hinanden i møde – som et par dyr – i angst for hinanden – i frygt og vrede mod hinanden – men dyret havde overtaget i dem begge.

Da hun atter talte, havde hun genvundet sin ro og var igen den overlegne dame. "Det er noget ganske nyt," sagde hun og drejede på sine ringe, "at se dig spille den kærlige faders rolle. Tør man spørge, hvor længe du har lidt af den klædelige svaghed, og hvor længe anfaldet vil vare ved?"

Hun så til sin forbavselse, at hans ansigt dækkedes af en dyb rødme; og et øjeblik håbede hun på, at han havde løjet for hende. Men til hendes endnu større forbavselse stammede han: "Det –, det er ligesom vokset frem i mig i de sidste fem år – lige siden jeg blev alene med ham." Han holdt pludselig inde, rømmede sig og sagde i sin tidligere rå tone: "Nå, så du vil vide, hvor længe det skal vare? Ja, du ved nok – din specielle ven, Jim Stacy – den store millionær – den berømte børsmatador Jim –

den mand, der kan tage pengemarkedet i Californien mellem sin tommeltot og pegefinger og få dem til at skrige ved det i New York – den mand, som får Fondsbørsen til at ryste i sin grundvold, når han nyser! Ja, det skal vare ved, til den mand er en tigger, til han må betle om en cent til at spise frokost for, og til sidst forsvinder ud af verden ved hjælp en smule rottegift eller med en kugle gennem hovedet. Det skal vare ved, til hans kompagnon, denne George Barker, bliver forladt af sit svineheld og må skrive for linjebetaling i bladene og drive rundt som frispiser for at opholde livet, og til hans tomhjernede kone løber sin vej med en anden mand. Det skal vare ved, til den fine og fornemme Demorest, den sidste af disse tre små afgudsbilleder fra Heavy Tree Hill, må stige ned fra sin høje hest, indtil han får at mærke, hvad jeg har følt, og hvad han har fået mig til at føle – indtil han ønsker, at han var faret til Helvede, før han gjorde det store kup på Heavy Tree Hill! Hører du! Det skal vare ved, til alt dette er sket, det bliver måske i næste uge, i næste måned eller næste år. Men det *kommer*. Og når det kommer, så skal du bare se mig og Eddy valse ind og tage hæderspladserne i synagogen. Og du skal få gratis adgang til forestillingen!"

Måske var han alt for optaget af sine hævnplaner til at lægge mærke til noget, eller måske var det blevet mørkere i værelset. Han så i al fald ikke den rødme, der farvede hans hustrus kinder, da han hentydede til Barker, eller det beslutsomme udtryk, der viste sig i hendes smukke ansigt. Hans blinde raseri mod de tre venner vakte ikke hendes forbavselse; det eneste, der forbavsede hende, var dybden af hans følelser. Hun blev grebet af en vis respekt for det mod og den styrke, han måtte

være i besiddelse af for på egen hånd at føre denne kamp mod magt og rigdom. Eller måske det snarere forekom hende at være en slags undskyldning for hende selv. Var det så underligt, at hun havde været svag nok til at give efter for sin uforklarlige lidenskab for denne mand? Var det så underligt, at hun havde været nødt til at overgive sig?

"Du har altså ikke mere at meddele mig," sagde hun, idet hun rejste sig og gik hen til kaminen, hvor der stod lys og tændstikker.

"Du behøver såmænd ikke at tænde lys for min skyld," sagde han og rejste sig ligeledes. "Jeg går nu. Men du synes måske, det ser upassende ud, at mrs. Horncastle har siddet alene i mørke sammen med – en fremmed!" Han holdt inde, da hun roligt satte lysestagen fra sig og kastede tændstikken i kaminen. "Nej, jeg har ikke mere at fortælle dig," vedblev han, "han er en køn knægt – og stor – folk tror, han er 21, skønt han ikke er mere end 16 – og godt bygget og velskabt er han også – på en ting nær." Han tav og mødte hendes spørgende blik. "Jeg tror, han ligner dig – undtagen i én ting."

"Og hvad er det?" spurgte hun roligt.

"Han skammer sig ikke over *mig*," sagde han leende.

Døren lukkede sig bag ham, og hun hørte hans tunge skridt ned ad trappen. Han var borte. Hun gik hen til vinduet og slog det op. Hun følte til sin rædsel, at hun i de sidste fem minutter havde kæmpet mod den uimodståelige tiltrækning, han endnu udøvede på hende. Hun veg endog tilbage for tanken om barnet, som om hun følte, at deres gamle intime forhold var levet op igen i dette bånd, som stadig var imellem dem. Hun betragtede fra vinduet sin mands brede skuldre, tykke hals og

tæt krøllede hår, indtil han forsvandt i mørket, så drog hun et lettelsens suk. Hun var atter fri – frigjort ikke alene fra hans indflydelse, men også fra sin egen svaghed overfor ham.

Hun lukkede vinduet og lod sig atter synke ned i en stol.

Og det var den mand, hun havde elsket, og for hvis skyld hun havde forspildt sin ungdom! Eller var det måske slet ikke kærlighed? Og hvis det ikke var det, var hun så i nogen måde bedre end han? Nej, snarere værre. For han var dog i det mindste trofast imod den lidenskab, der havde forenet dem; han var villig til at bære dens følger. Hun, der havde kendt angsten og smerten ved at blive moder, havde kun den rent primitive længsel efter sit afkom, mens han havde påtaget sig de pligter og det besvær, der følger med faderværdigheden. Hun huskede også, hvorledes han havde betaget hende – en ung naiv skolepige – ved sin rent fysiske styrke, og hvorledes forældrenes antipati mod denne rå og udannede mand havde tvunget hende ind i et forhold, som førte til hendes fuldstændige underkastelse. Hun huskede, hvorledes hun havde født et barn, som det lykkedes ham at holde skjult for hendes forældre og venner. Hun huskede, hvordan hun senere blev lovformelig gift med denne mand, som hun på det tidspunkt allerede havde lært at frygte og afsky, og om hvem hun nu troede, at det kun var hendes arv, han efterstræbte. Hun huskede, hvorledes hun indvilligede i dette ægteskab, fordi hun var endnu mere bange for verdens dom end for ham, og hun huskede de stormende scener, der senere fulgte. Hun huskede, hvorledes han til sidst havde forladt hende, og hvorledes hendes venner og slægtninge havde reddet resterne af hendes formue. Hun var glad ved, at hun også huskede dette sidste. Hun sad så

længe og tænkte på hans grusomhed, hans råhed og simpelhed, at hun til sidst troede at have fundet oprindelsen til hans kærlighed til barnet. Dette havde selvfølgelig hans natur, selv om det af ydre lignede hende. Det var sit eget brutale selv, han tilbad i drengen. Hvorledes skulle denne ellers kunne glemme *hende* – glemme sin egen moder. Hun tvivlede ikke om sandheden af, hvad han havde fortalt hende. Hun havde læst i hans triumferende blik, at han havde ret. Og hun ville dog have været en god moder. Med et smil og en svag rødmen tænkte hun på, hvorledes Barkers barn havde sluttet sig til hende. Og hun rødmede endnu dybere ved tanken om den tilfredsstillelse, hun havde følt, da hendes mand udtalte sig så nedsættende om mrs. Barker; og hun fandt i hans blinde had til Barker ligesom en slags undskyldning for den følelse, hun selv nærede for den ærlige, troskyldige unge mand. Hvorledes skulle han kunne forstå – hvorledes skulle *de* kunne forstå (med "de" mente hun mrs. Barker og Steptoe) en så ædel karakter? Der var noget moderligt i hendes følelser for ham. Og nu, mens hendes mands skældsord mod ham endnu lød i hendes øren, syntes det hende en hellig pligt at værne om ham. Hun havde mistet sin søn, men Forsynet havde sendt hende en ven i hans sted. Et svagt smil spillede om hendes læber ved tanken om Barkers indtagende og uimodståelige ungdommelighed.

Der hørtes hestetrampen og lyden af mange stemmer ude fra vejen. mrs. Horncastle vidste, at det var diligencen, der skiftede heste. Om få minutter ville den køre igen og rimeligvis føre hendes mand med sig. Og hun følte en inderlig lettelse ved tanken om dette. Men nu lød der stemmer på trappen, og fodtrin, som standsede udenfor hendes dør. Der hørtes

hvisken, idet døren blev åbnet, så lød der raslen af en kjole og et lille protesterende hvin fra en kvinde, idet en mand søgte at følge efter hende ind i værelset. "Nej, nej! Jeg siger *nej*," hviskede kvindens stemme. "Det går ikke an her, hvor alle mennesker kender mig. Du må ikke komme ind nu. Du må vente og lade tjeneren melde dig. Så, gå nu."

Der hørtes lyden af et kys, og så lykkedes det omsider damen at få lukket døren. Hun gik langsomt hen imod kaminen, strøg en tændstik og tændte lyset. Dets flamme belyste mrs. Barkers klare øjne og blussende kinder. Men den anden kvinde, som sad ubevægelig i sin stol, havde allerede genkendt både hende og hendes ledsager på deres stemmer. De to kvinders øjne mødtes.

mrs. Barker fo'r sammen og blev bleg, men hun skreg ikke. mrs. Horncastle smilede forbindtligt. Så vendte rødmen pludselig tilbage i mrs. Barkers kinder.

"Dette værelse er mit," sagde hun indigneret.

"Det kan jeg næsten tænke," sagde mrs. Horncastle roligt. "Men man har vist *mig* herind. Det ser ikke ud til, at man ventede Dem."

mrs. Barker indså sit fejlgreb. "Nej, nej," sagde hun undskyldende. "Det gjorde man naturligvis ikke." Så tilføjede hun med nervøs veltalenhed, idet hun satte sig og gav sig til at trække i sine handsker: "Ser De, jeg tog lige herned fra Marysville for at se mit hjem igen. Jeg er på vej til Hymettus. Jeg håber ikke, jeg forstyrrer Dem." Og med påfaldende iver tilføjede hun: "Måske De sov, da jeg kom ind?"

"Nej," sagde mrs. Horncastle, "jeg sov ikke. Jeg hørte Dem komme."

"Mandfolk er undertiden så idiotiske," sagde mrs. Barker med en lille hysterisk latter. "De tror, at så snart en kvinde tager imod den mindste opmærksomhed fra dem, har de straks lov til at tage sig friheder overfor hende. Men jeg tror nok, den fyr blev lidt forbavset, da jeg lukkede døren for næsen af ham."

"Ja, det tror jeg rigtignok også," sagde mrs. Horncastle tørt. "Men jeg ville dog i Deres sted ikke kalde Van Loo et idiotisk mandfolk; han har ord for at være en meget dygtig forretningsmand."

mrs. Barker bed sig i læben. Hendes ledsager var altså også blevet genkendt. Hun rejste sig. "Jeg må vel sagtens se at få et værelse. Der var ingen i kontoret, da jeg kom. Alting går, som det kan her, efter at fader har sendt de bedste folk over til Hymettus." Hun gik hen imod døren, men mrs. Horncastle sagde uden at rejse sig:

"Hvorfor vil De ikke blive her?"

mrs. Barker smilede fornøjet. "Ih nej," sagde hun afværgende, "jeg vil da virkelig ikke jage Dem ud."

"Det behøver De heller ikke at gøre," sagde mrs. Horncastle. "Vi kan blive her begge to og tage sammen til Hymettus. Van Loo vil næppe gøre forsøg på at komme herind, så længe jeg er her."

mrs. Barker lo forlegent og satte sig ned igen. mrs. Horncastle betragtede hende forskende. Hun var åbenbart en begynder i denne slags affærer, men det gjorde ikke mrs. Horncastle blidere stemt imod hende. Der blev en lille pause, så rejste mrs. Barker sig igen. "Det er meget venligt af Dem, og jeg – jeg vil blot lige løbe ud og vaske mine hænder og ryste støvet af, så kommer jeg tilbage."

"Nej, mrs. Barker," sagde mrs. Horncastle, idet hun rejste sig og gik hen til hende. "De må først se at blive af med denne Van Loo og få vasket det smuds af, som klæber ved Dem efter dette rendezvous. Og *hvis De tilfældigvis skulle møde ham i vestibulen*, så behøver De jo blot at fortælle ham, at jeg sad herinde og hørte *det hele*! De kan være overbevist om, at han så ikke vil genere Dem mere."

Men skønt mrs. Barker var uerfaren i kærlighedsaffærer, var hun ikke bange for at bide fra sig. Hun gav sig til at gynge frem og tilbage i sin stol og sagde med en stemme, der blev heftigere og heftigere: "Jeg tillægger nu ikke Van Loos taktløse optræden så stor betydning. Og jeg ved ikke, hvad De mener med at tale om et rendezvous! Og jeg vil gerne vide," her så hun udfordrende på mrs. Horncastle, "hvorledes en kvinde i Deres stilling – en kvinde, som ikke lever sammen med sin mand – tør vove at tale således til mig?"

Der blev et øjebliks stilhed i stuen, før stormen brød løs. Så gik mrs. Horncastle nærmere hen til hende, bøjede sig over hendes stol og sagde med en stemme, der havde en underlig hård, metallisk klang: "Det er netop, fordi jeg indtager denne stilling, at jeg taler således til Dem. Det er netop, fordi jeg ikke lever sammen med min mand, at jeg er i stand til at sige Dem, hvorledes De vil få det, når De ikke mere lever sammen med Deres, hvilket vil blive den uundgåelige følge af Deres opførsel. Det er netop, fordi den selv samme mand, som nu efterstræber Dem, fordi han tror, at De er ked af *Deres* mand, engang har efterstræbt mig, fordi jeg havde forladt *min*. De er her med ham – alene – uden Deres mands vidende. Kald det tåbelighed, forfængelighed – kald det et lune – ja, kald det, hvad De vil.

Men det kan kun ende på én måde. De vil før eller senere komme til at indtage samme stilling som jeg. De vil ligesom jeg blive et let bytte for enhver af de mænd, som kommer efter ham. De kan jo prøve sandheden af mine ord ved at fortælle ham, at jeg hørte det hele."

"Men hvis han nu ikke bryder sig om det," sagde mrs. Barker skarpt. "Hvis han nu siger, at ingen ville tro Dem, hvis det er Deres mening at sladre af skole. Hvis han nu er en ven af min mand, og denne anser ham for bedre skikket til at våge over mit rygte end en kvinde som De. Hvis han nu ville være den første til at fortælle min mand den skammelige historie, De har opfundet!"

Et øjeblik sad mrs. Horncastle stum af forbavselse over den andens frækhed. Hun kendte Barkers blinde tro på sin hustru og vidste, hvor vanskeligt det ville være at rokke denne tro. Det havde ikke været hendes mening at røbe mrs. Barkers hemmelighed til ham, skønt det var for hans skyld, at hun i det hele taget havde blandet sig i denne sag. Hun havde ønsket at redde mrs. Barker fra at blive kompromitteret. Og dog vidste hun, at det rimeligvis ville være en let sag for Kitty at overbevise sin mand om sin uskyldighed. Ikke desto mindre stolede hun på, at Van Loos frygt for skandale ville komme hende til hjælp. Hun vidste, at han ikke var forelsket i mrs. Barker, og forstod derfor ikke, at han ville løbe den risiko at vise sig med hende her. Hendes ansigt var imidlertid ganske roligt, da hun gjorde en bevægelse hen imod døren og sagde: "Nå ja, så gå De blot ud og tal med denne miskendte gentleman og gå sammen med ham hen og slut fred med Deres mand – selv på de nævnte

betingelser. Hvis det er lykkedes mig at redde Dem fra følgerne af Deres tåbelighed, er jeg villig til endog at tåle hans vrede."

"Hvad jeg så end gør," sagde mrs. Barker heftigt og rejste sig, "så har jeg ikke i sinde at sidde her og lade mig fornærme længere." Hun svansede ud af stuen og ned i kontoret, hvor hun traf en overanstrengt portier. Med vredesblussende kinder og lynende øjne forlangte hun en forklaring på, hvorfor hun havde fundet sin egen stue i sin faders hotel optaget og havde været nødt til at vente en halv time uden at få anvist et værelse, hvor hun kunne tage sit overtøj af. Det var også mærkeligt, at den herre, som havde været så venlig at ledsage hende herhen, ikke havde været i stand til at sørge bedre for hende. Hun sagde dette temmelig højt, så at bemeldte herre, hvis han havde været i nærheden, ikke havde kunnet undgå at høre det. Det var han imidlertid ikke, og hun måtte derfor lade sig nøje med portierens forfjamskede undskyldninger, hvorefter en stuepige anviste hende et værelse ikke langt fra det, hun netop havde forladt. Her tog hun hastigt sin støvfrakke og hat af, vaskede sine hænder og betragtede sit blussende ansigt i spejlet, alt imens hun holdt døren på klem og lyttede efter fodtrin i korridoren. Så satte hun sig i en stol ved den halvåbne dør og ventede. Hun ventede fem minutter – hun ventede ti – men der lød ingen fodtrin. Så gik hun ud i korridoren og lyttede og løb omsider ned ad trapperne og stod atter foran portieren, smilende, men lidt bleg og træt. Hun var meget tilfreds med værelset, men vidste ikke rigtig, om hun ville blive natten over eller tage videre til Hymettus. Var der nogen, der havde spurgt efter hende? Og hendes ledsager – den herre, som var kommet

sammen med hende – var han måske i billardværelset eller i baren?

"Nej, den herre er rejst," sagde portieren.

"Rejst!" gentog mrs. Barker. "Det er umuligt! Han var her for et øjeblik siden."

Portieren ringede på en klokke, og staldkarlen kom ind.

"Den høje herre med silkehatten, som kom sammen med denne dame?" sagde portieren strengt – "sagde De ikke, at han var rejst?"

"Jo," sagde staldkarlen.

"Er De sikker på det?" afbrød mrs. Barker ham med et strålende smil, skønt hun følte sig alt andet end veltilpas.

"Ja, ganske sikker, miss," sagde staldkarlen. "Han var i gården, da Steptoe kom igen, efter at være kommet for sent til postvognen. Han ville have en vogn til "*Divide*"-banen, men vi havde ingen, og så gik han over til de andre stalde og er ikke kommet tilbage, så jeg tænker da, at han er kørt. Jeg kan netop huske det, fordi Steptoe kom forbi et øjeblik efter i en anden vogn, og da han også skulle til "*Divide*"-banen, tænkte jeg ved mig selv, at det var underligt, at den anden herre ikke var kørt med ham."

"Og han lagde ingen besked til mig?" spurgte mrs. Barker åndeløst, men stadig smilende.

"Nej, han sagde ikke andet end 'Er det ikke Steptoe der ovre?' Og jeg kan huske, at han sagde det ligesom lidt pludseligt, som om han kom i tanker om noget, han havde glemt, og så var det, han bad om en vogn. Ser De, miss," tilføjede han deltagende, "det kan jo være, det er derfor, han helt har glemt at lægge nogen besked."

mrs. Barker vendte sig bort og gik atter op ad trapperne. Hun forstod straks, at Van Loo havde ladet hende i stikken. Han var blevet bange for at blive opdaget. Måske Steptoe kendte hendes mand eller måske havde Van Loo hørt, at mrs. Horncastle boede i hendes værelse – måske havde han set og genkendt hende og var flygtet, som den egenkærlige pjalt han var. Ja, mrs. Horncastle havde ret. Hun var blevet holdt for nar.

Hendes kinder blussede, da hun atter trådte ind i sit værelse og kastede sig i en stol ved vinduet. Hun måtte bide sig i læben, da hun tænkte på, hvordan hun i de sidste tre måneder langsomt var blevet draget imod Van Loo. Hvorledes det fra almindeligt koketteri havde udviklet sig til stævnemøder, rideture og små soupéer. Andre rige og fine damer bar sig lige sådan ad, havde Van Loo sagt. De spekulerede også på Børsen og havde deres private mægler. Hvorfor skulle mrs. Barker så ikke kunne gøre forretninger med Paul Van Loo? Det var da virkelig meget naturligt, særlig da det gav anledning til hemmelige møder. mrs. Barker med sin forfængelighed og sit snobberi følte sig højligt smigret ved de små opmærksomheder, som denne elegante herre med det belevne væsen viste hende. Han rakte hende aldrig hendes vifte uden at bukke dybt for hende, og han rejste sig altid op, når hun kom ind i stuen. mrs. Barker, der kun havde fået en tarvelig opdragelse, var meget imponeret af denne mand, som talte flydende fransk, og som kunne forklare hende librettoen i en vovet operette. Og nu var gået ind på – i sin egenskab af spekulant – at besøge nogle minedistrikter sammen med sin *mægler*.

Pludselig fik hun et nyt indfald. Det faldt hendes forfængelighed hårdt at tro, at han var flygtet af egen fri vilje.

Måske dette afskyelige fruentimmer havde sendt bud til ham og lokket ham bort. Eller hvad om der bestod en hemmelig forståelse mellem de to, og hun selv var blevet holdt for nar af dem begge. Måske de nu sad i hendes eget værelse og morede sig over hende. Hun rejste sig for at gå ud af værelset igen, men blev stående, da der i det samme lød hestetrampen i gården. Hun løb hen til vinduet, krøb sammen under det og lyttede. Staldkarlen talte med nogen derude, og pludselig hørte hun ham sige: "mrs. Barker er her." Hjertet hoppede i livet på hende: Van Loo var kommet tilbage.

Men nu hørte hun en anden mands stemme, klar og tydelig.

"Er De sikker på det? Jeg troede, hun var i San Francisco."

Det svimlede for hende. Stemmen tilhørte George Barker, hendes mand. "Det er godt," vedblev han. "De behøver ikke at opstalde min hest for natten; jeg kører rimeligvis tilbage om lidt sammen med min kone."

I næste øjeblik raslede mrs. Barker ned ad trapperne og styrtede ind i det andet værelse. mrs. Horncastle sad ved bordet med en bog i hånden. Hun fo'r sammen, da den halvt vanvittige kvinde lukkede døren, låsede den og kastede sig på knæ foran hende.

"Min mand er her!" stønnede hun. "Hvad skal jeg gøre? I Himlens navn, hjælp mig!"

"Er Van Loo her endnu?" spurgte mrs. Horncastle hurtigt.

"Nej, han er rejst! Han rejste straks igen."

mrs. Horncastle tog hendes hånd og betragtede nøje det forskrækkede ansigt. "Hvad har De så at frygte af Deres mand?" spurgte hun kort.

"Å, De forstår det ikke. Han vidste ikke, jeg var her. Han troede, jeg var i San Francisco."

"Ved han det nu?"

"Ja, jeg hørte staldkarlen fortælle ham det. Kunne De ikke sige til ham, at jeg kom hertil sammen med Dem – at det bare var en lille spøg, vi havde for. Å, gør det!"

mrs. Horncastle betænkte sig et øjeblik. "Ja," sagde hun, "vi vil blive her og tage imod ham."

"Å, nej nej!" udbrød mrs. Barker og så forskrækket hen imod døren. "Jeg *kan* ikke tale med ham nu. Sig, at jeg er syg og træt og er gået op på mit værelse."

"Men De er dog nødt til at tale med ham senere," sagde mrs. Horncastle forundret.

"Ja, men han tager måske af sted igen straks. Jeg hørte ham sige, at de ikke skulle opstalde hans hest."

"Godt!" sagde mrs. Horncastle. "Gå så op på Deres værelse og lås døren; så skal jeg komme op til Dem senere. Vent lidt! Tror De, mr. Barker ville gå ind til Dem, hvis jeg sagde, at De helst ville være alene?"

"Nej, det gør han aldrig."

mrs. Horncastle smilede svagt. "Kom!" sagde hun. "Skynd Dem! Han kommer måske først herind."

Hun åbnede døren og gik ud i den halvmørke og tomme korridor. "Løb nu!" Hun hørte den sagte raslen af mrs. Barkers kjole forsvinde i det fjerne. Så blev en dør åbnet og lukket, og alt blev stille. Hun gik tilbage til sit eget værelse.

Det var ikke et øjeblik for tidligt. Straks efter hørte hun Barkers stemme sige: "Tak, jeg kan godt selv finde vejen." Hun hørte hans raske skridt på trappen og så hans brune, krøllede

hoved komme til syne over gelænderet. Lyset, der strømmede ud fra den åbne dør, blændede ham, og han blev meget forbløffet ved at se mrs. Horncastle stå i døren med strålende øjne og smilende mund.

"Nå, der har De rigtignok fanget os," sagde hun. "Men jeg var lige ved at lade Dem løbe omkring i hotellet lidt endnu. Kom indenfor!" Barker fulgte mekanisk efter hende ind i værelset, og hun lukkede døren. "Sæt Dem nu ned," sagde hun muntert, "og fortæl mig, hvordan De kunne vide, at vi var her, og hvordan det kan falde Dem ind at komme og overraske os på denne tid af døgnet."

Barker rødmede altid, når han traf mrs. Horncastle, for hvem han nærede en ærbødig beundring i forening med en vis frygt for hendes overlegne intelligens. Han bukkede og så uforstående på hende. Så gav han sig til at se sig om i værelset, betragtede de velkendte vægge og fik til slut øje på Kittys handske, som mrs. Horncastle med vilje havde kastet på bordet, men som hun nu gjorde et spøgefuldt forsøg på at skjule for ham.

"Jeg vidste ikke noget af, at min kone var her," sagde han omsider. mrs. Horncastle lagde for første gang mærke til, at hans ærlige øjne havde et underligt fraværende udtryk, og at der var en lille rynke i hans drengepande. "Og endnu mindre," tilføjede han, "ventede jeg at få den fornøjelse at træffe Dem. Jeg kom blot herover for at spørge efter min gamle kompagnon, Demorest, som er kommet fra Europa for nogle dage siden, og som skulle have været i Hymettus i eftermiddag. Men nu hører jeg, at han kom med postvognen i stedet for med banen, så vi må have passeret hinanden, men på hver sin vej. Min tur

herover ville altså have været forgæves, hvis jeg ikke havde fået den fornøjelse at køre tilbage med Dem og Kitty. Det kan blive en dejlig tur i måneskinnet."

mrs. Horncastle fortalte nu en særdeles munter og vittig – men desværre selvopfunden – historie om sin udflugt med mrs. Barker. Hun fortalte, hvordan de, da de var blevet ladt ene tilbage i San Francisco, mens deres kavalerer morede sig i Hymettus, havde besluttet selv at rejse en lille tur, dels for at se på nogle miner, som de havde aktier i, og dels for fornøjelsen. Og de havde oplevet så meget. I postvognen havde en ækel, dum fyr plaget en af de andre passagerer, en europæisk rejsende, som skulle til Hymettus, med spørgsmål, og havde til sidst spurgt ham, hvor han kom fra; og da han svarede "Hymettus", troede den anden, at han ville gøre nar af ham – –

"Men," afbrød Barker hende leende, "den passager må have været Demorest, som lige er kommet fra Grækenland, og Kitty måtte da kunne genkende ham."

mrs. Horncastle så straks sit fejlgreb, men søgte hurtigt at gøre det godt igen. – Å ja, men på det tidspunkt var stakkels Kitty aldeles udmattet og sad og sov, helt skjult i slør og tæpper. Og nu havde det stakkels barn den forfærdeligste hovedpine og var gået i seng, og mrs. Horncastle havde lovet ikke forstyrret hende. "Men naturligvis," tilføjede hun, "nu da De er kommet, så – –"

"Ikke for alt i verden," udbrød Barker. "Jeg kender stakkels Kittys hovedpine, og når hun har den, forstyrrer jeg hende aldrig undtagen i tankeløshed." Og Barker, den mest betænksomme af alle ægtemænd, sendte mrs. Horncastle et så troskyldigt blik, at denne lille hyklerske blev grebet af en

hysterisk trang til at le; og hun følte, at hun rødmede helt op til hårrødderne. "Jeg er glad ved," vedblev han, "at hun er her sammen med Dem, for jeg ved ikke – jeg troede egentlig ikke, at De og hun kunne rigtig med hinanden. Men jeg er så glad ved, at hun er rejst sammen med Dem, for jeg kunne slet ikke forstå, at hun var her. Jeg troede først, at hun var blevet bekymret for lille 'Sta', som er i Hymettus med mig og barnepigen, men jeg er glad ved, at det hele kun var en spøg. Det skulle nu ikke undre mig," tilføjede han leende, "skønt hun altid erklærer, at hun ikke er én af disse idiotiske mødre, der altid hænger over deres børn, om hun alligevel havde fundet det lidt trist uden drengen, selv om hun mente, det var bedst, at jeg tog ham med herud."

Situationen syntes at blive vanskeligere, end mrs. Horncastle havde anet. Hun havde ikke gjort regning på disse fortrolige meddelelser eller på den virkning, de udøvede på hende selv. Hun havde troet, at Kitty i et tåbeligt øjeblik havde indvilliget i at gøre denne udflugt sammen med Van Loo, men nu så det næsten ud til, at den havde været omhyggeligt planlagt. Kitty havde altså sendt sin mand og sit barn bort fra byen tre uger i forvejen. Havde hun fortalt hele sandheden? Hvor længe havde dette forhold varet? Og hvis den samvittighedsløse Van Loo nu havde forladt hende, var det så ikke snarere afslutningen på forholdet end indledningen til det? Havde hun også ladet sig narre af denne kvinde? Hun kunne ikke møde Barkers troskyldige blik. Hun skammede sig over at være med i et komplot imod ham, og samtidig følte hun en vild glæde ved tanken om, at denne historie måske ville skille ham fra hans hustru for bestandig.

Heldigvis lagde han ikke mærke til hendes forvirring, men kastede sig fornøjet tilbage i stolen, så sig om i stuen og brast i en frisk latter. "Å, hvor jeg husker denne stue fra gamle dage," sagde han. "Den var Kittys egen private stue, og jeg syntes, at den var lige så fin og nydelig som hun selv. Jeg syntes også, at hendes blyantstegninger var vidunderlige, men jeg kunne slet ikke forstå, hvad hun skulle med det ganske overflødige talent, når det var mere end tilstrækkeligt, at hun var slet og ret Kitty. De ved nok, hvordan man er til mode, når man er fuldkommen lykkelig ved at være den underlegne." Han tav pludselig, fordi han kom i tanker om, at mrs. Horncastles ægteskab jo efter sigende havde været ulykkeligt. "Jeg mener," vedblev han med en lille forlegen latter, "at De har jo fået mange unge mænd til at føle det samme. – ja, jeg friede såmænd til Kitty her i dette værelse. Å, jeg kan tydeligt huske, hvor forfærdelig bange jeg var." Han tav et øjeblik og spurgte derpå frygtsomt: "Må jeg have lov at fortælle Dem om det?"

mrs. Horncastle var aldeles ikke forberedt på al denne fortrolighed, men hun smilede venligt, skønt hun ikke kunne afholde sig fra at gøre en lidt utålmodig håndbevægelse. Selv Barker lagde mærke til det, men til hendes forbavselse rykkede han nærmere hen til hende og sagde næsten bønfaldende: "Jeg håber ikke, jeg keder Dem, men der er noget, jeg gerne vil betro Dem. Ved De af, at hun først sagde *Nej*?"

mrs. Horncastle smilede, men gjorde samtidig et lille kast med hovedet. "Det gør de vist alle sammen, når de er sikre på en mand."

"Nej," sagde Barker ivrigt, "De må ikke misforstå mig. Jeg friede til hende, fordi jeg troede, at jeg var rig; i et tåbeligt

øjeblik bildte jeg mig ind, at nogle gamle papirer, jeg ejede, var steget til en svimlende værdi. Hun troede det samme, men netop fordi hun troede, at jeg nu var en rig mand, og hun selv kun var en tarvelig pige, sagde hun nej. Hun var bange for, at jeg engang i fremtiden skulle fortryde det. Og hun ville ikke have, at folk skulle sige, at hun havde taget mig for pengenes skyld."

"Så-å!" sagde mrs. Horncastle lidt tvivlende," og så –?"

"Ja omtrent en time senere opdagede jeg min fejltagelse; mine papirer var værdiløse, og jeg var stadig en fattig mand. Jeg mente, det var det rigtigste at gå tilbage og fortælle hende det. Og så havde hun ondt af mig og græd og sagde, at hun nok ville have mig alligevel. Jeg fortæller Dem det, fordi De er hendes veninde." Han rykkede endnu nærmere hen til hende og lagde fortroligt hånden på hendes arm. "Jeg ved, at De ikke vil fortælle det videre, men jeg synes, De skulle vide, hvor god og ærlig hun er. Og så er hun så fornuftig og praktisk tilligemed."

Et øjeblik var mrs. Horncastle lidt forbløffet, skønt hun med sit køns uransagelige instinkt ikke så noget modstridende i, at den samme Kitty, som den gang havde handlet så ædelmodigt, nu skjulte sig for sin mand i det selv samme hotel. Kitty havde uden tvivl haft en god grund til sin ædelmodighed. Men hun indså også, at hendes opførsel den gang ville bevirke, at hendes mand blev mindre ubarmhjertig, hvis han opdagede den uret, hun senere havde gjort ham.

"De talte før om, at hun var så praktisk," sagde hun tørt. "Har De også andre beviser på det end dette? Tænker De på hendes børsspekulationer?" tilføjede hun leende.

"Nej," sagde Barker alvorligt, "for på det område tror jeg egentlig ikke, hun er videre praktisk. Jeg er bange for, at hun er lige så ufornuftig som jeg selv. Men jeg er glad for, at De nævnede det, for nu kan vi tale sammen om det; og da De og hun er interesserede i det samme foretagende, vil hun måske snarere tage imod råd af Dem end af mig. Jeg er bange for, at hun stoler for meget på Van Loo. Jeg tror nok, at han er absolut ærlig, men den almindelige mening om hans forretningstalent er ikke videre høj; de – måske burde jeg sige han – har været så uheldige, at det burde have lært dem forsigtighed. Et tab på 20.000 dollars på tre måneder – –"

"Tyve tusinde!" gentog mrs. Horncastle forfærdet.

"Ja, ved De ikke det? Det var netop i den mine, som De og hun har besøgt, eller måske," tilføjede han hurtigt, "måske hun ikke har fortalt Dem det?"

"Jo, jo," sagde mrs. Horncastle lige så hastigt, "jeg havde blot glemt beløbet." Barker vedblev:

"Det tab ville have gjort enhver mand forskrækket. Kvinder er ganske vist mere dumdristige, men Van Loo burde have holdt igen, synes De ikke? Og jeg kunne jo ikke så godt sige noget til ham om det, for så ville det jo se ud, som om jeg bebrejdede hende noget; og jeg kunne heller ikke så godt sige noget til *hende*, da det er hendes egne penge."

"Jeg vidste ikke, at mrs. Barker havde privatformue," sagde mrs. Horncastle.

"Nå ja, det er jo også mig der har givet hende dem," sagde Barker med sublim troskyldighed, "og det gør det endnu mere umuligt for mig at tale med hende om det."

mrs. Horncastle tav. Hun begyndte at få et nyt syn på situationen. Van Loo søgte rimeligvis, idet han spillede en elskers rolle, at fralokke mrs. Barker hendes penge. Det var altså grunden til, at han løb den store risiko. Han gjorde regning på, at Kittys frygt for skandale ville fri ham for kriminel tiltale, hvis han skulle blive opdaget. mrs. Horncastle tænkte nu kun på, hvilken virkning opdagelsen ville have på den mand, der sad foran hende … Selvfølgelig ville han se gennem fingre med sin hustrus udygtighed i forretningssager – han var jo også selv tilbøjelig til at stole blindt på andre. mrs. Horncastle bed tænderne sammen, men hendes smukke mund smilede til Barker, skønt hendes blik hvilede på bordtæppet foran hende.

"Jeg skal gøre, hvad jeg kan for at bibringe hende Deres syn på sagerne," sagde hun til sidst, "men jeg tror ikke, det nytter, at jeg udgiver det for mit eget. De overvurderer min indflydelse på hende."

Barker flyttede sig nærmere hen til hende; det var længe siden, hun havde løftet sine mørke øjenvipper, og han havde den vane at se de mennesker, han talte med, lige ind i øjnene.

"Nej," sagde han ivrigt, "det gør jeg sikkert ikke. Hun kan ikke lade være med at holde af Dem og gøre, hvad De ønsker. Jeg kan ikke sige Dem, hvor glad jeg er, fordi De og hun er blevet så gode venner. De ved, at jeg altid har fundet Dem så smuk og så klog – jeg har endda altid været lidt bange for Dem – men jeg vidste ikke før nu, at De også var så god – jo, jeg vidste det alligevel. Kan De huske den gang i San Francisco, da jeg fandt Dem med lille 'Sta' på skødet i salonen? Da fik jeg det at vide. De ville have mig til at tro, at det var et lune – en slags tidsfordriv i

Deres kedsomhed. Men jeg forstod Dem bedre end som så. Jeg vidste, hvad De tænkte. Skal jeg sige Dem det?"

Hendes øjne var stadig nedslagne, og under hans bestræbelser for at fange hendes blik kom hans ansigt tæt hen til hendes. Han syntes, det havde det udtryk, som han havde set i det en gang før. "De tænkte," sagde han med en stemme, der skælvede stærkt – han vidste ikke selv hvorfor – "at det stakkels lille barn var så venneløst og ensomt. De havde ondt af det, fordi der ikke var nogen til at give det den kærlighed og ømhed, som det trængte til, fordi det var alene med en barnepige i det store hotel. Og De tænkte på, hvordan De ville elske det, hvis det var Deres, og hvor grusomt det var, at kærligheden ikke altid kunne finde en genstand. Det tænkte De. Jeg læste det i Deres ansigt."

Pludselig løftede hun hovedet og så ham lige ind i øjnene med et blik, som betog ham og holdt ham fast. Et øjeblik syntes hans hele sjæl at skælve på bunden af dets strålende dyb, og han trak sig forvirret og blændet tilbage. Hvad han så deri, forstod han aldrig fuldt ud, men det syntes pludselig at forandre hans forhold til hende, til Kitty og til verden derudenfor. Det var et glimt fra en verden, som han intet kendte til. Han blev grebet af en pludselig fornemmelse af, at hvad han havde set dér, havde han selv fremkaldt, at det var svar på et spørgsmål, som han næppe endnu havde formet, og at de nu var bundet til hinanden ved en hemmelig forståelse. Han rejste sig kejtet og gik hen til vinduet. Hun rejste sig ligeledes, flyttede lidt om på bøgerne på bordet, glattede på sin kjole og satte sig atter i den lille sofa. Det er altid kvinden, som kommer mest uberørt over disse kritiske øjeblikke.

"De glæder Dem vel til at træffe Deres ven Demorest, når De kommer tilbage?" sagde hun elskværdigt. "For han er selvfølgelig til den tid kommet til Hymettus og venter på Dem dér."

Han vendte sig ivrigt om imod hende, men følte samtidig, at selv Demorest havde mistet noget af sin betydning for ham. Han mærkede også, at han ikke var helt herre over sin stemme. Da han tav, vedblev hun muntert: "Det må være hårdt for Dem at have kørt den lange vej forgæves. De har ikke engang set Deres hustru endnu."

Denne hentydning til hans kone kaldte ham tilbage til virkeligheden. Men midt i sin forvirring følte han instinktivt, at han ikke kunne tale med hende nu. Han gik atter over og satte sig ved siden af mrs. Horncastle, og uden at se på hende sagde han: "Nej, jeg har tænkt på, at det ikke er værd at forstyrre hende så tidligt i morgen, som jeg skal af sted. Det er bedre at lade hende hvile rigtigt ud og blive her sammen med Dem, til diligencen kører, så kan De og hun følges ad derover. Min hest er sadlet endnu; jeg kan godt nå tilbage til Hymettus, før Demorest går i seng."

Han var nødt til at se op på hende, da han rejste sig. mrs. Horncastle sad rank i sofaen, smukkere og mere blændende end nogen sinde. For hans beslutning om at tage hjem alene havde løftet en tung byrde fra hendes skuldre – det farlige møde mellem mand og hustru næste morgen og dets følger – hvad de end måtte blive – var afværget. Hun følte også en vis frygtsom glæde over den forlegne måde, han havde meddelt hende sin beslutning på. Den frimodighed, som selv hun undertiden havde fundet lidt generende, var forsvundet.

"Jeg tror virkelig, De har ret," sagde hun og rejste sig ligeledes, "og så får jeg jo desuden tid til at tale med hende, således som De bad mig om."

"At tale med hende, således som jeg bad Dem om?" gentog Barker i en fraværende tone.

"Ja, om Van Loo, ikke sandt?" sagde mrs. Horncastle smilende.

"Å ja, selvfølgelig – om Van Loo," svarede han hastigt.

"Og så," sagde mrs. Horncastle muntert, "vil jeg fortælle hende. – Å nej, vent lidt," afbrød hun sig selv, "jeg behøver jo slet ikke at fortælle hende, at De har været her. De mente jo selv, at det ville ærgre hende." Hun tav åndeløst.

"Ja, vist så," sagde Barker rent ud i det blå. Og dog var dette i så stærk modstrid med hans ærlige natur, at han tøvede lidt.

"Desuden," sagde mrs. Horncastle, som lagde mærke til det, "desuden kan De jo altid fortælle hende det senere, hvis det skulle blive nødvendigt." Og hun tilføjede skalkagtigt: "Da hun ikke havde fortalt Dem, at hun var taget hertil, er De da heller ikke forpligtet til at fortælle hende, at De har været her. Det kan jo gå lige op."

Dette sofisteri morede Barker, skønt han egentlig ikke kunne indse, at Kitty havde gjort noget, som han havde grund til at hævne sig på hende for. Men, som mrs. Horncastle sagde, det hele var jo kun spøg.

"Ja, vist så," sagde han, "sig bare ikke noget om det."

Han gik hen imod døren med sin bløde, bredskyggede hat i hånden. Hun lagde for første gang mærke til, at han så højere ud i sin lange sorte serape og ridestøvler, og at han passede langt bedre til at være helt i et elskovseventyr end Van Loo. "Jeg

ved nok," sagde hun muntert, "at De længes efter at komme tilbage til Deres gamle ven, og det ville være egenkærligt af mig at holde på Dem længere. De har vist tilbragt en kedelig aften, men De har gjort den fornøjelig for mig ved at fortælle mig, hvad De tænker om mig." Hun talte i en frimodig tone, mens Barkers holdning var underlig reserveret. Det var næsten, som om de havde byttet roller. Så rakte hun hånden frem.

Med et dybt buk, men uden at se op, tog han den. Atter syntes der at være den samme hemmelighedsfulde forståelse imellem dem. Han vidste ikke rigtigt, om han havde trykket hendes hånd, og hun havde gengældt håndtrykket, men da de slap hinandens hænder, var det, som om to sjæle, der hørte sammen, atter blev revet fra hinanden.

Hun blev stående ved den åbne dør, indtil lyden af hans fodtrin døde hen. Så lukkede og låsede hun døren. Måske mrs. Barker kom tilbage nu, da han var borte, og hun ønskede at være alene et øjeblik for at genvinde sin sindsro. Så åbnede hun døren igen og lyttede. Der hørtes støj i gården, men det lød snarere som rullen af hjul end som hestetrampen. Hun følte medlidenhed med den stakkels kvinde, som stadig holdt sig skjult for sin mand. Måske hun dog havde gjort noget godt mod denne Kitty? Måske blev resultatet en forsoning mellem mand og hustru. Skulle det virkelig være hendes belønning? Jeg må med sorg tilstå, at tårerne trådte frem i hendes smukke øjne ved tanken om det, men hun tørrede dem bort og løb ud i korridoren. Der var ganske mørkt, men på væggen skimtedes et svagt lysskær, som om døren til mrs. Barkers værelse stod på klem. Hun fløj derhen og skød døren op. Værelset var tomt.

Borte var mrs. Barker, hendes rejsetaske og sjal. Fuglen var fløjet.

mrs. Horncastle blev stående lidt. Måske Kitty var blevet bange og var flygtet ind i et andet værelse. Hun gik gennem korridoren og kaldte sagte hendes navn. Hun gik endog ind i den triste, halvmørke salon i håb om at finde hende dér. Så fik hun pludselig en vild idé. Kitty havde måske angret sin fejhed og var smuttet ned ad trapperne for at vente på sin mand i kontoret. Hun havde rimeligvis fortalt ham en ny usandhed og bedt ham om at måtte tage med til Hymettus. Og Barker var selvfølgelig gået ind derpå. Ja, nu forstod hun, hvorfor hun havde hørt vognrumlen i stedet for hestetrampen. De var kørt bort sammen i vognen, således som han først havde foreslået.

Hun løb hastigt ned ad trapperne og ind i kontoret. Den overanstrengte portier havde travlt og svarede temmelig kort. Disse damer kom altid og plagede ham med så mange dumme spørgsmål. "Ja, mr. Barker var lige rejst."

"Tog han af sted i sin gig sammen med mrs. Barker?" spurgte mrs. Horncastle.

"Nej, han var ridende. mrs. Barker rejste *for en halv time siden*."

"Alene?"

– Nu blev det åbenbart for meget for den stakkels trætte portier. Han løftede fortvivlet blikket mod loftet og sagde meget bestemt og tydeligt, idet han understregede hvert ord ved at banke i pulten med sin blyant: "mrs. George Barker – rejste – herfra – med – sin – ledsager – den – herre – hun – stadig – spurgte – efter – i – en gig – nøjagtig – 9.35." Så gav han sig atter i lag med sit arbejde.

mrs. Horncastle løb op ad trapperne og ind i sit værelse og smækkede døren i bag sig. Hun blev stående midt i værelset, rank og smuk og med et truende udtryk i sit skønne ansigt. Hun var alene i dette værelse – i dette øde hotel. Fra dette værelse var hendes mand gået bort med et brutalt ord på læben. Fra dette værelse var den tåbelige, løgnagtige kvinde, hun havde søgt at redde, gået bort for at ødelægge sig selv, for at flygte med en svindler og hykler. Og fra dette værelse var den eneste mand, hun nogen sinde havde elsket, gået bort, forvirret, skuffet og forurettet; og nu vidste hun, at hun kunne have beholdt ham og bragt ham trøst.

4

Det var allerede aften, da Demorest nærmede sig Hymettus. Der begyndte at blive livligt på vejen, og han kunne se menneskelige skikkelser bevæge sig frem og tilbage på en slags terrasse, prydet med nogle uskønne marmorvaser og gipsfigurer. Snart efter trådte han ind igennem en port og befandt sig nu på en bred kørevej, der førte op til hotellets veranda. Han mødte en del damer, som for at beskytte sig mod den skarpe nattevind fra bjergene havde indhyllet sig i sjaler og pelsværk. Demorest havde iført sig sin frakke, som han tidligere havde båret over armen, men hans støvler var røde af støv, og han lagde mærke til, at gæsterne betragtede ham med foragt og tjenerne med mistro. En af de sidste nærmede sig ham med et frækt smil, da en herre pludselig kom styrtende ud fra vestibulen, skubbede tjeneren til side, greb begge Demorests hænder og holdt ham ud fra sig i arms længde.

"Demorest, gamle dreng!"

"Stacy, min gamle ven!"

"Men hvor er din vogn? Jeg har sendt alle gårdskarlene og piccoloerne ud til porten for at lytte efter den. Og hvor er Barker? Da han opdagede, at du havde svigtet jernbanen – *hans* jernbane – så stak han over til Boomville for at hente dig."

Demorest forklarede hastigt, at han var kommet til fods ad den gamle sti, og at de sandsynligvis havde krydset hinanden. Men på dette tidspunkt var tjenerne, på hvem Stacys hjertelighed overfor den fremmede ikke havde været uden virkning, ivrigt beskæftiget med at rense Demorests støvler og

benklæder for støv ved hjælp af børster og lommetørklæder. Stacy skyndte sig imidlertid at jage dem bort.

"Å, gå jeres vej! Så Phil, kom du nu med mig ind. Hotellet er fuldt besat, men jeg har fået bestyreren til at give dig et par værelser, som ellers bebos af en dame. Da du telegraferede, at du ville møde os her, var det umuligt at få noget andet værelse til dig. Disse tilhører egentlig mrs. Van Loo og hendes familie, men de måtte rejse til Marysville i går, så du kan i alt fald bo her i nat."

"Men –" protesterede Demorest.

"Ingen vrøvl!" sagde Stacy og trak ham med sig. "Vi betaler jo for det; og jeg tror heller ikke, at den gamle dame vil sige nej til en lille godtgørelse – det ville da ikke ligne Van Loos moder. Kom nu!"

Demorest lod sig hale af sted af den energiske Stacy, mens hotelbestyreren gik i forvejen og viste dem ind i en smukt møbleret suite værelser, hvorpå Stacy skubbede Demorest ind i et badeværelse.

"Så, nu kan du vaske dig, og ved den tid du er færdig, kan Barker nok være her igen, og så skal vi spise. Maden står og venter på os."

"Men hvordan går det med Barker, den kære dreng?" spurgte Demorest, der holdt døren på klem. "Er han rask og lykkelig?"

"Han har det lige så godt som alle vi andre," svarede Stacy hastigt. "Men vent, til du ser ham, så kan du spørge ham selv."

Da Demorest havde vasket sig og fjernet det sidste gran af bjergvejens røde støv, gik han ind i den store dagligstue, hvor han fandt Stacy siddende ved vinduet. Midt på gulvet stod et dækket bord. En klar brændeild flammede i marmorkaminen

mellem de to store vinduer, hvorigennem man skimtede de fjerne omrids af Black Spur. Da Stacy vendte sit ansigt om imod ham, belyst af lampeskæret og den blussende ild, betragtede Demorest sin gamle kompagnon meget nøje. Hans ansigt var lige så skarpt og energisk som altid, men der var kommet noget tankefuldt og sammenbidt i mundens linjer, der halvt skjultes af det tætklippede skæg; og da han første gang så op, var der to dybe furer tværs over hans lave, brede pande. Der var også noget af det gamle, kampberedte udtryk i hans blik, men det mildnedes hurtigt, da Demorest nærmede sig; og Stacy lo sin underlig korte, men hjertelige enstavelses-latter. "Ha! Nu ligner du da ikke slet så meget en vagabond, som da du kom. Jeg tror virkelig, at tjenerne var lige på nippet til at smide dig ud. Men du er sandelig solbrændt! Du ligner sågu' den profil, der er stemplet på pennystykkerne. Nå, velkommen tilbage, gamle dreng!"

Demorest lagde armen om sin vens skulder, trykkede hans hånd og sagde, idet han smilende så ned på ham: "Og nu skal vi tale om Barker."

"Å, Barker! Gid pokker havde ham. Han er den samme uforanderlige Barker, der aldrig bliver rigtigt voksen. Men et pokkers held har han med sig. Han valser ind i risikable foretagender og valser ud igen og har så mange idéer, at de er tilstrækkelige til at bringe ham på en galeanstalt. Han tror blindt på alle mennesker, indtil de til sidst får tiltro til sig selv – og snyder ham! Og så har han en kone, der gør sig selv umulig – og vel ham med en skønne dag."

Demorest lagde hånden over sin vens mund. "Hør nu. Du har aldrig rigtig kunnet lide det ægteskab, fordi du troede, at gamle

Carter profiterede ved det. Du tænker slet ikke på al den lykke, Barker har haft ud af det. For han elskede nu pigebarnet. Og han er lykkelig endnu, ikke sandt?" tilføjede han hastigt, da Stacy udstødte en brummende lyd.

"Så lykkelig, som han kan være det, når han har sit barn her med en barnepige, mens hans kone slår til skaglerne i San Francisco og øder sine penge – og måske andre ting også – på en mindre fin spekulant med en glat tunge."

"Beklager han sig over det?" spurgte Demorest.

"Nej, han stoler på hende – det fæhoved!" sagde Stacy kort.

Demorest lo. "Det er jo netop lykken. Lad os ikke tage den fra ham, Jim. Men jeg har hørt, at hans forretninger går godt nu."

"Ja, han byggede jo denne jernbane og dette hotel, men banken ejer begge dele nu. Han ville ikke have sine penge stående i dem, da de først var godt i gang. Han sagde, at han var ikke ingeniør eller hotelvært, og så trak han pengene ud for at finde noget nyt at anbringe dem i. Men dér kommer han," tilføjede han, da en rytter i det samme sprængte op ad kørevejen til hotellet. "Nu kan du udspørge ham. Du og han kommer altid bedst ud af det sammen uden mig."

I næste øjeblik kom Barker styrtende ind i værelset, og under den første stormende gensynsscene mærkede Demorest ikke nogen forandring hos sin gamle kammerat. Så holdt han ham ud fra sig i arms længde for rigtig at betragte ham. "Men, lille Barker, du er jo tilsyneladende ikke ældre end den dag, da du tog over til Boomville for at indkassere dine mange penge og kom tilbage og fortalte os, at du var så fattig som en kirkerotte."

"Å," sagde Barker og lo, "men I havde hele tiden en trumf i baghånden i form af det store kup, I havde gjort."

"Og du, lille George," svarede Demorest, "havde en anden trumf på hånden i form af din forlovelse med Kitty."

Den friske farve veg bort fra Barkers kinder, men han lo stadig. Så vendte han et øjeblik ansigtet mod vinduet, og de to andre vekslede et hastigt blik. Men lige så hurtigt vendte han sig atter om mod Demorest og sagde: "Ja, den kære Kitty! Du skal få hende og drengen at se i morgen."

Så gik de løs på maden med lige så god appetit som i gamle dage og talte ivrigt og højrøstet sammen – også ligesom i gamle dage. De mindede hinanden om alle mulige detaljer fra deres liv den gang, de lo ad gamle vittigheder, de kappedes om at kalde fortiden tilbage i erindringen. Da dette emne omsider var udtømt, måtte de, om end modstræbende, tage fat på nutiden, men nu måtte Barker og Stacy stadig gensidig opfordre hinanden til at fortælle. "Fortæl Demorest, hvordan du sprængte kobbertrusten," lød det beundrende fra Barker, og Stacy gjorde gengæld ved at sige: "Fortæl du Demorest, hvordan dit idiotiske indfald at købe Ditch-kompagniets materiel gjorde dig til leder af jernbaneanlægget." Snart efter rejste de sig fra bordet, og tændte til opvarterens forbavselse hver sin briar-pibe, som den forsynlige Barker havde anskaffet til minde om gamle dage, hvorpå de satte sig i lænestolene foran ilden og ganske uvilkårligt indtog deres yndlingsstillinger fra den gang. Udsigten fra de to store vinduer var den samme som fra døren i den gamle hytte – den milelange dal under Black Spurs mægtige skygge og den blege snelinje, der altid svævede over bjergkammen. Ligesom i gamle dage sad de længe tavse, og som den gang var det Barker, der først brød tavsheden. "Men Stacy fortæller dig slet ikke noget om sin veninde, den smukke

mrs. Horncastle. Han er værge for en af de dejligste kvinder i hele Californien – og hun er lige så god, som hun er smuk. Tænk blot, han beskytter hende imod et uhyre af en ægtemand og tager vare på hendes formue. Er det ikke smukt af ham?"

De to andre lo, men Barker stirrede forundret og bebrejdende på dem. *Han* var fuldkommen alvorlig. Under sit ridt fra Boomville havde han tænkt på Stacys beundring for mrs. Horncastle. Det var mærkeligt – men karakteristisk for ham – at dette var den naturlige følge af hans samtale med hende og den indflydelse, hun udøvede på ham. Når han (Barker) nærede sympati for hende, måtte Stacy selvfølgelig gøre det samme, og uden tvivl gjorde hun gengæld. Og hvor det var smukt af hans gamle ven ikke at benytte sig af sin stilling som værge til at nærme sig hende. Når han selv, som var gift – oven i købet med Kitty – kunne finde hende så fortryllende, hvor meget stærkere et indtryk måtte hun da ikke gøre på den ugifte og *uerfarne* Stacy. Barker følte, at i den slags sager havde hverken Demorest eller Stacy – som havde hovedet fuldt af så mange andre ting – hans erfaring. Lige siden Stacy første gang så mrs. Horncastle, havde Barker troet, at han syntes godt om hende – og Kitty havde jo troet det samme. Det syntes at være Forsynets vilje, at han nu skulle hjælpe sin gamle kammerat til at finde lykken. For selvfølgelig måtte Stacy være i stand til at få opløst hendes ulykkelige ægteskab, og selvfølgelig ville hun gå ind på det, når han (Barker) bad hende indstændigt om det. I sin aldrig svigtende optimisme opfattede han Stacys latter som forvirring og Demorests som uvidenhed om sagens egentlige kærne. Men Demorest havde lagt mærke til, at Stacys latter var lidt nervøs og varede længere end sædvanlig, og at han havde

sendt Barker et skarpt blik. Et bud med et telegram fra Boomville kaldte nu Stacy bort et øjeblik; og Barker var ikke sen til at benytte sig af hans fraværelse.

"Jeg ville ønske, Phil," sagde han og trak sin stol nærmere hen til Demorests, "at du ville tænke alvorligt over denne sag og søge at overtale Stacy – som vistnok interesserer sig mere for mrs. Horncastle, end han vil være ved – til at være lige så beslutsom i kærligheds- som i forretningssager. Hun er en storartet kvinde og passer til ham på alle måder; og det er kun en ganske latterlig stolthedsfølelse, der afholder ham fra at overtale hende til at lade sig skille; der er da ingen mening i," vedblev han ivrigt, "at hun, netop fordi hun har truffet en mand, hun synes bedre om, skal vedblive at være lænket til et umenneske, som hele Californien med glæde ville se hende skilt fra. Jeg har aldrig kunnet forstå den slags logik – har du?" Demorest betragtede smilende sin vens blussende kinder og strålende øjne.

"Ved du hvad, lille Barker," sagde han, "jeg troede, at jeg kendte dig ud og ind, men jeg var dog ikke forberedt på at se dig som ægteskabsmægler! Jeg skal nok tænke over det og se at få noget nærmere at vide om din gudinde, som synes at have forhekset jer begge to. Men hvad siger fru Kitty til din beundring for denne dame?"

Barkers ansigt formørkedes, men kun for et øjeblik. "Å, de er de bedste venner af verden, akkurat ligesom vi tre. De har endog af og til en lille spøg for sammen." Han tav og blev rød. Men Demorest, som lagde mærke til det forandrede udtryk i hans ansigt, blev endnu mere bekymret, da han så det halvt

tvivlende, halvt mistænksomme blik, som Stacy, der netop trådte ind, betragtede sin unge ven med.

"Jeg vidste ikke noget af, at mrs. Horncastle og mrs. Barker var så gode venner," sagde han tørt og satte sig ned igen. Men hans ansigt antog snart et så fraværende udtryk, at Demorest muntert sagde:

"Nå, Jim, jeg er glad ved, at jeg ikke er sådan en finansverdenens Napoleon som du. Jeg ville ikke holde af at blive forstyrret, således som du blev det for lidt siden. Hvad er der nu sket på Børsen, siden du sætter sådan et ansigt op?"

Stacy så op med en kort latter. "Du bliver vist ikke meget klogere, hvis jeg fortæller dig det. Det var et ekspresbud fra New York. Kan du huske, at Barker engang foreslog, at vi skulle have et slags signal, som i nødens stund altid kunne kalde os sammen? Nå, lad os tænke os, at jeg har en kompagnon i Europa og en i New York. Det var deres signal, der nu lød til mig."

"Jeg håber da, at det ikke var mere alvorligt ment end vort," tilføjede Demorest.

Stacy lo sin korte latter. Ikke desto mindre gik samtalen i stå. Den feberagtige munterhed, som havde hersket først på aftenen, var borte, og der syntes at være indtrådt en reaktion. De havde atter indtaget deres yndlingsstillinger og sad og betragtede Black Spurs sorte silhuet. Lyden af stemmer ude fra verandaen forstummede efterhånden, man hørte døre blive åbnet og lukket nedenunder, og Barker rejste sig.

"Nu må I undskylde mig, drenge. Men jeg må op og sige godnat til lille 'Sta' og se, hvordan han har det. Jeg har ikke set ham, siden jeg kom tilbage. Men du skal få ham at se i morgen,

når Kitty kommer. Jeg tør såmænd ikke vise ham frem, før hun har erklæret ham for præsentabel." Han holdt inde lidt og tilføjede så: "I skal ikke sidde oppe og vente på mig, for sommetider vil den lille fyr slet ikke af med mig igen. Det er, ligesom han synes, at jeg er den eneste, han har nu, da Kitty ikke er her. Men vi ses igen i morgen tidlig. Du og Stacy har vel også en bunke forretningssager at tale om, så I savner mig vist ikke. Godnat!" Han lo, trykkede sine venners hænder på sin sædvanlige hjertelige måde og gik ud af stuen, som syntes at blive endnu tristere nu, da han var borte. Det var så usædvanligt for Barker at forlade noget menneske, der havde bekymringer og sorger, at de begge to lagde mærke til det. "Hvis dette ikke havde været," sagde Demorest, da han var borte, "så ville jeg sige, at den kære dreng var aldeles uforandret. Men han synes virkelig at være lidt nervøs i aften."

"Det skulle ikke undre mig. Han har to kvinder at spekulere over – som om en ikke var tilstrækkelig!"

"Jeg forstår ikke rigtig – du siger, at hans kone kompromitterer sig, og denne anden – –"

"Det kan alt sammen være lige meget nu," afbrød Stacy ham og rejste sig. "Lad os hellere tale om forretninger. Det andet kan tåle at opsættes."

"Som du vil," sagde Demorest smilende, skønt forretningssager åbenbart trættede og kedede ham. "Jeg havde helt glemt forretningerne. Og jeg har også glemt at ønske dig til lykke, kære Jim. Jeg fik så meget at vide om dig i New York. Du er jo efter sigende den mand, der regerer finansverdenen på hele Stillehavskysten. Og," tilføjede han, "jeg kender ingen, der

hvad hæderlighed, retsindighed og mod angår er bedre kvalificeret til at bære et sådant ansvar end du."

"Jeg ville blot ønske," sagde Stacy og betragtede Demorest med et tankefuldt blik, "at jeg ikke også havde ansvaret for næsten en million af dine penge."

"Hvorfor det?" spurgte Demorest smilende. "Så længe jeg er tilfreds –"

"Men *jeg* er ikke tilfreds. Og hvis du er det, så er jeg en elendig idiot og aldeles uskikket til min stilling. Hør nu her, Phil. Da du skrev til mig om at sælge dine aktier i hvedetrusten, blev jeg rigtignok lidt forbløffet. Jeg kendte dig jo, min dreng, og jeg vidste, at skønt du ikke havde tilstrækkelig forstand på forretninger til at stole på din egen mening, så havde du dog forstand nok på dem til ikke at stole på nogen, som ikke var kompetent til at være din rådgiver. Derfor antog jeg, at du havde fået tips, der var gode nok, skønt jeg ikke forstod dine bevæggrunde til at sælge. Ser du, hvis jeg fortjente din tillid, burde jeg ikke være blevet forbavset over ordren, og når jeg alligevel blev det, burde jeg have tilstrækkelig tillid til mig selv til ikke at bryde mig om den. Forstår du, hvad jeg mener?"

"Din logik er i orden, gamle dreng," sagde Demorest, der så ud til at more sig over sin ven, "men hvornår har jeg bedt dig om at sælge ud?"

"For to dage siden. Du skrev jo straks efter din ankomst."

"Jeg har ikke skrevet til dig siden min ankomst. Jeg har kun telegraferet til dig for at få at vide, hvor vi skulle træffes."

"Du har ikke skrevet til mig fra San Francisco?"

"Absolut ikke."

Stacy så bekymret på sin ven. Var han mon rigtig vel forvaret? Man havde før hørt, at melankoli og stadige spekulationer over en fiks idé kunne angribe hukommelsen. Han tog et brev op af lommen og rakte det i tavshed til Demorest.

Denne så på det, læste det igennem og sagde alvorligt: "Der er noget galt her. Det ligner min håndskrift, men jeg har aldrig skrevet det brev eller haft det i min hånd før i dette øjeblik."

Stacy fo'r hen til ham. "Så er det altså et falsum?"

"Vent et øjeblik." Demorest, som var meget alvorlig, men dog den mest fattede af de to, gik hen til skrivepulten og tog et ark papir og en pen. "Diktér mig så brevet," sagde han.

Stacy begyndte, og Demorest skrev:

> "Kære Jim!
> Ved modtagelsen af nærværende bedes du realisere alle mine aktier i hvedetrusten til hvilken som helst kurs. I henhold til sagernes stilling i New York –"

"Vent lidt!" afbrød Demorest.

"Nå?" sagde Stacy utålmodigt.

"Min kære Jim," sagde Demorest bebrejdende, "har du nogen sinde set mig skrive en sætning som: 'I henhold til sagernes stilling'?"

"Lad mig læse færdig," sagde Stacy utålmodig. Den slags kritik forekom ham barnagtig i et sådant øjeblik.

> "I henhold til sagernes stilling i New York og til forskellige råd, som jeg privat har modtaget, forekommer dette mig at være den eneste

fornuftige fremgangsmåde. Jeg længes efter at se dig og kære gamle Heavy Tree. Kærlig hilsen til Barker. Har den kære gamle dreng været ude for nogen ny vild idé for nylig?

Din

Phil Demorest."

Demorest lagde sin kopi ved siden af brevet. De lignede hinanden meget, men var dog forskellige. Kun underskrifterne var ganske ens.

"Det er en fejl, næsten alle falsknere begår," sagde Demorest. "De glemmer, at underskriften først og fremmest skal ligne det øvrige."

Men Stacy syntes ikke at høre hans ord eller at bryde sig om yderligere beviser. Hans ansigt var askegråt og hans læber tæt sammenknebne. For første gang følte Demorest sig virkelig bekymret på hans vegne; og han lagde blidt hånden på sin vens skulder.

"Sig mig, Jim, hvor meget betyder dette for dig – rent bortset fra mit tab? Mig skal du ikke bryde dig om."

"Jeg ved det ikke endnu," svarede Stacy langsomt. "Det er netop det gale ved det. Og jeg vil ikke få det at vide, før jeg opdager, hvem der står bagved det hele. Er der nogen, der ved, at du gør forretninger med mig?"

"Nej, ingen."

"Ingen fortrolig ven?"

"Nej, ingen."

"Ingen, som har adgang til dine hemmeligheder? Ingen – ingen kvinde? Ja, undskyld, Phil," tilføjede han, da han så, at

Demorests ansigt antog et besynderligt udtryk, "men dette er forretning."

"Nej," svarede Demorest i den ejendommelig milde tone, som i gamle dage plejede at gøre dem urolige for ham. "I siger altid: '*Cherchez la femme*', når I ikke kan finde på andet at sige. Se nu her," vedblev han ivrigere. "Se på brevet. Det er åbenbart skrevet af en mand, som har fået en merkantil uddannelse, for han bruger den traditionelle vending: 'Ved modtagelsen af nærværende', som jeg ikke bruger, og som meget få, der ikke er forretningsmænd finder på at anvende. Det er desuden en mand, der bruger slang, og gør det på beregning for at give brevet et fortroligt præg. Jeg behøver blot at sige, kære Stacy, at jeg ikke skriver slang til dig, og at ingen, der forstår slang, skriver det på den måde. Hans kendskab til mit syn på Barker tyder på, at han muligvis kan have læst breve fra mig, men uden virkelig at forstå mine følelser. Og nu er det min tur at spørge: Har nogen adgang til mine breve til dig?"

"Nej, ingen. Jeg gemmer dem i en aflåset skuffe. Jeg skriver blot memoranda efter dine ordrer, og dem giver jeg til mine kontorister, men aldrig selve brevene."

"Men dine folk ser dig undertiden skrive disse memoranda?"

"Ja, men ingen af dem har evner til at begå et falskneri som dette eller lejlighed til at profitere ved det."

"Har nogen kvinde – ja, dette skal ikke være gengæld for dit spørgsmål før, men jeg synes, jeg skimter en kvindes snedighed og en kvindes dumhed bag dette falskneri – adgang til dine hemmeligheder eller til mine breve?"

Der var et spottende udtryk i Stacys ansigt, da han svarede: "Hvad jeg så end gør, så blander jeg ikke kvinder og

forretninger sammen."

"Godt! Men en ting til. Jeg har sagt dig, at efter min mening har falskneren fået en merkantil uddannelse, men han kender hverken Barker eller mig personligt, og han forstår ikke slang. Nu må jeg tilføje – hvad du måske allerede har indset – at han enten er en kujon, eller at det for ham ikke alene drejer sig om pengefordel – for ved hjælp af denne samme signatur på en check kunne han jo have hævet et beløb, tyve gange større end det, det nu drejer sig om. Hvor stort er det tab, vi lider ved dette falskneri?"

"Det er ikke så særligt stort, for du har fået en meget anstændig pris for dine papirer i betragtning af, at vi pludselig realiserede for så stort et beløb. Jeg gav nemlig mine mæglere ordre til at sælge langsomt og i små partier for at forhindre panik. Men det egentlige tab består i, at jeg ikke længere har kontrol over papirerne."

"Men det beløb, jeg havde aktier for, kunne dog vel ikke gøre så stor en virkning?" sagde Demorest.

"Nej, men jeg ejede også selv aktier for et stort beløb, og vi to kunne i forening have kontrolleret markedet, og nu har jeg også solgt ud."

"Har du solgt, skønt du tvivlede?"

"Ja, det er jo netop det," sagde Stacy og så roligt sin ven ind i øjnene. "Netop *fordi* jeg tvivlede, og fordi det ikke går an, at jeg gør det. Jeg måtte enten ignorere din ordre og beholde både dine og mine egne papirer – eller gøre, hvad jeg har gjort. Jeg kunne selvfølgelig have beholdt mine egne papirer, men det duede heller ikke. Hvis en forretningsmand vil holde sig ovenpå, nytter det ikke, at han vil følge den gyldne middelvej."

Demorest smilede. "Og når du har valget mellem den og ruin, så vælger du det sidste?"

"Akkurat," svarede Stacy. "Men dette har ikke noget med falskneriet at gøre – eller," tilføjede han barsk, "det har måske netop noget med det at gøre. Stille. Nu kommer Barker!"

Der lød hastige trin ude i korridoren. I næste øjeblik sprang døren op, og Barkers leende ansigt kom til syne. Hans adspredthed og nedslåethed var forsvundet, og han var atter sit gamle troskyldige og frimodige selv.

"Jeg syntes, jeg ville løbe ned og sige godnat til jer," sagde han leende. "Jeg fik 'Sta' til at sove, efter at vi havde lavet et farligt halløj sammen, og så kom jeg i tanker om, at det ikke var videre pænt af mig at forlade jer den første aften. Jeg kom desuden til at huske på, at jeg også skulle tale med jer om forretninger, og så tænkte jeg, at jeg ville stikke herind. Det er jo tidligt på aftenen endnu," vedblev han muntert, "og vi burde vel egentlig sidde oppe og se snelinjen forsvinde ligesom i gamle dage. Men hør," tilføjede han pludselig og så fra den ene til den anden, "I har nok haft alvorlige sager for allerede. Det er dog nogle slemme ansigter, I sætter op. Hvad er der løs?"

"Ingenting," sagde Demorest hastigt. "Men alle forretninger er alvorlige, lille Barker, skønt det ikke synes at være gået op for dig endnu."

"Nej, det har du skam ret i," sagde Barker med en kluklatter, "folk ler altid ad mig, når jeg taler om forretninger, så jeg tænkte, det ville live jer lidt op, hvis jeg kom og gav mit besyv med nu. Ræk mig en pibe. Nå," vedblev han og stoppede den pibe, Demorest skød hen til ham, "ser I, jeg var i Sacramento i går, og da jeg hørte, at Van Loo var der, gik jeg ind i hans kontor

der for at høre lidt om Kittys pengeaffærer, som jeg ikke tror, han forvalter rigtig fornuftigt. Han var der imidlertid ikke selv, men jeg hørte hans folk tale om, at hvedetrustens aktier var faldet, og at der var kastet en masse af den ud på markedet. De lod til at tro, at der var sket et eller andet, og at de ville falde mere endnu. Nu vidste jeg jo, at det var dit yndlingsforetagende, og at Phil også havde en del aktier i det; derfor smuttede jeg ud og gik hen til en mægler og bad ham købe alt, hvad han kunne få fat på af de papirer. Men jeg var sandt for Herren lige ved at gå bagover, da jeg så, hvad jeg havde indladt mig på, for det så ud til, at alle mennesker solgte ud, og jeg havde ikke engang penge nok til at betale differencerne; men jeg vidste jo, at Demorest var kommet, og så tænkte jeg, at han nok ville hjælpe mig." Han tav og blev rød, men tilføjede forhåbningsfuldt: "Jeg er vist i alle tilfælde på den rigtige side, for netop som det hele var i orden, kom Van Loos folk farende ind i kontoret og ville opkøbe det alt sammen. De tilbød at købe alle aktierne tilbage og betale differencerne."

"Og du?" spurgte Stacy og Demorest ivrigt i munden på hinanden.

Barker stirrede forskrækket på dem og blev afvekslende rød og bleg. "Jeg ville ikke," stammede han, "for ser I –"

De to andre greb ham i armene. "Hvor meget har du?" spurgte de og ruskede i ham.

"Å, en forfærdelig masse," sagde Barker. "Ligefrem en uhyggelig masse, når jeg rigtig tænker på det. Jeg tror nok, at jeg mindst har for 50.000 dollars."

Til Barkers forbavselse og fryd blev han omfavnet og trykket og kastet frem og tilbage mellem de to andre ganske som i

gamle dage. Åndeløs og leende gispede han til sidst: "Hvad betyder dog alt dette her?"

"Fortæl ham det hele, Jim – *det hele*!" sagde Demorest hastigt.

Stacy fortalte hurtigt historien om falskneriet og lagde brevet og kopien foran ham. Men Barker læste kun det falske brev.

"Hvordan kunne du, Stacy – en af de tre kompagnoner fra Heavy Tree – lade dig narre af det? Det er jo nok Phils håndskrift, men det er ikke *Phil*!"

"Men har du nogen idé om, *hvem* det er?" spurgte Stacy.

"Ih nej," sagde Barker og spilede øjnene op. "Men det må jo være en mand, vi kender. Jeg kan ikke tænke mig, hvem der skulle være i stand til at begå sådan en slyngelstreg."

"Hvorfra vidste *du*, at Demorest havde de aktier?" spurgte Stacy.

"Jo, han fortalte mig det i et af sine breve og rådede mig til også at købe. Men der kom noget i vejen; det var vist Kitty, der trængte til penge på det tidspunkt, og så fik jeg ikke købt."

"Ja, det kan jeg godt huske," faldt Demorest ind. "Men det er da for resten heller ingen hemmelighed. Mit navn må jo stå i transportbøgerne, så at alle og enhver kan se det."

"Aldeles ikke," sagde Stacy hurtigt, "du var en af de oprindelige aktionærer, så der var ikke tale om transport; og både selskabets bøger og papirer har stadig været i mine hænder."

"Og i dit personales," tilføjede Demorest.

Stacy tav. Efter en pause spurgte han: "Er der nogen, der har set det brev, Barker?"

"Ingen andre end jeg og Kitty."

"Og tror du, hun ville tale til nogen om det?" spurgte Stacy.

"Nej, det ville hun selvfølgelig ikke. Hvorfor skulle hun det? Hvem skulle hun vel tale med?" sagde Barker. Alligevel holdt han pludselig inde og blev helt alvorlig, men slog så atter om og tilføjede leende: "Nej, nej, selvfølgelig har hun ikke snakket om det til nogen."

"Men selvfølgelig vidste alle mennesker, at du havde købt de aktier i Sacramento?"

"Ja, fortalte jeg jer ikke, at Van Loos folk kom og ville købe dem tilbage?"

"Jo, det husker jeg nok. Van Loos folk! Ja, de vidste det selvfølgelig," sagde Stacy med et ildevarslende smil. "Nå, drenge!" tilføjede han pludselig, "nu vil jeg til køjs, for i morgen ved solopgang må jeg være på vej til 'The Divide' for at nå det første tog til Frisco. Vi vil undersøge denne sag i fællesskab, for vi er åbenbart alle tre interesserede i den. Vi er atter i kompagni ligesom i gamle dage, og vi vil holde sammen. – Lille Barker," vedblev han og trykkede sin unge vens hånd. "Dit instinkt har reddet os denne gang. For pokker, jeg er lige ved at tro, at det er mere ufejlbarligt end andre menneskers forstand; men jeg ville ønske at du også havde instinkt i andre ting end forretningssager. Phil, jeg vil gerne tale et par ord med dig under fire øjne, før jeg går. Jeg vil muligvis bede dig om at rejse med mig."

"Men hvad skal jeg gøre?" spurgte Barker ivrigt. "I vil da vel ikke lade mig være helt udenfor?"

"Du har allerede gjort mere end nok for os," sagde Stacy og lagde hånden på Barkers skulder. "Og nu er det måske *vores* tur til at gøre noget for *dig*. Skrub nu i seng og vær en god dreng. Du skal nok få noget at gøre, når tiden til det kommer."

Han skubbede med faderlig myndighed den protesterende Barker ud af døren, lukkede den og vendte sig mod Demorest.

"Han er det bedste menneske i verden," sagde Stacy roligt, "men han må ikke få for meget at vide i øjeblikket."

"Snak, menneske!" udbrød Demorest lidt utålmodigt, "nu går du virkelig for vidt i dine fordomme. Vil du dermed sige, at du har mistanke til hans kone?"

"Pokker med hans kone!" sagde Stacy heftigt. "Det er Van Loo, jeg har mistanke til. Det er Van Loo, der står bag ved det hele, og som ventede at drage fordel af det; og nu er han smuttet fra os."

"Hvordan det?" spurgte Demorest forbavset.

"Hvordan?" gentog Stacy utålmodigt. "Du hørte jo, hvad Barker sagde. Van Loo er – enten af dumhed eller af fejhed, eller fordi han ville tvinge kursen endnu længere ned – kommet for sent til at opkøbe markedet. Hvis det var lykkedes ham, kunne vi have offentliggjort falskneriet; og hvis det kunne bevises, at han eller hans venner havde profiteret ved det, kunne vi have gjort ham Helvede temmelig hedt her i Californien, selv om vi egentlig ikke kunne føre beviser for hans brøde. – Men," vedblev Stacy og så forskende på sin ven, "ved du, hvorledes sagerne nu står?"

"Nå ja," sagde Demorest lidt urolig under sin vens skarpe blik, "vi kan ganske vist ikke gøre ham noget, men vi har dog fået kontrol over papirerne igen."

"Ja, det bilder du dig ind! Men nu skal jeg fortælle dig, hvorledes sagerne står, og hvilken pris vi kommer til at betale," sagde Stacy, idet han lagde armene over kors og så stift på Demorest. "Du og jeg, der er kendt som gamle venner og

kompagnoner, har, uden synlig grund – for vi kan ikke bevise falskneriet i øjeblikket – kastet alle vore aktier ud på markedet, hvilket selvfølgelig får kursen til at dale. En tredje gammel ven og kompagnon har opkøbt det hele og derved atter bragt kursen i vejret. Det er et meget almindeligt trick, et tarveligt trick; og det er ikke James Stacy og *Stacy's Bank* værdigt."

"Men hvorfor ikke offentliggøre falskneriet uden netop at sigte Van Loo for at have begået det?"

"Tror du virkelig, at noget menneske ville tro på det og på historien om, at Forsynet havde sendt os en ven som Barker for at redde os fra tabet. Å Gud, Phil! Hele Californien, lige fra Los Angeles til Cape Mendicino, ville hyle af latter over den historie. Nej, vi må finde os i, at folk tror, at vi har lavet dette mindre fine trick med hvedetrusten. Nu ved du, hvorfor jeg ikke ville fortælle stakkels Barker det, og hvorfor jeg ikke bryder mig om at søge efter falskneren i øjeblikket."

"Det ville knuse den brave fyrs hjerte, hvis han vidste det," sagde Demorest.

"Ja, og for at frelse ham fra at få sit hjerte knust på anden måde vil jeg alligevel se at finde denne falskner," sagde Stacy barsk. "God nat, Phil! Jeg vil telegrafere, hvis jeg trænger til dig, og så må du komme."

Han trykkede atter Demorests hånd og forlod ham. Under mødet med sine gamle venner og opdagelsen af falskneriet havde Demorest glemt sine sorger, men nu, da han blev alene, mærkede han til sin rædsel, at de atter vendte tilbage og fik ham til at glemme nutiden. Han gik hurtigt ind i sovekammeret, men kom pludselig i tanker om, at moderen til hans formodede fjende, Van Loo, nylig havde forladt det. Det

var skæbnens ironi, at han skulle sove i samme seng, som moderen til den mand, der havde forfalsket hans navn. Han smilede bittert og gav sig til at se sig om i værelset. Det var smukt møbleret, og skønt det som alle hotelværelser havde et noget upersonligt præg, var der dog gjort forsøg på at gøre det hyggeligt, og alt vidnede om, at det havde været beboet af en kvinde. Der stod et glas med friske blomster; på toiletbordets kolde marmorplade lå et par små flakonbakker af lærred og silke; og på kaminhylden stod nogle fotografier. Han gik rent mekanisk derhen og gav sig ligegyldigt til at betragte dem; men pludselig fo'r han sammen. Hans hjerte bankede heftigt. Foran ham stod billedet af den kvinde, som havde været midtpunktet i hans tilværelse.

Han kastede et hastigt blik rundt i værelset, som om han ventede at se originalen komme til syne. Så greb han billedet og skyndte sig hen til lyset med det. Ja! Ja! Det var hende, som hun havde levet i hans erindring og drømme. Det var hendes dejlige øjne, men deres frygtsomme, uskyldige udtryk var borte. Han var stadig slank og yndefuld, som hun stod der i selskabstoilette, men figuren var yppigere og mere moden. Lod han sig måske narre af en tilfældig lighed? Han vendte fotografiet om. Nej, der på bagsiden stod, skrevet med hendes barnlige håndskrift, som han kendte så godt, hendes navn og en dato. Det var altså hende!

Hvorledes kom billedet her? Kendte Van Loos hende? Det var taget i Venedig; Van Loos var jo udlændinge og havde rejst meget, måske de havde truffet hende der i året 1858; det var det årstal, hun havde skrevet bag på billedet; og det samme stod ved fotografens adresse. – 1858. Pludselig lagde han billedet fra

sig, tog med skælvende hænder en brevtaske op af lommen, åbnede den og lagde sit sidste brev til hende, som han havde fået tilbage sammen med meddelelsen om hendes død, foran sig på bordet. Det var dateret 1856. Fotografiet var taget to år *efter* hendes foregivne død.

Han undersøgte det nøje. Han fik pludselig en heftig trang til at sende bud efter Barker og Stacy, men afholdt sig dog fra det, da han kom i tanker om, at de jo ikke kunne hjælpe ham. Han vaklede mellem frygt og håb. Dersom budskabet om hendes død var et ondskabsfuldt puds, som hendes slægtninge havde spillet ham, hvorfor havde hun så ikke gjort noget for at sætte sig i forbindelse med ham? Det kunne ikke være på grund af sygdom, for billedet vidnede om, at hun endnu var strålende sund og ung. Og han var dog ikke forsvundet fra verden. Han var godt kendt; og hun havde sikkert hørt om hans enestående held. Havde han virkelig spildt alle disse år med at sørge over hende for til slut at opdage, at han havde svigtet ham, ja, måske endog havde holdt ham for nar? For første gang blev han bytte for en heftig skinsyge, og samtidig vendte hans handlekraft tilbage. Her var et mysterium at løse, en hemmelighed, som skulle opklares; måske var der endog en fjende eller en troløs kvinde, som burde straffes. Han satte hastigt fotografiet tilbage på kaminhylden og lagde atter brevet i sin lommebog – det var nu ikke længere et kært minde om fortiden, men et bevis på forræderi. Så begyndte han mekanisk at klæde sig af. Han var ganske rolig nu og gik til sengs med en følelse af lettelse; og han sov, som han ikke havde sovet, siden han var dreng.

Hele hotellet var nu gået til ro, og kun naturens mange lyde brød stilheden.

Barker vågnede pludseligt ved, at drengen fra sin lille seng ved siden af råbte: "Mama, mama!" Han tog den lille fyr i sine arme, trøstede ham og fortalte ham, at mama kom i morgen, og viste ham dagningens svage skær, som allerede farvede de hvide bjergtinder. Og mens de betragtede det, faldt en stor stjerne. Den faldt ikke lodret nedad, men syntes at glide langs ad Black Spur, hvor den af og til glimtede frem og til sidst forsvandt mellem træerne. Drengen morede sig med at sige, at det var lyset fra lygterne på mamas vogn, som hentede hende hjem, og faderen gav ham ret. Således hviskede de to fortroligt sammen, til de atter faldt i søvn, faderen – der i så mange retninger selv kun var et barn – holdt drengens lille hånd i sin.

De vidste ikke, at mama netop på samme tid, fortvivlet og desperat, ved en lige så desperat slyngels side kørte sin ulykke i møde. Og endnu mindre vidste de, at en morgenduelig rytter, som mødte den støvdækkede vogn, hvori de sad, betragtede dem med et forskende blik og udstødte en sagte, langtrukken fløjten, hvorpå han galopperede efter dem.

5

Jack Hamlin havde på sin professions vegne tilbragt hele natten i "Magnolie-salonen" i "The Divide", og da det endnu var for tidligt for ham at gå i seng, havde han som så ofte før taget sig en ridetur i skoven.

Han kom netop fra tykningen ud på landevejen, da en gig, hvori der sad en mand og en kvinde, hastigt rullede forbi ham. Kvinden bar et tæt slør, og manden var gjort næsten ukendelig af støv; men mr. Hamlin havde dog genkendt Van Loo. Han var straks klar over situationen. De to rejsendes bøjede hoveder og bortvendte ansigter, den tidlige morgentime – der tydede på en nattelang flugt – alt viste tydeligt nok, at Van Loo var ved at løbe bort med en eller anden dame. mr. Hamlin havde ingen moralske anfægtelser, men han havde trods alt sine egne etiske begreber; og det havde Van Loo ikke, var han overbevist om. Enten kvinden nu var en uskyldig skolepige eller en mere erfaren dame, så var han sikker på, at Van Loo var i færd med at begå en gemen handling på en gemen måde. Derfor vendte Jack Hamlin sin hest og galopperede efter dem.

De agtede sig åbenbart til "The Divide" for at skifte heste eller for at nå diligencen. mr. Hamlins hensigt var først og fremmest at forhindre dette. Han morede sig med at følge efter dem, snart i kortere, snart i længere afstand, men da de nærmede sig "The Divide", sporede han pludselig sin hest, og idet han lod, som om den blev uregerlig, fik han den to gange til at spærre vejen for flygtningene, så at de var nødt til at sagtne farten. Anden gang han manøvrerede på denne måde, glemte Van Loo

al forsigtighed og slog med sin pisk efter Hamlins hest. Hamlin kvitterede for fornærmelsen ved med en meget alvorlig mine at lette på hatten, hvorpå han galopperede af sted til hotellet. Han sprang netop af sadlen i samme øjeblik, som vognen kørte op for døren, og med sin sædvanlige dristighed hjalp han oven i købet den forskrækkede dame med at stige ud. I det samme løftedes hendes slør en smule, og mr. Hamlin genkendte straks den smukke dame, som man i San Francisco havde udpeget for ham som mrs. Barker, gift med en af de tre kompagnoner, hvis skæbne for fem år siden havde vakt hans interesse. Det faldt ham ind, at han nu for Barkers skyld havde yderligere grund til at blande sig i sagen, skønt han personlig ikke kunne begribe, hvorfor en mand nogensinde ville søge at hindre en kvinde i at stikke af – men mr. Hamlins erfaringer på det område var nu også nærmest gået i modsat retning.

Han lagde sin hånd let på Van Loos arm, idet denne sprang af vognen og ville følge efter mrs. Barker ind i hotellet. "Nu har De jo tid nok," sagde Hamlin.

"Tid til hvad?" spurgte Van Loo rasende.

"Til at give mig en undskyldning, fordi De kom til at slå min hest," sagde Jack nok så elskværdigt.

"Jeg har ingen tid til narrestreger," sagde Van Loo og ville gå videre.

Men Jack havde grebet ham om håndleddet. "Aha! De gjorde det altså med vilje, og De er villig til at give mig satisfaktion?"

Van Loo blegnede. Han kendte Jacks ry som duellant. "De ser jo, hvorledes jeg er stillet," sagde han hastigt. "Jeg har travlt. Jeg har en dame med mig. Ingen mand af ære –"

"De gør mig uret," afbrød Jack ham. "De gør mig virkelig uret, forsikrer jeg Dem. Hvis De ikke kan give mig satisfaktion her, vil jeg med glæde ledsage Dem og Deres dame til næste station. Naturligvis," tilføjede han smilende, "i passende afstand og uden at genere damen på nogen måde. Men da det, som jeg ser, er en af mine gamle venners hustru, ville det måske være nok så rigtigt, om vi fulgtes ad i al venskabelighed; det ville forhindre, at hun blev urolig; og det kunne måske også være ganske nyttigt for Dem. Hvis vi f.eks. Skulle blive indhentet af hendes mand, ville jeg absolut gøre fordring på min ret til at duellere med Dem først." Dermed slap han Van Loos hånd og vendte sig bort, mens den anden skyndte sig ind i hotellet.

Men Van Loo opsøgte ikke straks mrs. Barker. Han havde allerede under køreturen set adskillige beviser på denne dames heftige temperament og begyndte at indse, at han havde båret sig dumt ad ved at tage hende med på sin flugt ud af landet. Og han havde desuden fået en anden idé. Han havde allerede opnået sin hensigt: at kompromittere hende, idet hun nu flygtede med ham. Men der var endnu kun få mennesker, der vidste det. Hvis han forlod hende nu, ville hendes dummerhoved af en mand sikkert tage imod hende igen for at undgå skandale og ville muligvis af samme grund undlade at forfølge ham for hans bedrageriers skyld. Hvad var vel 20.000 dollars af mrs. Barkers penge i sammenligning med den skandale at mrs. Barker lod sig bortføre af ham? Da hans falskneri ikke havde bragt ham nogen fordel, kunne han ikke drages til ansvar for det, og Barker var tilstrækkelig intim med Demorest og Stacy, til at han kunne sørge for, at historien blev dysset ned. Hamlin var den eneste, der stod i vejen for hans

flugt, men han ville næppe forfølge ham, hvis han lod mrs. Barker blive tilbage.

Van Loo var så fordybet i sine betragtninger, at han ikke havde lagt mærke til, at han var kommet ind i baren, men da han så, hvor han var, gik han hen til skænken for at styrke sig med en whisky. Mens han drak, lagde han mærke til, at stuen var fuld af mænd, tilsyneladende minearbejdere. De fleste af dem var mexicanere, men der var også et par kanaker eller australiere iblandt dem. To mænd, der var mere velklædte end de andre, men åbenbart stod på en fortrolig fod med dem, stod i et hjørne af stuen med ryggen til ham. Han sluttede af den tavshed, der var blevet, da han trådte ind, at samtalen havde drejet sig om ham, og at de havde hørt hans ordskifte med Hamlin. Pludselig vendte den ene af de to mænd sig om og kom henimod ham. Til sin forfærdelse så han, at det var Steptoe – Steptoe, som han ikke havde set i fem år, indtil han den foregående dag var smuttet fra ham i Boomville hotel. Hans første indskydelse var at forsvinde så hurtigt som muligt, men det var allerede for sent, og desuden havde spiritussen indgydt ham mod.

"Du stikker da vel ikke op for sådan en spillefugl?" sagde Steptoe i en fortrolig tone.

"Jeg har en dame med mig, og jeg har meget travlt," sagde Van Loo hastigt. "Det ved han, ellers ville han ikke have vovet – – –"

"Nå hør nu blot her," sagde Steptoe råt. "Som du måske ved, sætter jeg ikke sådan videre pris på dig; men jeg og disse herrer," tilføjede han og så sig om i stuen, "sætter heller ikke synderlig pris på Jack Hamlin. Derfor vil vi stå på dit parti, hvis

du vil have det. Jeg kan tænke mig, at du gerne vil af sted med damen jo før jo hellere, for det varer vel ikke længe, før der kommer nogen efter jer. Sådan går det jo for det meste. Nå – når du er færdig til at tage af sted, kan du bare give os et lille vink, så skal vi slutte kreds om Jack, og hvis han alligevel søger at sætte efter dig, sender vi ham ud på en længere rejse – ikke sandt, kammerater?"

Der lød en bifaldende mumlen, og et par af mændene trak deres revolvere frem. Van Loo, som ganske vist var glad ved denne uventede hjælp, indså nu, at han ikke kunne udføre sin plan, der gik ud på at forlade mrs. Barker. Han tøvede lidt og stammede så: "Ja tak, vi har jo nok meget travlt, men jeg ville ikke have noget imod at lade damen blive tilbage her mellem *virkelige gentlemen* som jer i nogle timer, indtil jeg kan sætte mig i forbindelse med mine venner og derpå vende tilbage og tugte denne slyngel, som han fortjener det."

Steptoe udstødte en sagte fløjten og betragtede Van Loo med et forskende blik. Han forstod udmærket godt, hvad meningen var. Men denne plan passede ham ikke, da han af private grunde ønskede, at mrs. Barker skulle bringes udenfor sin mands rækkevidde. Han smilede kynisk. "Du må vist hellere tage damen med dig," sagde han. "Jeg tror ikke," tilføjede han dæmpet, "at disse fyre her ville synes om, at du lod hende blive tilbage. De er meget fine på det, skal jeg sige dig," sluttede han ironisk.

Men nu fik Van Loo en anden lige så fortvivlet idé. "Men," sagde han, "kunne I så ikke skaffe os heste i stedet for vognen. Vi kunne komme hurtigere af sted på den måde, og hvis vi

skulle blive forfulgt, og der skulle tilstøde mig noget, kunne i det mindste *hun* slippe bort og undgå forfølgerens hævn."

Dette passede Steptoe meget godt; han var ligeglad, hvordan de kom af sted, når de blot flygtede sammen i vidners overværelse. Men han lod sig ikke narre af Van Loos heroisme. "Ja, det har du ret i," sagde han sarkastisk, "hestene skal du få, og jeg tvivler slet ikke om, at *en af jer* vil undslippe. Jeg skal lade hestene trække om til bagdøren. Vognen kan blive her foran huset, så bliver Jack nemlig også her for at passe på den, og mine kammerater kan holde sig parate."

Men mr. Hamlin kendte Van Loos karakter og sin egen stilling overfor Steptoes bande lige så nøje som Steptoe selv. Og han havde desuden sin egen lille trofaste skare. Hotellets personale tilbad ham ligefrem. Han fik hurtigt at vide, at vognen skulle blive dér, og at Van Loo og mrs. Barker skulle rejse videre – til hest. Derpå gik mr. Hamlin med sin sædvanlige forvovenhed lige ind i baren, trådte hen til skranken og lænede sig op ad den. Så vendte han sig mod de skulende ansigter rundt om og sagde med et smil, der blottede alle hans hvide tænder: "Ja, kammerater, jeg forlader 'The Divide' om et øjeblik for at ledsage nogle venner af mig, som skal køre videre i vognen derude, så det er ikke mere end rimeligt, at jeg giver en omgang til hele selskabet, selv om en og anden her måske nærer visse fordomme imod mig. Jeg beder Dem, mine herrer, drikke på mine venners velgående." Han kastede to guldstykker på skænken og tav med et smil.

Han havde regnet rigtigt. Selv disse mænd, som i næste øjeblik ville være rede til på Steptoes befaling at slå ham ned, så ingen grund til at afslå et gratis glas. Og det forhøjede det

komiske i situationen, at Steptoe og Van Loo var nødt til at følge trop og drikke med. Van Loo benyttede imidlertid lejligheden til at luske henimod bagdøren, men Jack Hamlin holdt skarpt øje med ham.

Skålen blev drukket under bifald, og den fulgtes af en anden og en tredje. Steptoe og Van Loo forstod ikke rigtig, hvad Jack egentlig havde i sinde. Var det hans hensigt at drikke disse mænd fulde, så at de ikke kunne tage affære, når det afgørende øjeblik kom? Steptoe smilede ironisk ved tanken om, hvor megen spiritus de var i stand til at tåle. Pludselig lød der et råb ude fra vejen, og endnu et køretøj rullede op for døren, men denne gang var det ikke en støvet gig med en udmattet hest for, men en net, lille vogn trukket af fire prægtige travere; , og i vognen sad kun én mand. Det var Jim Stacy, den bekendte bankier og millionær. Ingen andre end han selv vidste, at han havde tilbagelagt vejen fra Boomville til 'The Divide' på to timer. Han kastede hurtigt et brev til den tjenstivrige vært, tog derpå selv tømmerne igen og kørte videre til stationen.

"Det så næsten ud, som om den store mand havde travlt," sagde en af dem, der stod i døren og stirrede efter ham. "Nu er der igen en eller anden stakkel, der skal ruineres."

"Det så snarere ud, som om han selv var bange for et krak," sagde Steptoe. "Banken har vist endnu ikke forvundet følgerne af sit fine lille trick med hvedetrusten. Mænd som mig og dig skulle jo rigtignok ikke have noget af, at man sådan spillede halløj med vores penge. Og ingen andre end Stacy ville have vovet at gøre det; men det skal blive ham en dyr historie."

Den triumferende tone, han talte i, vidnede om, at han i sit had til millionæren helt havde glemt Hamlin og Van Loo, og

disse lagde begge mærke dertil. Van Loo sneg sig nærmere hen til døren, og Steptoe vedblev: "Lige siden han gjorde det store kup på Heavy Tree Hill for fem år siden, har landet knapt nok været stort nok til ham. Men mærk mine ord, mine herrer, den tid er ikke fjern, da han vil være mere end tilfreds med en to fod dyb skakt og en hakke, så at han lige kan tjene til kosten."

"De drikker jo ikke noget," sagde Jack Hamlin muntert.

Steptoe vendte sig mod skænken, men fo'r pludselig sammen. "Hvor er Van Loo?" spurgte han skarpt, henvendt til Jack.

Jack pegede med tommelfingeren. "Han er vel gået op for at skynde på pigebarnet. Han har vist ikke megen tid at give bort."

Steptoe så mistænksomt på Jack. Men i samme øjeblik blev de alle – selv Jack – højligt forbavsede ved at se mrs. Barker hastigt gå henad verandaen foran vinduerne. Hun ville åbenbart ud til vognen. "Så for pokker!" hviskede Steptoe til den mand, der stod ham nærmest. "Sig til hende, at det ikke er *dér* – men omme ved bagdøren!" Før den anden kunne nå døren, lød der vognrummel, og alle med undtagelse af Jack styrtede ud på verandaen, men kun for at se mrs. Barker køre bort alene. Steptoe skyndte sig tilbage til skænkestuen, men da var Jack også forsvundet.

Han havde benyttet sig af forvirringen til at smutte ud af bagdøren, hvor han, som han havde ventet, kun fandt én hest – og denne bar en damesadel. Han havde gættet rigtigt. Van Loo var flygtet og havde overladt damen til hendes skæbne. Jack sprang øjeblikkelig op på den anden hest og sprængte af sted. Han fik snart øje på flygtningen i nogen afstand, og da han nåede bakkekammen, så han til sin tilfredsstillelse mrs. Barker

køre som en rasende henimod stationen. Så holdt mr. Hamlin stille, kastede damesadlen af og red videre på den usadlede hest. Og godt red han, for da Van Loo nåede diligencens holdeplads ved næste station, og netop stod i begreb med at stige ind i vognen til Marysville, lagde mr. Hamlin sin bløde hånd på hans skulder.

"Jeg sagde Dem jo," sagde Jack, "at jeg havde tid nok. Jeg skulle have været her *før* Dem, hvis De ikke havde taget den bedste hest og den eneste sadel."

Van Loo veg tilbage, men nu var han aldeles desperat. Han trak Jack lidt til side og spurgte: "Hvorfor forfølger De mig? Hvad er Deres hensigt med at komme herhen?"

"Jeg troede," sagde Jack tørt, "at De ville give mig satisfaktion for den fornærmelse, De tilføjede mig."

"Nå, og hvis jeg nu giver Dem en undskyldning, hvad så?" spurgte Van Loo hurtigt.

Hamlin så ham roligt ind i øjnene. "Det forekommer mig, at jeg også sagde noget om, at damens mand var min ven."

"Men hun er borte nu. Hun kan gå tilbage til sin mand, uden at der bliver skandale, for ingen ved noget om hendes flugt undtagen De og jeg. Tror De, det vil redde hende, at De skyder mig en kugle gennem hovedet? Så vil der først rigtig blive skandale. Og hvis det lykkes Dem at standse mig her og hindre mig i at slippe bort, så vil skandalen vel blive endnu større, og det kommer til at gå ud over Deres ven."

mr. Hamlin så nysgerrigt på Van Loo. Han havde talt med en vis overbevisning. Jack havde aldrig før truffet en mand af hans kaliber; han morede og interesserede ham. Og Hamlin var klog nok til at vide, at Van Loo havde ret i sine påstande. Han stak

hænderne i lommen og sagde alvorligt: "Hvad *er* det egentlig, De har for?"

Van Loo havde atter fået en desperat idé. Steptoe var tildels skyld i, at han nu befandt sig i denne knibe; og han vidste, at Steptoe og Jack ikke var videre gode venner. Han kendte forskellige af Steptoes hemmeligheder, som måske kunne have interesse for Jack. Hvorfor skulle han ikke søge at gøre sig gode venner med denne mægtige fribytter.

"Hvad jeg har for," sagde han med et meget sigende smil. "Ja, det ville jo muligvis interessere Deres venner at erfare noget om det."

Hamlin trak hænderne op af lommen, drejede sig om på hælen og sagde: "Følg med mig!"

"Men jeg må rejse med postvognen nu," sagde Van Loo fortvivlet, – "ellers – ja, jeg har jo sagt Dem, hvad der ellers vil ske."

"Følg med mig," sagde Jack roligt. "Hvis jeg bliver tilfreds med, hvad De fortæller mig, skal jeg sætte Dem af ved næste station, en time før diligencen ankommer."

"Tør De sværge på det?" spurgte Van Loo tøvende.

"Jeg *lover* det – det er vel tilstrækkeligt," svarede Jack. "Kom!" Og Van Loo fulgte efter Hamlin ind i hotellet.

6

Jack Hamlin og den fremmede herres og dames pludselige forsvinden vakte ikke synderlig opmærksomhed i "The Divide House". De eneste, som tog sig af det, var Steptoe og hans venner, og disse sidste interesserede sig ikke synderligt for denne affære, som de kun havde taget del i på deres anførers opfordring. De ville ikke have haft noget imod at yppe klammeri med Jack Hamlin og eventuelt få fat i hans gevinst, men på den anden side forstod de udmærket godt, at de kun blev opfordret til at blande sig i sagen for at tjene Steptoes og Van Loos private formål. Og de tillod sig at udtrykke deres mishag over dette.

Efter nogen tids forløb ankom en ny gæst, som Steptoe og hans selskab øjensynlig havde ventet på. Det var en lille, svær mand, hvis tykke, røde skæg nu var studset lidt mere omhyggeligt, end den gang Steptoe først traf ham som "Alkey Hall", drukkenbolten fra Heavy Tree Hill. Hans dragt var også blevet betydelig nettere, og civilisationen havde indskrænket hans udskejelser en del; nu slog han sig løs engang imellem, og som følge deraf var hans ansigt mindre oppustet end den gang. Men samtidig med, at han var blevet mere ædruelig, havde han mistet sit gode humør og var blevet irritabel og umedgørlig.

"Du skal ikke komme til mig med noget af din 40 graders whisky," sagde han gnavent til Steptoe, da hele selskabet forlod skænkestuen og begav sig ind i et tilstødende værelse. "Jeg vil helst holde hovedet klart, til forretningerne er overstået; og det var vist ingen skade til, om dette slæng her gjorde det samme.

Så bliver de ikke så tilbøjelige til at sladre af skole. Der er kun få døre, som whisky ikke kan lukke op," tilføjede han, da Steptoe låsede døren af.

Værelset var øjensynlig blevet benyttet til møder af forskellig art, det var tarveligt møbleret med nogle armstole og et langt bord, hvorpå der fandtes pen og blæk. Mændene tog plads omkring det med en halvt forlegen, halvt overlegen holdning; deres skulende blikke vidnede om, at der ikke var synderlig samfølelse imellem dem, men at egenkærlighed var det fremherskende element. Heller ikke Steptoes optræden vidnede om, at han nærede nogen sympati for de tilstedeværende; han rejste sig pludselig og slog med knoerne i bordet. "Mine herrer," sagde han langsomt og tydeligt, "jeg formoder, at I alle sammen har en smule idé om, hvorfor jeg har samlet jer sammen, ellers sad I vel ikke her. I ved, eller I ved måske ikke, at I for øjeblikket er hæderlige, stræbsomme minearbejdere – staten Californiens rygrad – og at I har sluttet jer sammen i et selskab, som hedder "Den blå Skade" og har slået jer ned på bar'en under Heavy Tree Hill på en grund, som oprindelig tilhørte brødrene Marshall, men som de nu har forladt. Det er næppe en halv mil fra det sted, hvor det store kup blev gjort for fem år siden. Det er, hvad I er, mine herrer, og det er, *hvad I vedbliver at være, indtil denne sag er ført til ende*. Og," tilføjede han med pludselig heftighed, "den mand, som glemmer det, skal få med mig at bestille. Nå," vedblev han i sin tidligere ironiske tone, "lad os nu se lidt nærmere på sagerne. Familien Marshall har arbejdet på denne grund siden år –49, og fik aldrig noget ud af det. Så døde de efterhånden, og kun en af brødrene, Tom Marshall, blev tilbage og arbejdede videre. Nå, for få dage siden fandt han spor af en

stor åre i klippen, og i stedet for at råbe det ud for alle vinde og give en omgang whisky i den anledning, så lusker han af til Frisco og får banken til at tage en hånd i med. Nå, I ved nok, at når Jim Stacy tager en hånd i med, så er det *begge hænder*, og banken ville ikke have noget med det at gøre, før Marshall lovede, at den kunne tage hele den forladte lod i besiddelse – og selv lede hele arbejdet; det gik han ind på, den gudsforladte idiot, og banken lovede på sin side at sende en specialist ned for at se på det i morgen. Men imidlertid fik en anden mand, som også er specialist, og som står på vort parti, færten af det hele og undersøgte sagen på egen hånd, og han fandt, at der ganske rigtigt var en åre og en stor en oven i købet; og en anden mand, som også står på vor side, fandt ud af alt, hvad Marshall havde lovet banken, og hvad banken havde lovet ham. Og nu, mine herrer, når banken i morgen sender denne specialist derned, så vil han finde, at *I* har taget hver stump af den forladte grund i besiddelse, så nær som den plet, hvor Tom endnu arbejder."

"Og hvad fordel kan vi have af det?" spurgte én af mændene hånligt.

"Fordel?" gentog Steptoe skarpt. "Hvis du ikke er lige så stor en idiot som Marshall, kan du vel regne ud, at hvis han er stødt på en åre, så må den også gå igennem vor grund, og hvem skulle vel forhindre os i at grave dér, når Marshall ikke har arbejdet på de andre lodder i årevis eller har sikret sig forkøbsretten til dem?"

"Men hvad skulle forhindre ham i at erhverve forkøbsretten til dem nu?"

"Den omstændighed, at vi har taget dem i besiddelse."

"Men hvis han nu kan bevise, at brødrene efterlod ham deres lodder, så vil han jo blot sende os sheriffen og hans *posse* på halsen," indvendte den mand, der først havde talt.

"Det vil tage ham tre måneder at få det bevist ad rettens vej, og sheriffen og hans *posse* kan heller ikke gøre os noget før den tid, så længe vi blot ganske fredeligt har taget grunden i besiddelse. Og når Marshall vender tilbage med denne specialist, *har* vi taget den i besiddelse – medmindre vi da opfører os som nogle rene idioter og nøjes med at sidde her og snakke om det."

"Men hvad skal forhindre Marshall i at samle nogle folk sammen og jage os væk?"

"Nu begynder I da endelig at tale fornuft," sagde Steptoe spottende. "Jeg troede Gud Herren hjælpe mig, I bildte jer ind, at jeg ville lave advokater af jer! Der er selvfølgelig ingen, der kan forhindre ham i at samle sine folk sammen; og jeg håber, at han vil gøre det, for ser I, så er vi begge lige for loven, for vi *overtræder* den begge to. Og vi stikker vel ikke op for de fyre, han kan skrabe sammen på Heavy Tree?"

"Nej, det kan du bande på, vi ikke gør," sagde et halvt dusin stemmer ivrigt.

"Men hvad får vi så for det stykke arbejde?" spurgte en mand fra Sidney. "Og når vi så har jaget hans bande væk, skal vi så gå og slide i det for lige at kunne tjene til kosten, indtil der om nogle måneder kommer nogle stævningsmænd og negler os? Hvis det er meningen, så er jeg ikke med. Jeg er sågu' ikke minearbejder."

"Vi har lige så lidt som banken i sinde at arbejde i minen," sagde Steptoe heftigt. "Men banken har sikkert ikke lyst til at

vente de tre måneder, til processen kan få en ende. Den vil udbyde aktier i minen for et par millioner og selv tjene en million derpå i løbet af en måned. Men den må købe os ud for at kunne gøre det. Hvad den vil betale, afhænger selvfølgelig af årens værdi, men vi flytter os ikke fra den grund for mindre end fem tusinde dollars; det bliver hundrede og halvtreds dollars pr. Mand. Men," tilføjede han mere dæmpet, men overordentlig tydeligt, "hvis der bliver klammeri, og de andre *begynder* på det, og hvis Marshall – deres eneste vidne – tilfældigvis skulle komme for nær til en revolvermunding eller få hjernen smadret, så vil det falde dem vanskeligt at gøre deres ret til minen gældende overfor hæderlige arbejdere, som på lovlig måde har taget den i besiddelse. Har I forstået mig?"

Der blev åndeløs tavshed et øjeblik, og mændene flyttede sig uroligt frem og tilbage på stolene – dog ikke, fordi de var bange eller havde lyst til at protestere. De havde alle hørt hans ord og var ikke i tvivl om, hvad meningen var. Nogle af disse mænd var professionelle forbrydere, enkelte af dem havde endog besmittet deres hænder med blod, men selv de mest frygtsomme, som på et andet tidspunkt måske ville være veget tilbage for et drab, så nu i den talendes ord kun et retfærdigt forslag om at rydde en fjende af vejen.

"Det er godt, kammerater! Jeg er rede til at tage fat med det samme. Hvorfor er vi ikke allerede på vej? Det kunne vi have været, hvis vi ikke havde spildt tiden på denne Van Loo."

"Van Loo?" gentog Hall ivrig. "Har han været her?"

"Ja," sagde Steptoe kort og sparkede til Hall under bordet, for han ønskede ikke at genopvække sine kammeraters misfornøjelse. "Han er væk. – Men," vedblev han, henvendt til

de andre, "vi måtte jo for resten alligevel have afventet mr. Halls ankomst. Nu kan I godt tage af sted. I må helst gå i to afdelinger, hver ad sin vej, og mødes på den anden side af hotellet i Hymettus. Jeg skal være dér før I. Se at finde nogle skovle og bor på vejen; husk på, at I er hæderlige guldgravere, men I skal alligevel ikke glemme jeres skydere. Stik så af!"

Det var heldigt, at de gik, for ellers kunne de ikke have undgået at lægge mærke til, at Hall var blevet urolig ved at høre om Van Loos besøg. Da den sidste mand var borte, vendte han sig hastigt til Steptoe: "Nå, hvad sagde han? Hvor er han taget hen?"

"Ved det ikke," sagde Steptoe kort. "Han var ved at løbe væk med en dame; det var for resten mrs. Barker, hvis du vil vide det," tilføjede han gnavent. "Hun er gift med en af disse tre forbandede kompagnoner. Jack Hamlin var her og blandede sig i det og prøvede på at standse dem. Men hvad djævelen har det med vort foretagende at gøre?" Han var ved at miste tålmodigheden nu. Alting syntes at dreje sig om denne Van Loo.

"Han løb ikke væk med mrs. Barker," gispede Hall. "Det var med hendes *penge*! Og så var han bange for at blive draget til ansvar for hvedetrust-svindelen, som han har organiseret, og for at have sat vores penge over styr, som jeg lånte ham til det brug. Og han kender også noget til vort forehavende, for jeg prøvede på at få ham til at tage en hånd i med. Hverken dit eller mit navn er synderlig fint i banken, så vi burde dog have en mellemmand til at forhandle med den. Og banken tør ikke afvise ham, for den har brugt ham til forskellige andre mindre fine forretninger, som den ikke selv kunne lægge navn til. Jeg vidste nok, at det så lidt sort ud for ham med mrs. Barkers

spekulationsforretninger, men jeg troede dog ikke, at han ville tage sin tilflugt til dette. Og," tilføjede han pludselig, "du stolede jo også på ham."

Steptoe greb den forskrækkede Dick i skuldrene og tvang ham ned mod bordet. "Er du en forræder, en løgnhals eller en drukken idiot?" sagde han hæst. "Ud med sproget. – Hvor og hvornår har jeg vist, at jeg stolede på ham?"

"Du skrev jo i din billet, at jeg – skulle – hjælpe ham," gispede Hall.

"Min billet?" gentog Steptoe forbavset og gav slip på Hall.

"Ja," sagde denne skælvende og gav sig til at søge i sin vestelomme. "Jeg har den med mig. Det er jo kun en lap papir, men din underskrift er der da."

Han rakte Steptoe en afrevet stump papir, der var lagt sammen i en trekant. Steptoe åbnede den. Han genkendte straks det papir, han havde skrevet sit navn på, og som han derpå havde sendt ind til sin hustru i Boomville hotel. Men ovenover navnet stod der, tilsyneladende skrevet med samme håndskrift: "Hjælp Van Loo, så meget du kan."

Blodet skød ham op i kinderne, men han fattede sig hurtigt og sagde: "Ja, det er rigtigt, jeg havde glemt det. Lad bare den fordømte pjalt stikke af. Denne historie med Marshalls grund er betydeligt mere værd, og det er endda godt, at han ikke har noget med den at gøre, for så tog han vist broderparten. Men nu må vi ikke spilde tiden. Tag du derhen med det samme og se at få sat de slubberter i arbejde. Jeg kommer bagefter, og jeg skal nok være der, før Marshall kommer. Gå så! Jeg skal nok betale her."

Hans ansigt formørkedes atter, da Hall forsvandt, og han blev alene. Han tog atter papiret op af lommen og betragtede det nøje. Ja, det var det, han havde sendt sin hustru. Men hvordan havde Van Loo fået fat i det? Havde han været i hotellet den aften? Havde han taget det op i korridoren, da tjeneren tabte det? Da Hall rakte ham papiret, var han blevet grebet af en frygtelig mistanke, som fulgtes af et heftigt raseri; men hans sunde fornuft sagde ham snart, at han hustru ikke var i ledtog med Van Loo. Men hun havde måske set Van Loo i hotellet den aften og havde muligvis søgt at få nogle oplysninger af ham om den tid, da barnet var hos ham; måske hun havde tilstået, hvem hun var, og havde taget papiret frem som bevis, kvinder gjorde jo undertiden den slags ting i desperation. Måske hun ikke troede på, at hendes søn ikke brød sig om hende, og havde udspurgt Van Loo om det. Hvad Van Loos falskneri angik, så rørte det ham ikke synderligt. Han kom pludselig i tanker om, at hans søn i gamle dage havde talt med beundring om Van Loos sjældne evne til at efterligne andres håndskrift, og havde fortalt, at han havde tilbudt at lære ham det. En ny tanke faldt ham ind. Hvad om Van Loo efter at have lært drengen kunsten havde benyttet ham som sin medskyldige for at dække over sine egne falsknerier! Tanken gav just ikke Steptoe moralske anfægtelser, og det generede ham heller ikke, at hans søn muligvis havde del i bedragerierne, han følte simpelthen en heftig skinsyge ved tanken om, at *en anden* muligvis havde draget fordel af drengens hjælpeløshed og uerfarenhed. Han var blevet pint af denne skinsyge allerede tidligere, da han så, hvorledes sønnen sluttede sig til Van Loo. Først havde han opmuntret ham til at lære af denne elegante og belevne

svindler, for han indså, at sønnen kunne have fordel af denne lærdom. Han havde fortalt sin hustru sandheden, da han sagde, at Van Loo var bange for at blive mindet om deres tidligere forbindelse, men han havde ikke fortalt, at afbrydelsen af denne forbindelse havde bedrøvet hendes søn, og at denne endnu nærede sin gamle beundring for slynglen Van Loo. Heller ikke havde han fortalt, hvorledes dette pinte ham. Men nu var det jo muligt, at hun havde truffet Van Loo og havde fået at vide, hvorledes drengen havde sluttet sig til ham. Og hun ville sikkert triumfere over dette, trods sit had til Van Loo. Måske de to havde lagt planer sammen. Måske Van Loo havde opsnuset, hvor drengen var, og havde ladet sig bestikke til at fortælle hende det. – Steptoes hjerne var fuld af forvirrede forestillinger. Han gode, sunde fornuft havde hidtil friet ham for den slags anfægtelser, men hans kærlighed til sønnen og hans heftige skinsyge havde sat hans indbildningskraft i bevægelse.

Hans første indskydelse havde været at opsøge sin hustru i Hymettus uden at bryde sig om følgerne. Det var jo på vejen til Marshalls grund. Men denne plan opgav han snart. Det var *sønnen*, han måtte opsøge. Hun ville måske ikke tilstå; hun kunne narre ham. Det ville drengen ikke gøre, og hvis han havde ret i sin mistanke, kunne han senere hævne sig på hende. Han kunne nå den lille missionsskole i den afsides dal hos de gamle franciskanerfædre, hvor drengen havde været i de sidste år. Det ville blive en lang tur, men han kunne endda nå til Heavy Tree Hill, før Marshall og specialisten ankom. Og han havde en følelse, som han aldrig før havde kendt, når han stod foran et voveligt eventyr: han måtte se drengen først. Han tænkte på,

hvor ofte denne tidligere havde fulgt ham på hans flugt, og hvorledes det ligesom havde givet ham styrke og bragt ham held at føle den lille hånd i sin. Det var nødvendigt, at han i det mindste blev beroliget med hensyn til ham nu, da han tog fat på dette foretagende. Måske han aldrig fik ham at se mere. Han trak vejret dybt. Han kunne nå det første tog til The Three Boulders og derfra ride til San Felipe. Han forlod hastigt værelset, betalte værten og galopperede til stationen. Ved en besynderlig skæbnens ironi var den eneste hest, han kunne få fat i, netop Jack Hamlins.

Klokken to var han i The Three Boulders, hvor han fik en hest, og klokken fire galopperede han ind i San Felipe. Da han red ned ad den sidste skråning, ned imod den lille dal, som lå der så idyllisk, og som helt var blevet overset af de guldsøgende emigranter, huskede han, hvorledes han tilfældigt var kommet dertil med drengen, skarpt forfulgt af folk fra en af de større byer, og hvorledes han havde fundet et fristed her. Han huskede, hvorledes han senere havde anbragt drengen dér under *padrens* omsorg. Han havde løjet for sin hustru med hensyn til drengens opholdssted, men han havde talt sandt, da han sagde, at han betalte rundeligt, for at intet skulle mangle. De gode fædre havde desuden, dels for drengens, dels for kirkens skyld modtaget de store gaver, som faderen skænkede dem – vel sagtens for at gøre bod for sine synder. Pludselig faldt en ny tanke ham ind. Skulle det måske også lykkes *dem* at stjæle drengens kærlighed fra ham? Og hvis moderen fandt ham her, ville de så ikke tage hendes parti og erklære, at også hun havde ret til at se barnet? Han havde tit lét ved sig selv ved tanken om dette skjulested, der var så ukendt, og som hun vanskeligt

kunne opdage, skønt det var så nær ved de steder, hvor hendes venner og hans fjender opholdt sig; men nu skar han tænder af raseri ved tanken om det fejlgreb, han havde begået, drevet af sin trang til at have drengen i nærheden. Han sporede sin hest, sprængte op ad den smalle, dårligt brolagte gade, over den tomme *plaza* og standsede midt i en støvsky foran det eneste tårn, der endnu var tilbage af den gamle missionskirke, som nu nærmest var en ruin. En ny skolebygning var blevet rejst op ad kirkemuren, og Steptoe smilede bittert ved synet af den. En god slump af hans penge var gået med dertil.

Han greb det hestehårsreb, som hang og dinglede fra en klokke ved muren, og ringede heftigt. En præst kom listende – fader Dominico. "Eddy Horncastle? Å ja! Eddy, det kære barn, var ikke hjemme."

"Ikke hjemme!" råbte Steptoe med en stemme, der forfærdede den gode *padre*. "Hvor er han? Hvornår er han gået? Med hvem?"

"*Pardon, señor*, men det var blot for en kort tid – kun en *pasear* til den nærmeste landsby. Det er hans navnedag i dag – derfor har han fri. Han er en god dreng. Det er en lille fornøjelse for ham og for os."

"Å," sagde Steptoe undskyldende, "det havde jeg glemt. Ja, det er godt. Har han haft gæster her for nylig –, en dame for eksempel?"

Fader Dominico sendte sin gæst et halvt forskrækket, halvt bebrejdende blik.

"En dame *her*!"

I sin lettelse brast Steptoe i en rå latter. "Nej, selvfølgelig. Det havde jeg også glemt. Jeg tænkte på et af disse fruentimmer –

De ved nok slægtninge – tanter og sådant noget. Har her været andre besøgende?"

"Kun én. Å, vi kender jo nok señorens forskrifter og ordrer angående drengen."

"Har her været én?" gentog Steptoe. "Hvem var det?"

"Å, en fuldendt *hidalgo* – en gammel ven af drengen – meget høflig – meget dannet – talte flydende spansk og førte sig storartet. Señor Horncastle kunne sikkert ikke have noget at indvende imod ham. Fader Pedro fandt ham aldeles charmerende. Forretningsmand var han, men dog en god katolik. Det var en Señor Van Loo – *Don Paul* kaldte drengen ham; og de talte om drengens studier i gamle dage, så at man – hvis den fremmede ikke havde været en *caballero* – en fri mand – næsten skulle have troet, at han havde været drengens lærer."

Steptoe følte en så heftig vrede, at han end ikke kunne få luft i sine sædvanlige voldsomme udbrud, men sad og stirrede på præsten med blussende ansigt. Omsider sagde han med underlig tyk stemme: "Hvornår var han her?"

"For nogle få dage siden."

"Hvor er Eddy gået hen?"

"Til Brown Mills; det er ikke engang en mil borte. Han vil komme tilbage lige straks – om et øjeblik. Men señoren må komme ind i refektoriet og smage den gamle missionsvin fra den catalanske drue, plantet for hundrede og halvtreds år siden. Det kære barn kommer snart. Han vil blive så glad."

"Nej, jeg har travlt. Jeg vil ride ham i møde." Han tog hatten af, tørrede sit fugtige, krusede hår med sit lommetørklæde og sagde derpå langsomt og med en ejendommelig hæs stemme, der var af større virkning end det vredesudbrud, som han

kæmpede for at holde tilbage: "Og så længe min søn er her, må denne Van Loo ikke komme indenfor disse porte, tale til ham eller blot se ham. Hører De? Sørg for det, siger jeg, eller –" Han holdt pludselig inde, smækkede hatten ned over de svulmende årer i panden og red uden et ord til afsked gennem porten og ud på vejen.

Det varede ti minutter, før hans ansigt antog sin vante farve, men i løbet af disse ti minutter havde han i fantasien dræbt både Van Loo og sin søn og brændt refektoriet af over hovedet på de forræderske præster. Netop som han havde genvundet sin fatning, hørte han en stemme oppe fra bjergstien, som lå noget højere end vejen, råbe: "Fader!" og i det samme kom en knøs på femten-seksten år springende ned ad skrænten og løb henimod ham.

"Du red forbi mig, og jeg råbte til dig, men det lod ikke til, at du hørte det," sagde drengen forpustet. "Så løb jeg efter dig. Har du været i missionen?"

Steptoe betragtede ham længe i tavshed. Han var, selv ved første øjekast, en køn knægt, og hans ansigt blussede af ungdom og af varme efter det hurtige løb. Idet faderen betragtede ham, så han ligheden med moderen i de rene, fint skårne træk og ligheden med sig selv i det brede bryst- og skulderparti og de korte, sorte krøller. Han blev grebet af en rent primitiv faderfølelse, en vild glæde over sit eget kød og blod. Ved Gud! Det var hans egen søn! Det kunne de ikke tage fra ham. De kunne lægge planer, kunne svindle, snyde og lyve, kunne stjæle drengens kærlighed fra ham, men han var alligevel *hans egen søn* – det var noget, enhver kunne se.

"Kom her!" sagde han i en halvt træt, halvt barsk tone, som drengen vidste, var hans udtryk for ømhed.

Drengen tøvede og blev stående på vejkanten, idet han med en blanding af skælmeri og vigtighed pegede på de mængder af fint, rødligt støv, som skilte ham fra rytteren. Steptoe så, at han var fint klædt på i søndagspuds; han havde hvide benklæder og laksko og bar efter spansk skik sorte skindhandsker. Han var ganske rigtigt lidt af en laps, sådan som han havde sagt. Faderens ansigt skiftede udtryk, da han vendte sin hest og kom op på siden af sønnen, som forventningsfuld strakte armen i vejret. De to havde ofte redet sammen på én hest.

"Ikke nogen ridetur i dag i den stads, Eddy," sagde han i samme tone som før. "Men jeg vil stå af, så kan vi sidde under et træ et eller andet sted og få os en passiar. Jeg har travlt med en lille forretning, så jeg har ikke megen tid at give bort."

"Det er da ikke en af dine gamle forretninger, fader? Jeg troede, at du havde opgivet dem."

Drengen sagde ikke dette i nogen bebrejdende tone; han syntes ikke engang at være forundret, men dog svarede Steptoe undvigende, idet han steg af og tøjrede sin hest: "Det er et storslået foretagende, min dreng; måske vi kan gøre vor lykke for tid og evighed; og så stikker vi af fra dette hul og tager hen og morer os et andet sted. Kom så!"

Han tog drengens behandskede hånd i sin, og de klatrede sammen op ad den stejle skrænt til en fremspringende klippekant, hvor de tog plads på en væltet træstamme. Drengens ansigt var livligt og opvakt og vidnede om, at han så og hørte alt, hvad der foregik omkring ham; men faderens var alvorligt, og han stirrede ufravendt på sin søn.

"Van Loo har været i missionen," sagde han pludselig.

Drengens øjne funklede. "Å," sagde han, "det har *padren* altså fortalt dig?"

"Hvorfra vidste han, at du var her?" spurgte Steptoe.

"Det ved jeg ikke," sagde drengen roligt. "Jeg tror nok, han sagde noget om det, men jeg har glemt det. Det var nu vældig pænt af ham at komme, for jeg troede, at han ikke rigtig kunne lide os mere og ikke brød sig om at se mig, efter at vi havde forladt Heavy Tree."

"Hvad talte I om?" vedblev Steptoe. "Talte han om mig eller om din moder?"

"Nej," sagde drengen uden at vise nogen særlig interesse for spørgsmålet, "vi talte mest om gamle dage."

"Fortæl *mig* noget om disse gamle dage, Eddy. Du har aldrig fortalt mig om dem."

Drengen, som lagde mærke til noget besynderligt i faderens stemme – en slags svaghed, han aldrig før havde mærket hos ham – sagde leende: "Å, vi talte blot om, hvad vi foretog os, den gang jeg var lille og blev kaldt hans 'lille broder'; du kan nok huske, det var længe før det store kup på Heavy Tree! Vi havde det morsomt den gang."

"Talte I også om, hvordan han lærte dig at efterligne andre folks håndskrift?" spurgte Steptoe.

"Hvordan kom du dog til at tænke på det, papa?" spurgte drengen forundret. "Det var jo netop det, vi talte om."

"Men du gjorde det ikke igen? Du har aldrig gjort det siden den gang?" sagde Steptoe hastigt.

"Ih nej," sagde drengen overlegent. "Det har jeg jo ingen lejlighed til nu, og der ville ikke være noget sjov ved det her. Det

er ikke som i gamle dage, da ham og jeg var ganske alene, og vi skrev breve, som skulle forestille at komme fra andre folk til alle mændene på Heavy Tree Hill og bar'en, ja sommetider helt over til Boomville, for at få dem til at gøre et eller andet; og de troede jo, brevene var ægte, og så gjorde de det. Og så blev der jo en farlig ballade, men der var ingen, der opdagede, hvem der havde gjort det."

Steptoe betragtede sin søn, halvt lettet, halvt beundrende. Som drengen sad der og red på træstammen med albuerne støttede på knæene og hovedet hvilende på de behandskede hænder, strålede hans kønne ansigt af skælmeri og forslagenhed. Faderen havde aldrig før set ham således. Drengen vedblev med spillende øjne: "Det var en af disse gamle historier, han ville tale med mig om og bede mig holde mund med, fordi nogle af dem, det den gang gik ud over, nu var her i nærheden. Det var et puds, vi spillede en af de tre kompagnoner, du ved, længe før det store kup. Jeg vil fortælle *dig* det, papa, for du ved jo, hvad der senere skete, så det vil glæde dig. Jo, denne hersens Demorest, han var sådant et fjollet hængehoved, som altid gik og længtes efter et pigebarn, han havde ovre i Staterne. Vi havde mange gange før skrevet breve til piger fra deres kærester, og det var forfærdelig sjovt, men dette her kunne blive endnu bedre, for Van Loo kendte pigen og vidste god besked om hende, meget bedre end kærestens egne kammerater, for Van Loos moder kom sammen med pigen familie og rejste sammen med hende og vidste, at hun sværmede for denne Demorest, og at de skrev til hinanden. Og da hun vidste, at sønnen var på Heavy Tree Hill, skrev hun til ham for at få noget at vide om Demorest og for at få at vide,

hvordan der kunne gøres en ende på denne dumme historie, for pigen forældre ville ikke have, at hun skulle gifte sig med en sølle minearbejder. Så tænkte vi, at vi ville gøre en ende på det på vor egen manér og skrive et brev til hende, der skulle se ud, som om det kom fra ham. Jeg ville have, at han skulle skælde hende forfærdeligt ud og sige, at han hadede hende, og at han var en morder og havde slået en politibetjent ihjel, og at han tænkte på at blive indianer og gifte sig med en squaw, som han kunne bedre lide end hende. Å Gud! Du skulle bare have set, hvad jeg havde sat sammen." Drengen brast i latter og Steptoe blev smittet af hans munterhed og lo med på sin egen rå og barske måde.

De sad længe og så på hinanden og lo, så tørrede Steptoe sig over øjnene og panden med sit lommetørklæde og sagde:

"Og sendte du det så af sted?"

"Nej, Van Loo mente, det var lidt for skrapt. Han sagde at sådan nogle forelskede idioter lavede mest ståhej over småting, så jeg tror nok, han sådan stemte tonen i brevet lidt ned og lavede det på sin egen måde. Og det virkede. For der kom aldrig mere breve til postkontoret med hendes håndskrift, og han sendte heller ikke flere til hende."

De lo begge igen, og så rejste Steptoe sig. "Nu må jeg af sted," sagde han og så forskende på drengen. "Jeg tager med toget fra Three Boulders."

"Three Boulders!" gentog drengen. "Der skal jeg hen på fredag for at tage imod fader Cipriano."

"Jeg tænker, mit arbejde vil være gjort på fredag," sagde Steptoe eftertænksomt. Mens han stod og holdt drengens hånd, tænkte han på, at den egentlige kamp på Marshalls grund

rimeligvis ikke ville finde sted straks, da det vel nok ville tage Marshall en dag eller to at få samlet sine venner. Steptoe trykkede blidt sin søns hånd.

"Jeg ville ønske, at du sommetider ville tage mig med ligesom i gamle dage," sagde drengen nysgerrig. "Jeg er større nu og skulle ikke være i vejen."

Steptoe betragtede drengen med en følelse af stolthed og tilfredshed; men han sagde: "Nej!" og tilføjede så pludselig i en spøgende tone: "Men lad du dig nu ikke narre af breve fra *mig* – af den slags, som du og Van Loo plejede at skrive – hører du!"

Drengen lo.

"Og," vedblev Steptoe," hvis nogen kommer og fortæller, at jeg har sendt dem for at hente dig, så tro dem ikke."

"Nej," sagde drengen smilende.

"Og du skal ikke engang tro, at jeg er død, før du selv har set det. Forstår du? Og det er sandt, fader Pedro har nogle penge til dig fra mig. Skynd dig nu tilbage til skolen og sig, at du har mødt mig, men at jeg havde meget travlt. Jeg tror nok, at jeg var lidt uforskammet mod de præster før."

De var nu atter nået ned på den lavere liggende vej, og Steptoe løste sin hest. "Farvel!" sagde han og lagde sin hånd på drengens skulder.

"Farvel, far!"

Han steg langsomt til hest. "Nå," sagde han smilende og så ned ad vejen, "du har altså ikke mere at sige mig?"

"Nej, far."

"Der er ikke noget, du ønsker dig?"

"Nej, far."

"Det er godt. Farvel."

Han sporede sin hest og galopperede ned ad vejen uden at se sig tilbage. Drengen så efter ham, indtil han tabte ham af syne; så fortsatte han sin vej, mens han fløjtede muntert og kappede hovedet af ukrudtsplanterne ved vejsiden med sin spadserestok.

7

Solen stod strålende op over Hymettus morgenen efter de tre kammeraters møde, og Barker adlød dens kalden. Uden at vække det sovende barn klædte han sig hastigt på og stod snart efter på skrænten bag hotellet og indåndede den friske morgenluft. Det faldt altid Barker lige så naturligt at sige godmorgen til skovens og bjergets beboere som til sine medmennesker. Og i sin fryd over at se Black Spur i det fjerne, tog han sin hat af for den på sin gamle, drengeagtige måde, lagde kærtegnende sin arm om det nærmeste fyrretræs stamme, klappede i hænderne ad de omstrejfende egern og fløjtede til skovskaderne. Over alt dette glemte han ganske de alvorlige affærer fra den foregående aften, eller snarere: han så dem for sig, forgyldte af morgensolen, indtil han, idet han så op, fik øje på Demorests høje skikkelse, der kom hen imod ham. Det slog ham ved første blik, at hans gamle kammerats ansigt, der i almindelighed var præget af mildhed og stille melankoli, nu havde fået et bittert og kynisk udtryk. Barker bebrejdede sig sin egenkærlighed; Demorest havde fået hårdt slag ved opdagelsen af falskneriet og Stacys andel i sagen og havde uden tvivl tilbragt en søvnløs nat, mens han (Barker) havde glemt det hele. "Jeg var lige ved at banke på din dør, da jeg gik forbi," sagde han undskyldende, "men så syntes jeg ikke, jeg ville forstyrre dig. Er her ikke vidunderligt? Akkurat som i gamle dage! Se blot på det firben der; det har ikke rørt sig af pletten, siden det fik øje på mig. Kan du huske det, som plejede at stjæle vores sukker og så blive liggende helt stille og stift på kanten af

skålen, så at det lignede en dekorativ hank?" fortsatte han og blev atter i godt humør.

"Barker," sagde Demorest pludselig. "Hvad slags kvinde er denne mrs. Van Loo, hvis værelser jeg bebor?"

"Å," sagde Barker nok så uskyldigt." Det er en meget nydelig dame, gamle dreng. Hvidhåret, velklædt, med en lidt fremmed accent og forfærdelig høflig og beleven. Du tror da vel ikke, at vi –"

"Men hvordan er hun?" spurgte Demorest utålmodigt.

"Nå ja," sagde Barker eftertænksomt," hun er vel, sådan som man godt kunne tænke sig Van Loos moder."

"Du mener, at hun godt kunne være moder til en falskner og svindler?" spurgte Demorest skarpt.

"Der er ingen mødre til falsknere og svindlere – på den måde du mener. Det er kun disse stakkels djævle" – han pegede på en kredsende spurvehøg over deres hoveder – "som har nedarvede instinkter. Jeg mente blot, at hun meget godt kunne være Van Loos moder, netop fordi han ikke selv har *valgt* hende."

"Hvor kom hun fra, og hvor længe har hun været her?" spurgte Demorest.

"Jeg tror nok, hun kom fra Europa. Og hun kom, lige efter at du var rejst. Da Van Loo var blevet sekretær i Ditch kompagniet, sendte han bud efter hende og hendes døtre, for at de skulle holde hus for ham. Men du får hende rimeligvis at se i dag eller i morgen, når hun kommer tilbage. Jeg skal gerne præsentere dig for hende. Hun vil blive glad ved at træffe en mand, der kommer lige fra Europa, og som oven i købet er rig og ville være et godt parti for hendes døtre." Han holdt pludselig inde, da han var kommet i tanker om Demorests hemmelighed. Men til hans

store forbavselse smilede hans ven, hvis ansigt ellers plejede at formørkes ved den slags hentydninger, og Demorest sagde tørt: "Ja, hvem ved! Hvis pigebørnene ser godt ud –"

Han var helt livlig og munter, da de gik tilbage til hotellet, og kom med mange andre spørgsmål angående mrs. Van Loo og hendes døtre. Blandt andet spurgte han, om døtrene også havde været i Europa. Da de nåede verandaen, fandt de nogle af gæsterne, som var kommet tidligt op, ivrigt beskæftigede med at læse Sacramento bladene. Nogle stod i klynger og diskuterede nyhederne. De ville rimeligvis have standset Barker og hans ledsager, hvis de ikke havde skyndt sig hen til direktørens kontor.

"Kan De sige mig nøjagtigt, hvornår mrs. Van Loo kommer tilbage?" spurgte Barker hurtigt.

Direktøren rev sig med besvær løs fra den avis, han var fordybet i og svarede med et besynderligt smil: "Nej. Hun *skulle* være kommet i dag, men De kan vist roligt beholde værelserne, for hun kommer vist næppe tilbage *nu*. Hun er jo ganske vist en meget overlegen dame, men jeg tror dog ikke, at hun og hendes døtre vil sætte pris på at vise sig alt for meget offentligt, efter hvad der er sket."

"Jeg forstår Dem ikke," sagde Demorest utålmodigt. "*Hvad* er det, der er sket?"

"Har De ikke hørt nyhederne?" spurgte direktøren forbavset. "Det står i alle Sacramento–bladene. Van Loo er en bedrager; han har pantsat alt, hvad han ejede og havde, og er stukket af."

Barker fo'r sammen. Han tænkte ikke på de penge, som hans hustru havde tabt, men kun på *hende selv*, og hendes skuffelse og sorg over det. Stakkels pige! Måske hun endog var bange for,

at han skulle blive vred på hende! Han ville straks tage over til Boomville. Så huskede han pludselig, at hun jo skulle komme sammen med mrs. Horncastle; måske de allerede var på vej derhen enten med vogn eller med jernbane, og så ville han ikke træffe hende. Mens han var fordybet i disse betragtninger, havde Demorest taget avisen og læste ivrigt i den.

"Der er også dårlige nyheder for Deres ven, Deres gamle kompagnon," sagde direktøren, halvt deltagende, halvt spørgende. "Alt hvad banken har med at gøre, synker i kurs, og alle mennesker sælger ud. To firmaer i Frisco gik fallit i går; de gjorde forretninger med banken og giver nok den skylden. Der var ligefrem panik i aftes, og de store spekulanter ved hverken, om de er købte eller solgte. Tre af de bedste gæster her i hotellet rejste over hals og hoved i morges, og mr. Stacy tog af sted før daggry og standsede natekspressen i "*The Divide*" ved at signalisere. Hvis der skulle komme telegrammer, skal jeg så sende dem op til Dem på Deres værelse?"

Demorest vidste meget godt, at direktøren antog ham for at være interesseret i banken, og forstod hensigten med spørgsmålet. Han svarede ganske roligt, at han ikke ventede telegrammer, og tilføjede: "Men hvis mrs. Van Loo skulle komme, beder jeg Dem lade mig det vide straks," hvorpå han tog Barkers arm og gik ind for at spise morgenmad. Da de havde sat sig, så Demorest på sin unge ven. "Jeg er bange for, lille Barker, at dette er mere alvorligt for Jim, end vi troede i aftes. Og jeg er også bange for, at Van Loos flugt betyder et stort tab for dig. Han bestyrede jo nogle af din kones penge, ikke sandt?"

Barker, som vidste, at størsteparten af Demorests formue beroede i *Stacy's Bank*, blev dybt rørt over dette bevis på hans uegennyttige tankegang og svarede, at han var lidt ked af det, fordi han var bange for, at Kitty tog sig det nær. "Å, Phil, det er såmænd mig lige meget, om hun har tabt de penge eller ej. Jeg gav hende dem jo, for at hun skulle gøre med dem, hvad hun havde lyst; men jeg er bange for, at hun skal spekulere over, hvad *jeg* vil sige til det – som om hun ikke kendte mig! Og hvis jeg ikke var bange for at gå fejl af hende, kunne jeg have lyst til at tage over til Boomville og tale med hende."

"Jeg synes, du sagde, at hun var i San Francisco," sagde Demorest.

Barker blev rød. "Ja," svarede han hurtigt, "men jeg har siden hørt, at hun er taget ind i Boomville på vejen hertil."

"Så må du endelig ikke lade mig opholde dig," svarede Demorest. "For hvis Jim telegraferer efter mig, må jeg alligevel tage til San Francisco med det samme, og jeg tænker næsten, han gør det. Jeg ville blot ikke lade mig mærke med det derude. Stik du blot af, lille Barker, og se at blive beroliget med hensyn til din kone. Vi får måske snart mange ting at tænke på."

Således opmuntret rejste Barker sig fra frokostbordet og smuttede ud. Dog vidste han ikke rigtigt, hvad han skulle gøre; hans kone måtte jo have hørt nyhederne i Boomville og var måske allerede på vej til ham sammen med mrs. Horncastle, eller måske hun sad og ventede på ham i angst og bæven. Barker bildte sig nu altid ind, at de mennesker, han holdt af, var lige så fintfølende som han selv, og det faldt ham ikke ind, at denne kvinde, som havde spekuleret på egen hånd uden at bryde sig om hans mening, næppe ville frygte hans

bebrejdelser. Til sidst telegraferede han til hende til Boomville: "Har hørt nyheden. Forstår det hele. Vær ikke ked af det. Kom." Så forlod han hotellet gennem stalddøren for at undgå de gæster, der havde samlet sig på verandaen, og begav sig af sted hen til en lille skovbevokset høj, hvorfra man kunne overse begge vejene til Boomville. Han besluttede at vente her og tage imod hende, før hun nåede hotellet. Han vidste, at mange af gæsterne vidste besked med hendes spekulationer og Van Loos delagtighed deri. Og han ville gerne spare hende for at løbe spidsrod mellem deres nysgerrige blikke. Da han gik op ad skrænten, kørte diligencen fra Sacramento netop forbi nede på vejen, men han vidste, at den havde skiftet heste i Boomville klokken fire om morgenen, og hans hustru, som var træt efter gårsdagens rejse, var næppe taget derfra så tidligt, særlig da hun på det tidspunkt endnu ikke kunne have hørt nyheden. Han kastede sig under et stort fyrretræ og så efter postvognen, indtil den forsvandt ind i hotellets gård.

Han sad nogle øjeblikke og betragtede de to veje til Boomville; så hørte han pludselig sit navn blive nævnt og så mrs. Horncastle stå nogle få skridt borte mellem to fyrrestammer. I det hemmelighedsfulde halvlys så hun så vidunderlig smuk ud, at Barker i første øjeblik slet ikke kunne samle sine tanker. Hun var altid overordentlig elegant klædt, og nu bar hun en let kjole af ganske tyndt stof, som fremhævede hendes yndefulde figur, og hun havde tilladt sig det landlige koketteri at slynge et silkeskærf om sin endnu smækre midje. En opslået hvid parasol, som hun bar over skulderen, dannede som en glorie om hendes smukke hoved med de tykke hårbukler under den kniplingsbesatte hat. Han havde aldrig før

set hende så smuk. Og denne tanke stod så tydeligt at læse i hans ærlige ansigt og øjne, at hun rødmede svagt.

"Jeg så Dem klatre herop, da jeg kørte forbi i postvognen for få minutter siden," sagde hun med et smil. "Og så snart jeg havde rystet støvet af mig, fulgte jeg efter Dem."

"Hvor er Kitty?" stammede han.

Rødmen svandt bort fra hendes kinder lige så hurtigt, som den var kommet, og der kom et næsten bebrejdende udtryk i hendes mørke øjne. Skønt hun med stor omhu havde forberedt sig til dette møde, blev hun åbenbart bragt ud af fatning ved dette direkte spørgsmål. Barker lagde mærke til det, og gav straks sin egen klodsethed skylden. "Å, tilgiv mig," sagde han, "jeg var så bekymret for Kitty. Jeg havde endog tænkt på at komme til Boomville igen, for De har naturligvis hørt nyheden? Van Loo er en bedrager og er stukket af med det stakkels barns penge."

mrs. Horncastle havde hørt nyheden i hotellet. Hun tav et øjeblik for at samle sine tanker og sagde derpå langsomt, mens hun betragtede ham opmærksomt: "Jeg tror nok, mrs. Barker tog til '*The Divide*' –"

Men her blev hun pludselig afbrudt af Barker. "Å ja! Det tænkte jeg mig også straks. Hun tog vel lige til selskabets kontor for at se, om hun kunne redde noget fra skibbruddet, før hun traf mig. Det ligner hende, stakkels pige! Og De – De –" vedblev han ivrigt, mens hans ansigt strålede af taknemmelighed, "De kom herover for at fortælle mig det." Han rakte begge hænder frem og tog hendes i sine.

Et øjeblik var mrs. Horncastle målløs. Hun havde ofte lagt mærke til, at troskyldige og ærlige naturer som Barker ikke

alene var lette at bedrage, men ligefrem indbød til bedrageri. Men dette gav hende en lille frist, om den end var kort, og hun kunne ikke modstå fristelsen til at benytte sig af det. Det ville forlænge en samtale, som en tilståelse af sandheden blot ville have forkortet.

"Ja, hun fortalte ganske vist ikke mig, at hun tog derhen," svarede hun undvigende, "og jeg fik det først at vide af portiéren, efter at hun var rejst. Men jeg vil gerne tale med Dem om hendes stilling overfor denne Van Loo," vedblev hun og betragtede ham opmærksomt, "og jeg tænkte, at vi var mindre udsatte for at blive forstyrret her end i hotellet. Jeg er blot bange for, at alle gæsterne kender dette sted og at et eller andet elskende par skal komme herhen. Er der ikke en eller anden skjult plet, hvor vi kunne sætte os ned uden at blive alt for fulde af harpiks og snavs?"

Barkers øjne strålede. "Jeg kender hver tomme af højen her," sagde han, "og hvis De vil følge med mig, skal jeg føre Dem til en af de hyggeligste kroge, man kan tænke sig. Det er ved en gammel kilde fra indianernes tid; den er nu helt glemt, og jeg tror, at kun fuglene og jeg kender den. Det er kun ti minutters gang herfra, men –" han holdt inde, da han fik øje på den elegante, bronzefarvede spændesko og den silkeklædte vrist, der kom til syne, idet mrs. Horncastle løftede op i sine brusende skørter – "måske der er lidt for ufremkommeligt og støvet for Deres fødder."

Men mrs. Horncastle påstod leende, at hun allerede fuldstændig havde ødelagt sine sko og strømper ved at klavre op til ham – Barker kunne ganske vist ikke se, at de havde taget nogen som helst skade – og at hun udmærket godt kunne gå

videre. Derpå gik de begge ned ad den lange skrænt og kom ud til en lille hulning i jordsmonnet, hvorfra der var udsigt til Black Spur, mens hotellet var ganske skjult.

"Hvad tid tog Kitty af sted?" begyndte Barker atter, da de var halvvejs nede ad skrænten.

Men i det samme gled mrs. Horncastles fod på de glatte fyrrenåle, og dette fritog hende ikke alene for at svare, men gjorde det tillige nødvendigt, at Barker henvendte al sin opmærksomhed på at støtte sin ledsagerinde, indtil de nåede den åbne plads. Så banede de sig vej gennem manzanito-krattet, vadede af sted mellem høje bregner og stod endelig, forpustede og varme, med hinanden i hånden, foran kilden.

Denne svarede ganske til hans begejstrede beskrivelse. I bjergskrænten havde der dannet sig en trekantet hulning, og hvor dennes sider løb sammen, sivede vandet fra kilden ned gennem ellebuskene og plaskede ned i, hvad der fra dalen så ud som en grøn fure, der trak sig ned over bjergsiden i hele dens længde. Overskygget som denne plet var af fyrretræer, hvis grene mødtes med piletræernes, der over alt kransede den, dannede den det eneste kølige og skyggefulde tilflugtssted på hele bjerget, og dog var den gennemtrængt af de solbagte fyrretræers berusende krydderduft; og blomstrende sivarter og langt græs dannede en magisk kreds om det runde bassin i midten.

De gik henover den mosede bund, som dækkedes af kniplingsfine ranker, der syntes at kærtegne deres fødder, indtil de nåede en åben plet lige foran bassinet. Den var dækket af et tæppe af smuldrende fyrrebark, og her satte de sig ned. mrs. Horncastle slog sin parasol sammen og lagde den til side, førte

begge hænder op til bagsiden af hovedet og tog to hattepinde ud, som hun anbragte i sin smilende mund; så tog hun hatten af, stak nålene ind i den og rakte den til Barker, som omhyggelig anbragte den på toppen af en høj sivplante, hvor den hang og svajede og duvede som en blomst; derpå tog hun langsomt sine handsker af, drak smilende omtrent et vinglas af det vand, som Barker bragte hende i et åkandeblad, så ud som et billede på lykken selv – og brast i gråd.

Barker blev forbavset, forvirret, ja, rædselsslagen. mrs. Horncastle græd! mrs. Horncastle, den stolte, overlegne, kritiske og kynisk smilende dame – hun græd virkelig! Andre kvinder græd selvfølgelig – Kitty havde så ofte grædt – men mrs. Horncastle! Og dog – der sad hun og hulkede som en skolepige, så at hendes smukke skuldre hævede og sænkede sig – græd, så tårerne sivede ud mellem hendes lange hvide fingre og gennem det kniplingslommetørklæde, som hun hastigt havde taget frem.

"Bryd Dem blot ikke om mig," hviskede hun bag lommetørklædet. "Jeg ved nok, det er dumt af mig. Jeg er vist bare nervøs. Det går over om et øjeblik. Bryd Dem endelig ikke om mig."

Men Barker havde sat sig hen ved siden af hende og søgte – som hans køn har for skik – at trække lommetørklædet bort, åbenbart i den tro, at det ville standse hendes gråd. "Men fortæl mig, hvad der er i vejen. Å, gør det, mrs. Horncastle," bad han på sin trohjertige måde. "Er der noget, jeg kan gøre for Dem, så sig blot et ord. Sig blot noget!" På dette tidspunkt var det delvis lykkedes ham at få trukket lommetørklædet væk, så at han kunne se et glimt af hendes våde øjne, hvori et svagt smil var

ved at bryde frem – som solskin efter regnen. Men skønt hun holdt op med at græde, trak hun vejret tungt og holdt hårdnakket hænderne for sit blussende ansigt.

"Jeg ville tale med Dem om Kitty," (hulken) "men jeg er vist så svag," (hulken) "og så er jeg sådan et lille tossehoved," (hulken) "og jeg kom til at tænke på mig selv og mine egne sorger, skønt jeg kun burde tænke på Dem og Kitty."

"Blæse være med Kitty," sagde den letbevægelige Barker. "Fortæl mig hellere om Dem selv og Deres sorger. Jeg er et rigtigt bæst, at jeg har plaget Dem med spørgsmål om hende i et sådant øjeblik; og før De har fortalt mig, hvad det er, der piner Dem, taler vi ikke mere om hende." Han mente åbenbart, hvad han sagde. Hvad var Kittys eventuelle tårer over tabet af pengene i sammenligning med den ham ubekendte sorg, som kunne aftvinge en kvinde som mrs. Horncastle en så hjerteskærende hulken? "Kære mrs. Horncastle," vedblev han åndeløst. "Betragt mig ikke som Kittys mand, men som Deres ven, ja, Deres *bedste* og *sandeste* ven, og tal med mig, som De ville tale med en sådan."

"De vil virkelig være min ven?" udbrød hun pludselig lidenskabeligt og greb hans hånd, "min bedste og sandeste ven? Og hvis jeg nu fortæller Dem – alt, vil De så ikke støde mig fra Dem og hade mig?"

Barker følte den samme søde gysen, som han havde følt aftenen i forvejen, gennemfare sig, da hendes varme hånd greb om hans, med denne gang var han forberedt derpå og besvarede både håndtrykket og blikket, idet han sagde: "Ja, jeg vil være – jeg *er* Deres ven."

Hun trak hånden til sig og strøg sig med den henover øjnene. Men et øjeblik efter tog hun atter hans hånd og holdt den så fast, som om hun var bange for, at han skulle flygte; så sagde hun langsomt og uden at se på ham: "Jeg løj for Dem i aftes, da jeg fortalte Dem om mig selv og Kitty; jeg kom ikke sammen med hende; jeg kom alene og i al hemmelighed til Boomville for at træffe – at træffe – min mand."

"Deres mand!" gentog Barker forbavset. Han havde ligesom alle andre troet, at der i årevis ikke havde bestået nogen forbindelse imellem dem. Og dog var hans interesse for hende så stor, at han rent glemte, at der nu ikke var nogen forklaring på hans hustrus nærværelse i Boomville. mrs. Horncastle vedblev: "Ja, min mand. Jeg kom for at bede ham om og bestikke ham til at lade mig se mit barn. Ja, *mit* barn!" udbrød hun heftigt og greb fastere om hans hånd, "for jeg løj også for Dem, da jeg sagde, at jeg ikke havde noget barn. Jeg har et barn, og hvad mere er, et barn, som jeg ikke åbent turde vedkende mig, da det blev født."

Hun tav åndeløst og stirrede ham forskende ind i ansigtet. Men han flyttede sig blot nærmere hen til hende og lagde armen om hendes skulder med en så naturlig og beskyttende bevægelse, at der var noget vist rørende i det; og mens han deltagende betragtede hendes bøjede hoved, hviskede han: "Stakkels, stakkels barn!"

Derpå brast mrs. Horncastle atter i tårer, og så fortalte hun ham alt, hvad der var foregået mellem hende og hendes mand. Hun skjulte intet for ham. Der var øjeblikke, hvor hendes tårer holdt op at flyde, hendes stemme blev hård, og der viste sig noget af den gamle kynisme i hendes væsen, som om hun følte

en vis smertelig tilfredsstillelse ved at lægge hele sin sjæl blot for ham. "Jeg har aldrig haft en ven," hviskede hun, "der var kvinder, som forfulgte mig med deres misundelige sladder; og der var mænd, som forfulgte mig med deres egenkærlige begær; men da jeg første gang traf Dem, da så jeg, at De var forskellig fra andre mænd; og skønt jeg næppe kendte Dem, ønskede jeg allerede den gang, at jeg kunne sige Dem alt det, jeg har sagt Dem nu. Jeg ville, at De skulle være min ven. Der var noget, som sagde mig, at De – kunne betragte mig som et andet menneske, end jeg hidtil har været, kunne få mig til at tænke som *De*, se livet, som *De* ser det, få mig til at tro på det gode hos menneskene, således som *De* tror. Og derfor tænkte jeg, at De ville forstå mig nu, ja, måske endog tilgive mig det alt sammen."

Hun gjorde en svag bevægelse som for at frigøre sin arm, men han holdt hende så tæt ind til sig, at hendes kind rørte ved hans bryst. "Hvad skulle jeg gøre?" mumlede hun. "Når en mand har sorger, kan han søge sympati og trøst hos kvinder, og verden vil ikke fordømme ham af den grund; men en kvinde, som er svagere og mere hjælpeløs, har ikke lov til at søge trøst og støtte hos en mand."

"Hvorfor ikke?" afbrød Barker heftigt og slap hende for bedre at kunne se hende ind i øjnene. "Skulle nogen mand vove at nægte hende sin hjælp?"

"Det er ikke *det*," sagde hun langsomt og med bortvendt blik, "men verden ville sige, at hun *elskede* ham."

"Og skulle hun måske bryde sig om denne samme verden, som lader hende lide i ensomhed? Hvorfor skulle hun bryde sig om dens ondskabsfulde sladder?" vedblev han indigneret.

"Fordi," sagde hun sagte og løftede sine fugtige øjne og læber op imod ham, "fordi det ville være sandt."

Der blev en stilhed så dyb, at selv kildens nynnen syntes at være forstummet, da deres øjne og læber mødtes. Og da kilden atter begyndte at mumle og hviske, og biernes summen og sivenes raslen atter blev hørlig, hviskede hun ind mod ham: "Fandt du det ikke underligt, at jeg fulgte efter dig, at jeg sagde dig alt, hvad jeg nu har sagt dig, før jeg fortalte dig noget andet? Vil du aldrig komme til at hade mig af den grund, George?"

Der blev på ny stilhed, og da han atter så ind i hendes blussende ansigt og strålende øjne, sagde han: "Jeg har altid elsket dig. Jeg ved nu, at jeg har elsket dig lige fra den dag, da jeg bøjede mig over dig for at løfte lille 'Sta' op fra dit skød og læste den ømhed, du nærede for ham, i dit blik. Jeg kunne have kysset dig *den gang*, min kæreste ven, således som jeg kysser dig nu."

"Og," sagde hun, da hun atter kunne komme til orde, "du vil altid huske, George, at du fortalte mig dette, *før* jeg fortalte dig noget om hende."

"Hende? Hvem, min ven?" spurgte han og bøjede sig over hende.

"Om Kitty! Om din hustru!" sagde hun lidt utålmodigt og sendte ham atter et forskende blik.

Han syntes ikke at forstå, hvad hun mente, men sagde alvorlig: "Lad os ikke tale om hende *nu*. Senere kommer vi til at tale *meget* om hende. For," tilføjede han roligt, "du forstår nok, at jeg må fortælle hende det hele!"

Rødmen svandt bort fra hendes kinder. "Fortælle hende det hele," gentog hun mekanisk. Så vendte hun sig ivrigt om imod

ham og sagde: "Men hvis hun nu er borte?"

"Borte?" gentog han uforstående.

"Ja, borte. Hvis hun nu er løbet bort med Van Loo? Hvis hun nu har bragt vanære over dig og over sit barn?"

"Hvad mener du dog?" spurgte han, idet han greb hendes hænder og så spørgende på hende.

"Jeg mener," sagde hun ivrigt, "at hun allerede *er* løbet bort med Van Loo. George! George!" udbrød hun lidenskabeligt og kastede sig på knæ foran ham, "tror du virkelig, at jeg ville have fortalt dig alt dette, hvis hun havde det ringeste krav på din kærlighed og din agtelse? Forstår du mig ikke? Jeg kom herhen for at fortælle dig, hvordan hun flygtede til Boomville med denne mand, hvordan jeg tilfældigvis opdagede dem, hvordan jeg søgte at frelse hende fra ham, ja endog løj for dig for at frelse hende fra din vrede, men hvordan hun alligevel narrede mig og flygtede videre med sin elsker, endnu mens du var hos mig. Jeg kom for at sige dig det, George, og intet andet, det sværger jeg dig til. Men så var du så venlig og havde medlidenhed med mig, og så blev jeg helt vanvittig – helt ude af mig selv! Jeg ville vinde dig først – vinde din kærlighed. Jeg ville, at du skulle give efter for min kærlighed til dig, før du vidste, at din hustru var troløs og falsk. Og dog ville jeg have reddet hende, hvis jeg havde kunnet. Hør mig, George. Vent et øjeblik endnu, før du siger noget!"

Og hun fortalte ham hastigt det hele – hele historien om hans hustrus skændsel, hvordan hun var kommet ind i stuen sammen med Van Loo, hvordan hun senere havde bedt om hjælp for at kunne skjule sig for sin mand, og hvordan hun alligevel flygtede med sin elsker. Hun huskede alle enkeltheder

og fortalte endog, hvorledes mrs. Barker havde fornærmet hende med sin erklæring om, at hendes mand ikke ville tro hende, hvis hun sladrede til ham. "Måske," sluttede hun, "tror du mig heller ikke nu. Selv det kunne jeg bære, George, hvis det kunne gøre dig lykkeligere, men du måtte dog i hvert fald tro det, når du hørte det af andre. Personalet i Boomville Hotel så dem tage bort sammen."

"Jeg tror dig," sagde han langsomt og med nedslagne øjne, "og hvis jeg ikke elskede dig, før du fortalte mig det, så ville jeg elske dig nu for den rolle, du har spillet i denne sag, men – –" Han holdt inde.

"Du elsker hende endnu!" udbrød hun. "Å, jeg burde have vidst det. Måske du elsker hende endnu højere nu, da du har mistet hende. Sådan er det ofte med mænd – og med kvinder."

"Hvis jeg virkelig havde elsket hende," sagde Barker og sendte hende et blik fra sine ærlige øjne, "så kunne jeg aldrig have kysset dine læber. Jeg kunne ikke engang have ønsket at gøre det – og det gjorde jeg allerede for tre år siden – og i aftes. Den gang frygtede jeg, at det var svaghed, nu ved jeg, at det var kærlighed. Jeg har tænkt på det hele tiden, selv mens jeg sad her og ventede på min kone; jeg vidste, at jeg ikke elskede hende og aldrig kunne have elsket hende. Men netop af den grund må jeg søge at redde hende for hendes egen skyld; og hvis det ikke lykkes mig, skal man i hvert fald ikke kunne sige, at vor vej til lykken gik over hendes ulykke og skændsel. Når jeg tilstod dig min kærlighed, mens jeg endnu troede hende ren og uskyldig, hvorledes skulle jeg da nu kunne benytte mig af hendes fejltrin?"

mrs. Horncastle indså for sent, at hun havde begået et fejlgreb. "Vil du da lade hende vende tilbage?" spurgte hun fortvivlet.

"Til mit hjem – som også er hendes – ja. Til mit hjerte – nej. Hun har aldrig haft nogen plads i det."

"Og jeg?" spurgte mrs. Horncastle med skælvende læber. "Hvor skal jeg gå hen, når du har bragt dette i orden? Tilbage til fortiden? Tilbage til min venneløse, barnløse tilværelse?"

Hun vendte sig bort, men han greb hende atter i sine arme. "Nej," sagde han og hans ansigt strålede af håb og glæde. "Nej, Kitty vil hjælpe os; vi vil fortælle hende alt. Du kender hende ikke, som jeg kender hende. Du ved ikke, hvor god hun er – trods alt. Vi vil bede hende om hjælp, og hun vil nok finde på et eller andet middel, så hun og jeg kan blive skilt uden offentlig skandale. Hun vil jo selvfølgelig tage min kære lille 'Sta' med sig – det er jo kun hendes ret, stakkels pige, men hun vil lade mig komme og besøge ham. Hun vil være som en søster for os, min ven. Vær blot ved godt mod! Alt kan blive godt endnu. Stol blot på mig!"

En hysterisk latter brød frem over mrs. Horncastles læber, men hun beherskede sig hurtigt. For da hun så ind i sin elskedes strålende ansigt, blev hun – trods sine egne bitre erfaringer og sit kendskab til Kitty – smittet af hans optimisme. For hun vidste, at hans kærlighed til hende var skyld i, at han så lyst på det hele. Hun gengældte hans kys og søgte at få sig selv til at tro, at mrs. Barker var alvorligt forelsket i Van Loo og ikke ville komme tilbage.

"Vi må gå, min kæreste ven," sagde Barker omsider og pegede på solen, der nu stod højt på himlen. Tre timer var gået, de

vidste ikke, hvorledes. "Jeg vil følge dig tilbage til højen igen, men dér må vi hellere skilles; så kan du gå tilbage til hotellet, mens jeg går lidt hen ad vejen til '*The Divide*' og kommer tilbage senere. Men sig ikke noget om Kitty. Måske der ikke er nogen, der har fået sandheden at vide endnu." Efter at de havde givet hinanden et afskedskys, gik de atter hånd i hånd gennem bregner og krat og skiltes på toppen af højen, hver især med en følelse, som om de lod hele deres verden bag sig.

Barker gik langsomt hen ad vejen, fordybet i sine egne tanker. Det varede ikke længe, før han i det fjerne så et vaklende, slingrende køretøj. Da det kom nærmere, kunne han se, at hesten var aldeles udaset, og at den kvinde, som sad i vognen, ligeledes var træt og udmattet. Så trådte han pludselig ud fra skyggen ved vejkanten og blev stående midt på den solbeskinnede kørebane. For han havde genkendt sin hustru.

Vognen kom nærmere; og så skete der noget, som sårede ham dybt. For idet Kitty fik øje på ham, gjorde hun et mislykket forsøg på at køre forbi ham og blev så pludselig holdende i vejgrøften.

Han gik hen til hende. Hun var snavset. Hun var usoigneret. Håret hang om hende; hun var grim. Der var ringe af støv om hendes forgrædte øjne og pletter af støvblandet sved på hendes kinder. Han tænkte på den elegante og smukke kvinde, han netop havde forladt og blev grebet af en dyb medlidenhed med Kitty. Han løb hen til hende, løftede hende varsomt ned fra vognen og sagde hastigt: "Jeg ved det hele, stakkels Kitty! Du fik efterretning om Van Loos flugt og tog over til '*The Divide*' for om muligt at redde nogle af dine penge. Hvorfor ventede du ikke? Hvorfor fortalte du ikke mig det?"

Der var ingen tvivl om, at han mente det inderlig godt, men hun så i ham kun den mand, som år igennem havde været hendes nar, og hun følte en dyb lettelse, blandet med en vis foragt for hans svaghed og en ganske urimelig vrede over, at hun virkelig kunne have været bange for ham.

"Så kunne du gerne selv være taget derover," sagde hun skarpt," og have sparet mig for denne modbydelige og desværre unyttige tur, for jeg har ikke reddet noget dér! Og jeg har haft al denne ulejlighed til ingen nytte."

Et øjeblik følte han sig fristet til at se hende ind i ansigtet, men han betvang sig. Så tog han støvfrakken fra hendes skuldre og rystede den, tørrede støvet af hendes ansigt og øjne med sit eget lommetørklæde, holdt hendes hat og blæste støvet af den – han huskede i det samme, at han havde gjort det samme for mrs. Horncastle for kun en time siden – derpå løftede han hende atter op i vognen og sagde roligt, idet han satte sig ved siden af hende og tog tømmerne:

"Jeg vil køre dig om til hotellets staldport, så kan du smutte lige op på dit værelse og skifte tøj. Du er træt og nervøs og trænger til hvile. Du skal ikke fortælle mig noget, før du er helt dig selv igen."

Han piskede på hesten, og efter få minutters forløb havde de nået hotellet.

Da mrs. Horncastle, lidt bleg og adspredt, sad ved sin lunch i den store spisesal, så hun mrs. Barker komme svansende ind, frisk og blussende som en rose og iført et splinternyt toilette. Med et overlegent blik til de andre gæster gik hun lige hen til mrs. Horncastle. "Å, er De dér, kære," sagde hun så højt, at alle kunne høre det. "De kom altså før jeg. Og jeg har haft sådan en

skrækkelig tur til '*The Divide*'. Og tænk blot, stakkels George havde telegraferet til mig til Boomville, at jeg ikke skulle være ked af det; hans telegram er netop kommet tilbage hertil."

Og med en triumferende mine lagde hun Barkers telegram foran den forbavsede mrs. Horncastle.

8

Efterhånden som dagen skred frem, voksede ophidselsen over den finansielle misere. Der kom stadig nye breve og telegrammer, og en skare af gæster og tjenere havde samlet sig om det nye posthus på Heavy Tree. Der gik rygter om, at en stor spekulant, som også var direktør i telegrafselskabet, havde opkøbt alle linjerne til sit private brug og lod telegrammerne affatte, som det passede med hans interesser; og den ophidsede pøbel talte allerede om at lynche ham. Rejsende fra Sacramento, San Francisco og Marysville bragte stadig nye efterretninger. Det ene firma efter det andet gik fallit i de store byer. End ikke gamle solide huse kunne modstå denne frygtelige panik. Det viste sig, at højst respektable selskaber, som sædvanligvis blev hånet på grund af deres gammeldags, forsigtige forretningsførelse, havde spekuleret i truster. En velkendt præst, en af kirkens støtter, blev fundet død med en kugle i hjertet og en forsmædelig tilståelse på sin pult. Fremmede bankmænd sendte deres guld ud af landet. Man talte om at indgive ansøgning til regeringen om at få åbnet Møntens bokshvælvinger. Der gik de vildeste og utroligste rygter.

Og samtidig med denne feber steg også sommervarmen. I de sidste to dage havde termometret stået usædvanlig højt, og det metalhårde støv på vejene stak og prikkede i huden som rødglødende nåle. I skoven stod træernes saft i store perler på stubbe og omhuggede stammer. Om dagen sås der røgskyer og om natten søjler af ild i de fjerne dale. Selv i det store hotel

knagede og knitrede det alle vegne. Stukkaturarbejdet slog revner; der var gabende sprækker i gulvene under de tyrkiske tæpper. Vindueskarmene slog sig, så at ruderne ikke kunne lukkes op og i, og i spisesalen mærkedes stadig en hed harpikslugt. Men trods varmen snakkedes der ustandselig om fonds og aktier, og alle spidsede øren for at høre de sidstankomne fortælle den nyeste sladder.

Demorest følte en inderlig væmmelse ved alt dette, men blev alligevel rastløs i sin uvirksomhed og ventede spændt på et telegram fra Stacy. Barker havde ikke vist sig siden lunch. Pludselig blev der stor ståhej på verandaen, idet en ganske køn, gråhåret dame kørte op for døren. Og i stemmernes summen rundt om skelnede Demorest navnet mrs. Van Loo. Han hørte endvidere, at Van Loo var blevet standset ved Canon Station, men at der ikke var udstedt arrestordre mod ham; det var den almindelige tro, at banken ikke vovede at lade ham anholde; der ymtedes endog om, at han kun brugtes som stråmand for at aflede mistanken fra højere vedkommende. Og mrs. Van Loos rolige, overlegne optræden syntes at bekræfte dette sidste rygte.

Demorest spekulerede netop over det mærkelige i, at både moder og søn var kommet til at spille en rolle i hans tilværelse, da en tjener bragte ham den besked, at mrs. Van Loo ønskede at tale med ham i sit værelse. Han traf hende i den samme stue, som han og hans venner havde opholdt sig i den foregående aften. Hun modtog ham overordentlig elskværdigt og med en vis værdighed, som måske og måske ikke var påtaget.

"Hotellets direktør," sagde hun med en lidt fremmed accent, "har netop meddelt mig, at De i øjeblikket bebor disse værelser, og at De ønskede at tale med mig, så snart jeg kom tilbage; jeg

tager vist ikke fejl i at antage, at De hellere vil erfare mine ønsker af min egen mund end af værtens. Det var oprindelig min hensigt at beholde disse værelser i nogle uger, men uheldigvis for mig tvinger den nuværende finansielle situation, som har stillet min søn i et så falskt lys, mig til at vende tilbage til San Francisco og forblive dér, indtil han har kunnet rense sig for disse falske beskyldninger. Jeg vil kun bede Dem om lov til at benytte værelserne en kort tid, indtil jeg kan få pakket mine kufferter og få samlet nogle souvenirs, som jeg altid fører med mig."

"Jeg beder Dem være forvisset om, at jeg med glæde opfylder Deres ønske," svarede Demorest alvorligt. "Men da De netop nævnte Deres souvenirs, må jeg med det samme tilstå, at jeg er meget nysgerrig med hensyn til en af disse, og at jeg netop ønskede at tale med Dem for at få min nysgerrighed tilfredsstillet. På kaminhylden i Deres soveværelse så jeg nemlig et fotografi, i hvilket jeg troede at genkende en af mine tidligere bekendte."

Idet han nævnte ordet "souvenir" kom der et mistænksomt, ja næsten kampberedt udtryk i hendes ansigt, som ganske forandrede det, men da hun hørte, hvad talen var om, smilede hun og sagde i en spøgende tone:

"Å, jeg forstår; det forestiller selvfølgelig en dame?"

Svaret irriterede Demorest. Han fik en pludselig følelse af, at hans forlangende var latterlig sentimentalt, og samtidig fandt han det ækelt, at han skulle søge oplysninger om *hende* hos denne dame, hvis søn havde forfalsket hans navn.

"Det var et billede fra Venedig," begyndte han, men kunne ikke få sig selv til at udtale navnet.

Men mrs. Van Loo var mindre tilbageholdende. "Å, De mener min kæreste veninde – ja, det er et henrivende billede – og De kender hende! Å, ja selvfølgelig. De er *den* mr. Demorest, som – ja, naturligvis – det var jo den gamle kærlighedshistorie. Tænk, det er fem år siden, og De har ikke glemt hende! Jeg må virkelig skrive og fortælle hende det."

Skrive og fortælle hende det! Så var historien om hendes død altså usandhed! Han syntes, at alt blev borte for ham – hans tro, hans håb, hans fremtid – ja, endog hans selvbeherskelse svigtede ham. Omsider fik han sagt:

"Jeg tror, at De allerede har tilfredsstillet min nysgerrighed. For fem år siden fik jeg meddelelse om, at hun var død. Men da jeg så, at fotografiet var dateret to år senere, besluttede jeg at henvende mig til Dem for at få en forklaring på det. Jeg længtes efter at få sandheden at vide."

"Ja, hun var sandelig levende og livlig nok, da jeg sidst så hende for to år siden," sagde mrs. Van Loo smilende. "Jeg tror nok, at det var en dum spøg af hendes slægtninge – for at gøre ende på affæren – de havde vist andre planer. Å, men nu husker jeg det. Var De og hun ikke blevet lidt uvenner engang? Der var noget med et brev fra Dem, som ikke var videre hensynsfuldt. Det forekommer mig, at der var noget af den slags, og at den unge dame var meget krænket. Men det var kun for en tid. Hun glemte det snart. Hvis De skrev et rigtig nydeligt brev til hende, var det måske ikke for sent endnu. Vi kvinder har let ved at tilgive, mr. Demorest, og skønt hun er meget efterstræbt, som alle rige amerikanske arvinger, var det jo ikke utænkeligt, at hendes forældre, når det kom til stykket, ville foretrække en rig landsmand for en fattig prins. Det var dog værd at forsøge. Og

fem års trofast venten fortjener virkelig en belønning. Jeg skal skrive til hende, at jeg har truffet Dem, og at De havde det udmærket i alle retninger. Må jeg det? Det ville glæde mig meget!"

"Jeg tror ikke, det er umagen værd," sagde Demorest roligt og så ind i mrs. Van Loos leende øjne, "nu da jeg ved, at historien om hendes død var usandhed. Jeg skal ikke lægge beslag på Deres tid længere; og De behøver ikke at skynde Dem med indpakningen for min skyld. Jeg tager rimeligvis til San Francisco i eftermiddag og får ikke brug for værelset i nat."

"Lad mig dog i det mindste forære Dem billedet som en tak for Deres elskværdighed," sagde mrs. Van Loo, idet hun gik ind i soveværelset og vendte tilbage med fotografiet. Demorest følte, at han ikke godt kunne afslå at tage imod det, hvorfor han tog fotografiet, bukkede dybt og trak sig tilbage.

Da han stod alene i et hjørne af verandaen, følte han nærmest forbavselse over, at samtalen havde gjort så ringe indtryk på ham. mrs. Van Loo havde tydeligt ladet ham mærke forskellen mellem *hendes* og hans eget liv i de forløbne fem år; og han indså nu fuldt ud, hvor tåbelig hans sentimentalitet havde været. Han havde ikke engang den trøst, at han var blevet offer for en løgn, opfundet af andre. – Hun havde selv været med i komplottet og havde benyttet det falske brev fra ham som undskyldning for sin troløshed.

Han trak fotografiet frem og betragtede det atter – men ikke som en mand, der ser sin elskedes træk. Var hun virkelig blevet fyldigere og mere selvbevidst? Var den finhed og ynde, han havde beundret hos hende, virkelig et foster af hans fantasi? Havde hun altid været således? Ja, dér på billedet stod en

kvinde, hvis fremherskende karakteregenskab var svaghed. Det var altså den skikkelse, han havde ventet at finde indridset på den gravsten, han så længe havde søgt efter for at kunne græde ved dens fod. Han lo højt.

Det var meget varmt, og hans uvirksomhed pinte ham. Hvad bestilte Barker, og hvorfor havde Stacy ikke telegraferet til ham? Og hvad bestilte alle de mennesker ude i gården? Diskuterede de stadig krak og fallitter? Måske var han selv ruineret nu? Men det kunne være lige meget med pengene nu, da hans tro på livet var borte.

Men menneskemængden ude i gården stirrede blot op mod hotellets tag, og nu så han en sort røgmasse drive hen over gårdspladsen og mærkede lugten af brændende sod. Han gik ned til de andre og så nu, at røgen kom fra en skorsten; han hørte også, at der havde været ild i skorstenen, og at denne hørte til mrs. Van Loos soveværelse. Da de forskrækkede tjenestefolk bankede på hendes aflåsede dør, havde hun sagt, at hun blot var ved at brænde nogle gamle breve og aviser, som ikke kunne være i hendes kuffert. Og da direktøren havde foreholdt hende det urigtige og farlige i at tænde op i kaminen i så tørt vejr, var hun blevet meget krænket og havde forladt hotellet i huj og hast. Men selv efter at røgen var trukket bort og ilden var blevet slukket, var der en harsk stank af brændende fyrretræ i hotellets øvre etager.

Da mrs. Van Loo var taget bort, gik direktøren og Demorest sammen ind i hendes værelse. Marmorkaminen var smudsig, og tilrøget og fuld af store flager papirsaske. "Jeg tror nu," sagde direktøren vredt, "at den gamle hejdukke kom hertil for at brænde nogle kriminelle papirer, som sønnen havde betroet

hende. Det ser meget mistænkeligt ud. Hun tog farligt på vej, da jeg sagde til hende, at jeg ikke kunne finde mig i, at hun lavede sådant et bål i et hotel bygget af træ, når termometret viste 38 grader."

Demorest blev mere og mere nervøs af at vente forgæves på et telegram fra Stacy. Han vidste, at denne kunne være i San Francisco ved middagstid. Han havde netop besluttet sig til at tage med det første tog fra "*The Divide*", da to ryttere sprængte ind i gården. Det viste sig at være Barker på en skumdækket hest, og en elegant fremmed herre, der red en mustang, lige så velplejet og pletfri som han selv. Demorest genkendte øjeblikkelig Jack Hamlin.

Han havde ikke set ham siden hin dag, da han fulgte de tre venner til Boomville med deres skat, og da han havde givet ham den mystiske lille pakke. Da Jack og Barker hastigt steg af hestene og kom henimod ham, fik han en forudfølelse af, at der ligesom den gang ville ske noget skæbnesvangert. Han kunne ikke undgå at lægge mærke til, at Barkers ansigt så ældre og mere tankefuldt ud end sædvanlig, men hans stemme havde dog den gamle frimodige klang, da han leende sagde: "Nu er vort signal givet. Til hest og af sted!"

"Men jeg har ikke fået noget telegram fra Stacy," sagde Demorest forbavset. "Han skulle telegrafere til mig fra San Francisco, hvis der var fare på færde."

"Han nåede slet ikke derhen," sagde Barker. "Jack løb lige på Van Loo i '*The Divide*' og sendte et telegram til Jim, som standsede ham på halvvejen, så at Jack kunne indhente ham; han var lige ved at knække halsen for at nå ham; og nu bringer Jack os den besked fra Stacy, at vi alle sammen skal mødes på

skrænten under Heavy Tree i nærheden af bar'en. Jeg mødte Jack, netop som jeg red ind i '*The Divide*' og fulgte med ham tilbage. Han kan fortælle dig resten, og hvad Jack siger, er sandt, for han er en brav fyr helt igennem," tilføjede han og lagde hånden på Hamlins skulder. Hamlin slog beskæmmet øjnene ned; for han havde ikke fortalt Barker, at hans hustru var med Van Loo, og at dette var den egentlige grund til, at han havde blandet sig i sagen. Men nu fortalte han, hvorledes han havde indhentet Van Loo ved Canon Station, og hvorledes flygtningen havde røbet Steptoes og Halls komplot mod Marshall for selv at slippe bort. Efter at have fået disse oplysninger, sendte Jack straks et telegram til Stacy, hvem han havde set i "*The Divide*", og havde derpå indhentet ham ved den første station på vejen. "Jeg tror nok," sagde Hamlin meget alvorligt, "at han ikke alene havde modtaget mit telegram, men også underretning om *alle de andre historier*, der svirrer rundt i luften i dag, for han så ud som en mand, der har mest lyst til at slå plat og krone om, hvorvidt han skal skyde sig selv en kugle for panden eller lade en anden gøre det. Han sagde kun: 'Jeg vil selv tage derhen' og telegraferede så til specialisten, at han ikke skulle komme. Så bad han mig fortælle jer det hele og bede jer om at tage med derhen." Jack gjorde en lille pause og tilføjede så spøgende: "Han spurgte på en måde mig, hvad jeg ville have for at tage en hånd i med, hvis der blev klammeri; og jeg sagde, at jeg helst ville have whisky! Ser I, jeg har netop sådan en slags fridag i øjeblikket, og jeg ville ikke have noget imod at gøre et lille regnskab op med Steptoe, som vi begyndte på for en fem år siden."

"Godt!" sagde Demorest livligt, "vi må vel helst tage af sted med det samme. Et øjeblik!" tilføjede han. "Lille Barker, tillader du, at jeg taler et par ord privat med mr. Hamlin?" Barker nikkede og gik hen til verandaens gelænder; og Demorest trak Hamlin til side. "De og jeg," sagde han hastigt, "er ugifte mænd, Barker har kone og barn, og dette bliver rimeligvis ikke nogen ren børneleg."

Men Jack Hamlin var ingen tosse, og han havde af adskillige spørgsmål, som Barker havde stillet ham, men som han havde besvaret undvigende, sluttet sig til, at Barker allerede vidste noget om sin hustrus flugt; han svarede derfor mere alvorligt, end han plejede: "Jeg tror ikke, at hensynet til *hans hustru* spiller nogen større rolle for ham."

Demorest vendte sig bedrøvet bort. Der behøvedes kun denne bekræftelse af Stacys hentydninger for at rokke den sidste smule tro på livet, han havde tilbage. "Så tager vi altså derhen alle sammen," sagde han kort, "ligesom i gamle dage. Det er måske også bedst, at ingen af os gør nogen kvinde til sin fortrolige i denne sag."

En time senere gik de tre mænd roligt ud af hotellet, uden at de andre gæster lagde synderligt mærke dertil. Der var heller ingen, der savnede dem i aftenens løb. mrs. Barker, som nu var fuldkommen restitueret efter sin køretur, havde iført sig en af sine smukkeste sommerkjoler og var i strålende humør. De andre damer betragtede hende som en ren heltinde, da hun fortalte om den frygtelige hede, det havde været på tilbagevejen fra "*Divide*". "Men jeg vidste jo, at mr. Barker ville blive ængstelig, ja, den stakkels mand gik såmænd en hel mil ned ad vejen for at møde mig – ellers var jeg blevet der hele dagen."

Hun så sig om efter mrs. Horncastle, men denne havde allerede trukket sig tilbage. Måske hun var den eneste, der havde lagt mærke til de to venners fraværelse.

Man sad længe oppe, for heden blev mere og mere trykkende; og man mærkede stadig den underlige lugt af brændende træ. Nogle påstod, at det ville vare flere dage, før denne lugt kom ud af huset; andre mente, at den stammede fra de mange skovbrande, som havde raset der i nærheden. Derefter faldt talen på hotelildebrande, og man drøftede, hvad man ville gøre, og hvad man først ville redde i tilfælde af, at en sådan udbrød.

"Hvad mig angår," sagde mrs. Barker overgivent, "så ville jeg virkelig lade mr. Barker sørge for 'Sta' og selv tage mig af mine diamanter, for dem ville det uhyre såmænd ikke skænke en tanke."

Omsider forlod de sidste gæster verandaen og trak sig tilbage til deres værelser.

Klokken var kun fire om morgenen, da en søvnig portier efter at have slukket det sidste lys i en af korridorerne i øverste etage, fik øje på en strime af ild højt oppe på muren. Det gik snart op for ham, at denne ild, skønt den endnu ikke var slået ud i flammer, langsomt åd sig frem langs bjælken. Han løb ned i kontoret og slog alarm, men da han vendte tilbage med hjælp, blev han standset af en uigennemtrængelig mur af røg, isprængt dunkle gnister. Der blev slået alarm i alle de nederste etager, og deres beboere styrtede halvt påklædte ud i gården, hvor de allerede så flammerne som kanonsalver bryde frem fra de øverste vinduer og knitrende slå sammen om taget.

Så pludselig kom katastrofen, der skyldtes en revne i den overhedede skorsten, at de overlevende ikke engang fik tid til at

blive forfærdede. Der herskede selvfølgelig nogen bestyrtelse, men hverken forvirring eller uorden. Det var først, da mrs. Barker vågnede op ude i gården, og med et hysterisk skrig styrtede ind i hotellet igen, at der viste sig tegn til panik. For mrs. Horncastle, som stod i nærheden af hende fuldt påklædt, som havde hun våget hele natten, skyndte sig efter hende. Den halvt vanvittige kvinde gik lige til sine egne værelser, fra hvis vinduer der allerede vældede røgskyer frem.

Pludselig udstødte mrs. Horncastle et skrig og tog sig til hovedet. Det faldt hende ind, at mrs. Barker havde fortalt hende, at "Sta" og barnepigen var blevet flyttet op til et værelse i etagen ovenover. Det var ikke barnet, mrs. Barker vendte tilbage for at redde, men sine diamanter! mrs. Horncastle kaldte på hende, men hun svarede ikke. Røgen strømmede allerede ned ad trappen. mrs. Horncastle tøvede et øjeblik, så trak hun vejret dybt og løb op ad trapperne. På den første afsats snublede hun over noget – det var barnepigen, der lå udstrakt på gulvet. Dette blev hendes redning, for hun opdagede nu, at hun nede ved gulvet kunne ånde friere. Foran sig så hun en åben dør. Hun krøb hen imod den på hænder og knæ. Et barns angstfulde skrig lød hende i møde og gav hende kraft til at rejse sig, træde ind i værelset og smække vinduet op. Ved det flakkede lysskær kunne hun se en lille skikkelse rejse sig fra sengen, det var "Sta".

Der var ikke et øjeblik at spilde. Heldigvis slog drengen instinktivt armene om hendes hals, så at hun havde hænderne fri. Hun hviskede til ham, at han skulle holde fast, og krøb ud på vinduesgesimsen. Men her blev hun svimmel. Barnets vægt syntes at tynge hende forover, ned mod afgrunden dernede …

Hun lukkede øjnene, og stående i vindueskarmen knugede hun heftigt barnet ind til sig. Så råbte en stemme oppefra: "Mod!" og hun følte et sammensnoet lagen slå imod sit ansigt. Hun greb det og holdt fast. Hun hørte råb nedefra og så folk komme med en stige; så blev hun med sin byrde løftet ned fra karmen. Først da så hun op til vinduet, hvorfra hjælpen var kommet. Røg og flammer strømmede ud derfra. Hun fik aldrig at vide, hvem den ubekendte var, der så heltemodigt havde ofret sit liv for hendes skyld.

Kun fire mil derfra sad en lille skare mænd i skyggen af et fyrretræ i nærheden af Heavy Tree Bar, og ventede på dagens frembrud. Da det røde skær fra branden viste sig på himlen, sagde Hamlin:

"Igen en af disse her skovbrande. Det ser ud til at være på denne side af Black Spur."

"Ved I hvad," sagde Barker eftertænksomt, "jeg tænker på den gang, da den gamle hytte på Heavy Tree Hill brændte; dette her ser ud til at være omtrent på samme sted."

"Ti stille," sagde Stacy kort.

9

En øde og forladt kløft – en underlig uregelmæssig åbning i bjergsiden – den lignede snarest en udtørret kloak, gennem hvis munding alt bjergets skarn – noget rødligt mudder, grus og en besynderlig slags ler, der almindeligvis kaldtes "cement" – var strømmet ud og sivet ned ad dets skrænter. På begge sider en smal, fremspringende rand, fuld af dynger af kvarts og klippestykker, halvt skjulte af ege- og myrtekrat – en forfalden hytte, klinet op af bjælker, småsten og bark, således så Marshalls ejendom ud. Man skulle synes, det var den sidste plet i verden, nogle mennesker kunne finde på at slås om.

Det tænkte også George Barker ved sig selv, da han og hans kammerater i gåsegang marcherede hen imod den. Den lille karavane bestod kun af ham selv, Demorest og Stacy. Marshall og Hamlin holdt sig, efter aftale, skjult foreløbig, og skulle først slutte sig til de andre, når Steptoe og hans bande viste sig. Lodden var endnu ikke blevet taget i besiddelse; de havde altså haft held med sig. Steptoes folk, der ikke frygtede for at blive opdaget, havde ikke haft synderligt hastværk. Nogle af dem havde fejret et større bakkanal efter ankomsten til Heavy Tree; andre var endnu beskæftiget med at samle skovle og hakker og pander til deres forlorne guldgraverudstyr; og dette kom Marshall og hans forbundsfæller til nytte. *De* vidste nemlig, at deres modstandere sandsynligvis først ville komme til den forladte grund uden at medbringe andet end deres værktøj, mens de selv havde deres rifler.

Stacy, som efter stiltiende overenskomst var blevet overdraget kommandoen, posterede straks Demorest og Barker bag hver sin kvartsdynge, og tog selv skade ved kløftens munding, nærmest ved stien. Det var allerede aftalt, hvad hver især skulle foretage sig. De havde nu taget grunden i besiddelse, og for resten måtte de afvente begivenhedernes gang.

De kom ikke til at vente længe. Lyden af rå latter og af stemmer, som spiritus havde gjort grødede, lød op til dem fra bjergstien, og snart efter kom Steptoe til syne sammen med nogle af sine kammerater, som højtideligholdt deres indtog ved at skramle med deres hakker og skovle og hamre på deres udvaskningspander. De tre kammerater var ikke længe om at opdage, hvad slags folk, de havde for sig. Det var San Franciscos og Sacramentos værste bærme; der var rimeligvis ikke en eneste virkelig guldgraver imellem dem. Barker og Demorest regnede ikke disse modstandere for noget, men Stacy vidste nøjagtigt, hvad de var værd.

Da Steptoe nåede hen til kløftens munding, standsedes han af råbet: "Holdt!"

Han så op. Mindre end femogtyve meter fra ham stod Stacy med sin riffel parat. Han så ligeledes Barker og Demorest, begge fuldt bevæbnede, rejse sig bag klippekantens brystværn; de havde på lovlig måde taget hele grunden i besiddelse. Men han så mere end det. Han så, at hans plan var blevet opdaget. Vagabond og desperado, som han var, var han straks klar over, at han nu havde mistet sin moralske ret. De havde taget grunden i besiddelse først; nu var det ham, der var den angribende – ham, der var lovovertræderen. Og han så, at han

kæmpede – ikke mod lejede folk af samme kaliber som hans egne – men mod fremragende mænd, hvis eventuelle død ville vække opmærksomhed. Imod deres rifler ville de par revolvere, hans folk havde stukket til sig, være til ingen nytte. Men han lod sig ikke forbløffe. "Hent de andre og deres våben," hviskede han til den nærmeststående. Så vendte han sig imod Stacy.

"Hvem er I, som standser fredelige guldgravere, der kommer for at arbejde på deres egen grund?" sagde han barskt. "Ja, jeg skal sige jer, hvem det er, kammerater," vedblev han med en rå latter, idet han vendte sig til sine folk, "det er ikke engang bankens repræsentant. Det er bare Jim Stacy, som banken smed ud i går for at redde sit eget skind – det er Jim Stacy og hans fallerede kammerater. Og hvad bestiller mon den tyveknægt her – i Marshalls skakt – den eneste plet, som Marshall har noget krav på? Vi er just ikke særlig gode venner med Marshall, skønt vi er hans naboer her på lodden, men vi vil dog ikke roligt se på, at disse banditter tager, hvad hans er. Vel kammerater?"

"Nej, for fanden," råbte hans ledsagere, idet de lod deres pander falde og greb deres hakker og revolvere. En kamp syntes nu uundgåelig; men i det samme sagde en stemme bag ved dem:

"I skal ikke gøre jer nogen ulejlighed for min skyld. *Jeg* er Marshall! Og jeg har sendt disse herrer herhen, for at de skulle tage grunden i besiddelse, indtil jeg selv kunne komme med specialisten." Og i det samme trådte to mænd ud fra myrtekrattet og stillede sig bag ved Steptoe og hans folk. Marshall var en høj, mager, for tidligt ældet mand. Hans ledsager, specialisten, var ligeledes høj og tynd; han havde rødt skæg og briller og var iført en lang støvfrakke, der gav hans

fremtræden et vist gejstligt præg. I fysisk henseende så disse to just ikke ud til at danne nogen særlig værdifuld tilvækst til Stacys trop, omend deres nærværelse i retslig og moralsk henseende kunne være af betydning.

Men det var just dette sidste, Steptoe regnede med; og han fik pludselig en vild idé. Specialisten var i virkeligheden den eneste af de tilstedeværende, der stod udenfor de to partier og indtog en neutral stilling; hvis det kunne lykkes Steptoe at gøre ham forvirret, før kampen – som han sandsynligvis ikke ville deltage i – tog sin begyndelse, så ville det måske senere kunne tjene til at rehabilitere Steptoe og hans folk. "Ja-ja," sagde han, henvendt til Marshall, "jeg tager denne herre til vidne på, at vi, som ganske fredeligt har taget vor del af lodden i besiddelse, er blevet angrebet af disse fremmede; og enten de nu handler efter Deres ordrer eller ej, så kommer deres blod over Deres hoved."

"Jeg tror nok," sagde specialisten, idet han rev skæg, paryk og briller af, hvorved Jack Hamlins ansigt kom til syne, "at jeg er noget nær det sidste menneske på jorden, som mr. Steptoe-Horncastle vil kalde til vidne på noget som helst."

Men han havde ikke regnet med Steptoes vilde raseri over at se sit sidste håb briste. Med et hæst skrig slog Steptoe sin hakke lige ned i Marshalls hjerneskal og gjorde et spring fremad. Der blev vekslet en tre-fire skud. To af hans folk faldt, og en kugle fra Stacys riffel sårede ham i det ene ben, så at han sank i knæ. Men i det samme hørte han resten af sine folk komme med deres våben, og han lod sig glide ned ad skråningen for at lade dem passere. Men han rullede for langt; han gled og faldt stadig længere og længere, indtil han til sidst bevidstløs, men uden at

have taget synderlig skade, havnede i buskene på en anden klipperand, fem hundrede fod dybere nede.

Da han kom til sig selv igen, var råbene og støjen deroppe forstummet. Han vidste, at han foreløbig var i sikkerhed. Han kunne sagtens i skjul af hasselbuskene klavre ned ad bjergskråningen og nå landevejen. Han forbandt sit sårede ben og krøb besværligt af sted på hænder og knæ. Han så ikke op en eneste gang. Siden hans hakke havde ramt Marshalls hoved, havde han kun haft en eneste tanke: at slippe bort hurtigst muligt. Han tvivlede ikke om, at han engang ville få lejlighed til at hævne sig. Han haltede og krøb, gled og faldt fra busk til busk, indtil han fik øje på vejen, kun få fod under sig.

Hvis han nu blot havde en hest, skulle han snart undslippe sine forfølgere! Men hvorfor skulle han ikke skaffe sig én? Ad denne vej kom der mange enlige ryttere – guldgravere og mexicanere. Han havde sin revolver hos sig; og hvad havde et andet menneskeliv at betyde, hvis han blot kunne slippe bort. Nu hørte han hovslag, og to præster kom langsomt ridende forbi på muldyr. Han skar tænder af raseri og skuffelse. Men de var næppe kommet forbi, før der lød andre og rappere hovslag bag dem. Det var en halvvoksen knøs til hest. Steptoe fo'r sammen. Han havde genkendt sig egen søn!

Han kom pludselig til at huske på, at drengen havde fortalt, at han den dag skulle til stationen og tage imod *padren*. Hans første indskydelse var at skjule sig, sit sår og sit nederlag for drengen, men hans længsel efter at slippe bort var for stærk. Han lænede sig ud over skrænten og råbte ham an; og den forbavsede dreng kom straks galopperende hen til ham.

"Giv mig din hest, Eddy," sagde faderen. "Jeg har haft uheld med mig og må flygte."

Drengen betragtede sin faders ansigt, hans iturevne klæder og forbundne ben, og var straks klar over situationen. Det var ikke noget nyt for ham. Han blev først bleg og derpå rød. Så sagde han med et besynderligt glimt i øjet: "Å, tag mig med, fader. Det gjorde du altid i gamle dage. Jeg bringer dig held."

Desperation gør overtroisk. Hvorfor skulle han ikke tage ham med? De havde jo før haft heldet med sig; og den omstændighed, at de var to sammen, ville måske lede forfølgerne på vildspor. "Hjælp mig op, Eddy, og sæt dig selv op foran mig," sagde han.

"*Bagved*, mener du," sagde drengen leende, idet han hjalp sin fader i sadlen.

"Nej," sagde Steptoe hæst, "*foran* mig, hører du. Og hvis der skulle ske noget *bagved* dig, så se dig ikke tilbage! Hvis jeg falder af, så stands ikke, men rid selv videre og lad mig ligge. Har du forstået mig?" gentog han heftigt.

"Ja," sagde drengen skælvende.

"Det er godt," sagde faderen med blødere stemme, idet han lagde sin arm om drengens liv og tog tøjlerne. "Hold godt fast, når vi kommer til korsvejen, for vi rider først til missionen."

Det var de sidste ord, der veksledes mellem de to, for idet de nåede krydset og svingede ind på vejen til venstre, kom Demorest og Jack Hamlin galopperende fra en anden vej til højre og var nu lige bag ved dem. Jack Hamlins "Holdt!" havde ingen anden virkning, end at Steptoes hest gjorde et spring fremad, ansporet af et slag af *riata*ens skarpe snert.

"Stands!" sagde Jack pludselig og lagde hånden på riflen, som Demorest havde lagt til kinden. "Han har nogen med sig. Formodentlig en såret kammerat. Det er ikke ham, vi vil have fat i. Sigt efter hesten – helst efter dens hals."

Demorest red ud til vejkanten og hævede atter sin riffel; i samme øjeblik, som knaldet lød, faldt Steptoes hest; dog så det snarere ud, som om den var snublet over et eller andet, end som om skuddet havde ramt den; de to ryttere blev slynget fem-seks fod hen ad vejen.

Steptoe rejste sig straks op på knæene med revolveren i hånden, men den anden skikkelse rørte sig ikke. "Hænderne op!" råbte Jack og sigtede. De to skud lød næsten samtidig, men Jacks kugle havde gennemboret Steptoes hjerne, et sekund før skurkens revolver gik af i luften.

De to mænd steg af hestene, og som drevet af et fælles instinkt løb de begge hen imod den ubevægelige skikkelse, som lå udstrakt på vejen.

"Du gode Gud! Det er en dreng!" sagde Jack, idet han bøjede sig ned over ham og løftede skuldrene, hvorfra hovedet hang slapt ned. "Knækket halsen – og stendød ligesom sin kammerat." Pludselig fo'r han sammen og gav sig til Demorests forbavselse til at trække handsken af drengens højre hånd.

"Hvad er det, De gør?" spurgte Demorest gysende.

"Se her," sagde Jack, idet han blottede den lille hvide hånd. De to første fingre var kun stumper, der havde været skjult i den udstoppede handske.

"Du gode Gud! Det er jo Van Loos lille broder!" udbrød Demorest forfærdet.

"Nej," sagde Jack. "Det er, som jeg længe har anet. Det er Steptoes søn."

"Hans søn?" gentog Demorest.

"Ja," sagde Jack, "og hvis jeg var i Deres sted, ville jeg ikke sige noget til Barker om dette."

"Hvorfor det?" spurgte Demorest uforstående.

"Jo," sagde Jack, "da vi var færdige med kampen deroppe, og der kom efterretning om, at mrs. Barker var indebrændt i hotellet under et forsøg på at redde sine diamanter, da fortaltes der også, at mrs. Horncastle havde frelst Barkers lille dreng."

"Ja," sagde Demorest. "Men hvad har det med dette at gøre?"

"Ingenting måske," svarede Jack og trak på skuldrene, "men mrs. Horncastle er moder til den dreng, som ligger der."

To år senere sad Demorest og Stacy en aften foran ilden i den gamle hytte på Marshalls grund – som nu med rette tilhørte dem; de betragtede i tavshed Black Spurs sorte silhuet og den fjerne snelinje, ligesom de havde betragtet dem fra Heavy Tree Hill i gamle dage. Og ligesom den gang var det Barkers stemme ude fra stien, der vakte dem af deres drømmerier.

"Nå," sagde Demorest muntert. "Du har nok som sædvanlig haft held med dig, lille Barker," for den unge mands øjne strålede af lykke, ligesom de havde gjort en vis aften for syv år siden.

"Jeg skal have bryllup med mrs. Horncastle i næste måned," sagde Barker åndeløst, "og lille 'Sta' elsker hende allerede, som om hun kunne være hans egen moder. Ønsk mig til lykke!"

Der gled en svag skygge hen over Stacys ansigt. Men han var den første til at trykke Barkers hånd og sige: "Amen!"

Om "Tre kompagnoner"

Forfatter: Bret Harte (1836-1902).
Org.udgave: *The Three Partners*. Føljeton i *The Graphic*, London 2. januar – 27. marts 1897.
Denne udgave efter: Bret Harte: *Tre Kompagnoner. Guldgraverfortælling*. Martin's Forlag, København 1912. Oversætteren er ikke oplyst i bogforlægget.
Redigeret af: Kim N. Jensen.
Forside: Efter illustration af John Percival Gülich (1864-1898): "*He took from a fold of his scarlet sash a small packet*" (1897).

ISBN 978-87-7628-486-2
2. udgave, tidligere udgave ISBN 978-87-7979-746-8 (Ølstykke 2021).

© 2026 eBibliotek 1800
www.ebib1800.dk

Note 1:

Bar: En "bar" betyder her ikke nødvendigvis et værtshus, men en forhindring. Ordet brugtes til at betegne en by, som var anlagt i nærheden af en grund eller et skær i en flod. *Red.*